

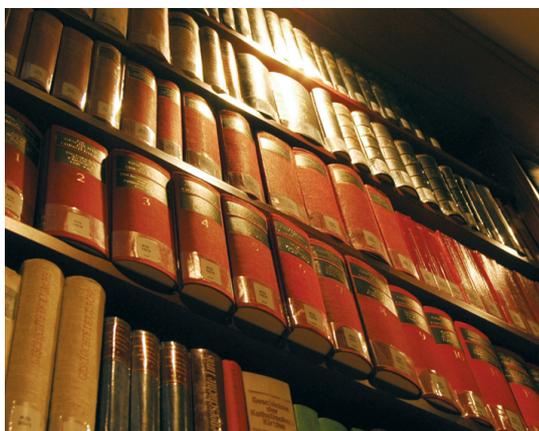
WIEHE, F.W

Udvalgte dialoger af Platon udgivne til skolebrug af F.W. Wiehe

København Reitzel

1848

EOD - Millions of books just a mouseclick away! In more than 12 European countries!

Thank you for choosing EOD!

European libraries are hosting millions of books from the 15th to the 20th century. All these books have now become available as eBooks – just a mouse click away. Search the online catalogue of a library from the eBooks on Demand (EOD) network and order the book as an eBook from all over the world – 24 hours a day, 7 days a week. The book will be digitised and made accessible to you as an eBook.

Enjoy your EOD eBook!

- Get the look and feel of the original book!
- Use your standard software to read the eBook on-screen, zoom in to the image or just simply navigate through the book
- *Search & Find*:* Use the full-text search of individual terms
- *Copy & Paste Text and Images*:* Copy images and parts of the text to other applications (e.g. word processor)

*Not available in every eBook.

Terms and Conditions

With the usage of the EOD service, you accept the Terms and Conditions provided by the library owning the book.

- Terms and Conditions: <https://books2ebooks.eu/csp/en/uit/en/agb.html>

More eBooks

Already 40 libraries in over 12 European countries offer this service.
Search books available for this service: <https://search.books2ebooks.eu>
More information is available at <https://books2ebooks.eu>

Apolog og Krit.

N

Mag 16573

75c 033170

Udvalgte Dialoger af Platon,

udgivne til Skolebrug

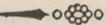
af

F. W. Wiehe,

Overlærer ved Slagelse lærde Skole.

Første Hefte.

Apologien. Kriton.

Kjöbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kongl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1848.

PJmagG 1625

75c 033170

807.5(075)

Universitetsbiblioteket
i Tromsø

19 Platon

Fortale.

Den Udgave af platoniske Dialoger, hvoraf her det første Hefte fremtræder, er bestemt til, hvis Foretagendet finder en gunstig Modtagelse, at udgjøre Begyndelsen til en fortsat Række af Skoleudgaver af græske og latinske Forfatteres Skrifter, udarbejdede efter samme Plan som nærværende af et Antal yngre Philologer, som i dette Öjemed ere sammentraadte. En fuldstændig Plan for disse Udgaver vil, under Forudsætning af Foretagendets Fortsættelse, i sin Tid blive offentliggjort; som en foreløbig Prøve paa dens Udførelse bedes dette Hefte modtaget. Da det var en væsentlig Bestemmelse i vor Plan at beregne disse Udgaver alene paa Disciplenes Tarv, saa ansaae vi det ikke for hensigtsmæssigt at ledsage dem med længere Fortaler, hvori der gjordes Rede for Plan og Behandling, men agtede at meddele alt, hvad vi herom kunde finde fornødent at sige, i særskilt udgivne Pjecer, der efterhaanden skulde følge paa selve Udgaverne. Ifølge denne Bestemmelse vil jeg ogsaa her afholde mig fra en vidtløftigere Begrundelse af det, der i medfølgende Text og Kommentar kunde synes at

kræve en saadan. Et Par Bemærkninger af en paa-trængende Natur tør jeg imidlertid ikke opsætte at meddele, da det endnu er temmelig usikkert, om og naar jeg vil faae Lejlighed til at udtale mig derom paa den anførte Maade.

Da man vistnok med Rette kunde undres over her at modtage en ny Udgave af Apologien og Kriton, hvoraf vor Skolelitteratur allerede besidder en saa god Udgave som Rector Elberlings, saa troer jeg at burde anføre følgende til min Retfærdiggjørelse. Det var fra først af min Hensigt at levere en samlet Udgave af platoniske Dialoger i et noget større Udvalg end det, som hidtil har været tilgjængeligt for vore Skoler; thi hertil vidste jeg, saavel af egen som af ældre Skolemænds Erfaring, at der var Trang, og i en saadan samlet Udgave troede jeg ikke at burde udelade to for Underviisningen saa passende Skrifter som Apologien og Kriton, tilmed da min Udgave i Anlægget vilde blive temmelig forskjellig fra Rector Elberlings. Ved en senere Overeenskomst mellem Medlemmerne af hin Udgiverforening blev det imidlertid, for at lette Anskaffelsen for Disciplene, fastsat, at vore Udgaver skulde udkomme i saa smaa Hefter, som Skrifternes Natur tillod det, og det blev saaledes navnlig bestemt, at den paatænkte Udgave af platoniske Dialoger skulde fordeles paa 3 Hefter, hvoraf det første skulde indeholde Apologien og Kriton, det andet Euthyphron og Menon, det tredje Protagoras. Jeg meddelte Rector Elberling denne forandrede Bestemmelse, og da Sagen af ham blev optagen med en Velvillie, som jeg ikke noksom kan paaskjønne, saa havde jeg ikke længer nogen Betænke-

lighed ved at sende det allerede færdige 1ste Hefte til Trykken. Hvis ingen uventede Hindringer indtræffe, haaber jeg i Löbet af næste Aar at kunne lade de 2 andre Hefter følge.

Hvad Texten angaaer, saa har jeg fornemmelig fulgt den af Baiter, Orelli og Winckelmann besörgede Udgave (Zürich 1839. 4to), der i det hele slutter sig nærmere til de bedste Haandskrifters Læsemaalder. Men idet jeg haaber ved en anden Lejlighed at kunne aflægge et udførligere Regnskab for Textens Behandling, skal jeg her blot omtale et Par Læsemaalder, der kunde synes noget paafaldende i deres Afrigelse fra de sædvanlige Texter. I Apol. p. 36 A. har jeg med Züricher-Udgaven efter alle de bedste Haandskrifter optaget Læsemaalderen $\tauριάκοντα$ istf. det sædvanlige $\tauρεῖς$. Udgiverne have ikke kunnet finde sig i Udtrykket $\μόνα$ om et Tal som 30; men sammenligner man det med det hele sædvanlige Antal af Dommere, saa forsvinder i mine Tanker det paafaldende. Hertil kommer, at en Angivelse hos Diog. Laert. II, 41, der paa ingen Maade kan forenes med Læsemaalderen $\tauρεῖς$, i høj Grad synes mig at bestyrke Læsemaalderen $\tauριάκοντα$. Stedet lyder saaledes: $\deltaὶ οὖν κατεδικάσθη διακοσίαις ὀγδοήκοντα μὲ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολλουσῶν—ἐφη κ. τ. ἐ.$ Dette giver nu rigtignok efter Ordenes Lydelse den Mening, at han blev fordømt med 281 Stemmer flere end de frikjendende, og da er ingen Overeensstemmelse med Platons Ord mulig, hvad enten man læser $\tauρεῖς$ eller $\tauριάκοντα$; men jeg anseer det for utvivlsomt, at Diogenes har benyttet et rigtigt Tal paa en urigtig Maade, idet han har anført det som Forskjellen imellem de

fordømmende og frikjendende Stemmer istedetfor som det hele Antal paa dem, der erklærede Sokrates skyldig (*καταδικάζειν*); om man maaskee kan antage, at han ogsaa har villet sige det rigtige, beroer paa, hvorvidt det gaaer an at tage *πλείοσι* som et *Appositum* til Tallet, istedetfor at tage dette som en Maalsbestemmelse til hint. Hvorledes nu efter denne Forklaring Diogenes's Tal stemmer med Platons (*τιμίωντα*), har jeg fremstillet i Indledningen p. 7, og at en saadan Overensstemmelse lod sig tilvejebringe, var mig et Beviis for Rigtigheden af min Forklaring. — I Krit. p. 44 B. have alle Haandskrifter *χωρίς μὲν σοῦ ἐστέρῃσθαι*, hvilket ved en Konjunktur er blevet rettet til *τοῦ* i alle nyere Udgaver. Den i Anmærkningen til dette Sted givne Forklaring af Haandskrifternes Læsemaade skylder jeg en velvillig Meddelelse af Prof. Madvig, der ikke kunde erkjende en saadan Korresponderen af et *μὲν* ved en Bibestemmelse med et *δὲ* ved Hovedverbet (*ἔτι δὲ καὶ δόξω*) for tilladelig efter attisk Sprogbrug. Ligeledes har Prof. Madvig ved en Konjunktur bragt en sikker og let Hjælp for et fordærvet Sted i Krit. p. 48 E., hvor enhver af de forsøgte Forklaringer af Haandskrifternes Læsemaade (*ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιῶμαι πείσαι σε τὰντα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος*) er højst utilfredsstillende. I Stallbaums er, foruden at Aoristen *πείσαι* ikke passer, først *conari* indsmuglet, dernæst et *ἐμὲ* efter *σὲ*, dernæst til *ἄκοντος* Subjektet underforstaaet fra dette *ἐμὲ*; men med alt dette bliver endda Meningen: *te mihi persuadere conari, ut id faciam* ∅: *fugam capessam, modo ne me invito hoc facias* — altsaa: *modo ne me*

invito mihi persuadeas. Den rigtige Mening fremkommer ved at forandre eet Bogstav og skrive *πίσας* istedetfor *πίσαι*; s. Anm. til dette Sted. At *ταῦτα πράττειν* ikke gaaer paa Flugten, viser allerede Flertallet. Da her er Tale om at vinde Kritons Bifald for en andens (Sokr.s) Handling, er Modsætningen til *ἀλλὰ μὴ ἄκοντος* ikke *σοῦ ἐκόντος*, men *σοῦ συναινοῦντος* eller desl., hvilket her, udtrykt fra Subjektets (Sokr.s) Standpunkt, bliver *πίσας σε*, hvorfra da med Lethed underforstaaes *σοῦ* til *ἄκοντος*. — Endelig troer jeg ogsaa her at burde omtale den til Apol. p. 26 E. givne Forklaring af Ordene: *δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις.* Forklaringen tilhører afdøde Prof. Ulrich i Athen og er mig venskabeligst meddelt af Lector Mag. Ussing. Imod den gamle Forklaring af Stedet lader sig for det første indvende, at en Drachme ikke kan bevises nogensinde at have været betalt for Entreen i Theatret, da paalidelige Forfattere altid kun omtale 2 Oboler; dernæst er der et unaturligt Spring i Tanken fra Anaxagoras's Bøger til Euripides's Tragoedier, som slet ikke nævnes og som man vanskelig kommer til at tænke paa ved en saa dunkel Allusion; endelig synes Udtrykket at tilhjøbe sig Paastandene fra Scenen ikke at være meget heldigt. Derimod har Prof. Ulrich oplyst, at der paa Torvet i Athen fandtes en *ὀρχήστρα*, hvilket sees af følgende Steder: *Timæi Lex. Platon.:* Ὀρχήστρα τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον, καὶ τόπος ἐπιφανῆς εἰς πανήγυριν, ἐνθα Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰζονες. *Photii Lex.:* Ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου κ.τ.έ. Endelig *Pindar Dithyr. fragm. Nr. 3:* *Δεῦτ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι*

θεοί, πολύβατον οἷ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα ἐν
 ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις οἰχεῖτε πανδαίδαλον τ' ἐν κλέ'
 ἄγοράν, hvor der tillige antydes et Alter for de 12
 store Guder paa denne Plads. At der i Athen har
 været Bogudsalg, sees af Pollux IX, 47, hvor der siges,
 at Stedet kaldtes τὰ βιβλία. Hvad der altsaa endnu
 savnes, er Beviset for at Bogudsalget virkelig har fun-
 det Sted ved den omtalte ὀρχήστρα; men denne Hypothese
 forekommer mig saa rimelig, at man med den gjerne
 kan frikjøbe sig for den gamle tvungne Forklaring af
 Stedet.

Slagelse, September 1848.

De Böger, hvortil der i denne Udgave stadigen er
 henviist, ere følgende:

Græsk Ordføiningslære, især for den attiske Sprogform, af Dr.
Johan Nicolai Madvig. Kbhvn. 1846. (*Madv.*)

Haandbog i de græske Antiquiteter, af Dr. *E. F. Bojesen*.
 Kbhvn. 1841. (*Bojes.*)

Haandbog i græske den og latinske Litteraturhistorie, til
 Skolebrug, af *P. H. Tregder*. Kbhvn. 1845. (*Tregd.*)

Indledning til Apologien og Kriton ¹⁾.

1. Den Kjendsgjærning, at Sokrates, hvem det delphiske Orakel havde erklæret for den viseste af alle Mennesker (Apol. p. 21. A.), og som ved sin rene og uplettede Vandel og ædle Tænkemaade lyste som et Mønster for sine Medborgere, kunde blive Gjenstand, ikke blot for en Komædiedigtters Spot, men for en retslig Anklage, der beskyldte ham for Fornægtelse af Statsreligionen og Ungdommens Fordærvelse og bevirkede, at han dømtes til døde som en for Staten farlig Forbryder, — er i sig selv saa paafaldende, at den ikke letteligen lader sig forklare som blot Følge af enkelte Personers Fjendskab; thi disse havde neppe været istand til i den Grad at vildlede den offentlige Mening. Grunden maa søges dybere, og der maa i Sokrates's egen Virksomhed have været noget, som kunde give Anledning til en misforstaaet Opfattelse deraf.

Sammenligne vi Tidsaanden i Grækenland, som den var før og under Perserkrigene, med den, som senere udviklede sig under Perikles og den peloponnesiske Krig, ville vi finde en væsentlig Forskjel, som navnlig ogsaa

¹⁾ Om Sokrates og Platon i Almindelighed efterlæse man Treggers Haandbog i den græske Litteraturhistorie § 135—38 samt § 142—46.

viser sig i Ungdommens Opdragelse. Tiden för Perserkrigene udmærkede sig ved en vis Simpelhed i Sæder og Tænkemaade og en urokkelig Fastholden ved de fra Fædrene nedarvede sædelige og religiöse Grundsætninger. Man handlede meer end man talte, og i Talen bestræbte man sig for i fyndig Korthed at sammenfatte lang Tids Erfaringer. Hertil svarede Ungdommens Opdragelse. Bekjendtskab med Digternes Værker, navnlig Homer, nogen Övelse i Kitharspil og en ædel og fri Holdning i den ydre Optræden var det Maal, den satte sig, og som søgtes opnaaet ved at sende den unge i Grammatistens, Kitharistens og Paidotribens Skoler (Bojes. Hdbg. i de gr. Antiqu. p. 145). For den modnere Ungdom gaves der intet andet Dannelsesmiddel end Omgang med ældre Mænd og den Lejlighed, som Deltagelsen i det offentlige Liv frembød til at gjöre sig bekjendt med andres Tænke- og Handlemaade. Saaledes var det indtil Perserkrigene. Med disse gjorde sig en ganske ny Trang til Kundskaber og Dannelse gjældende hos Grækerne, og nye Underviisningsfag opstode, som udövede en afgjørende Indflydelse paa hele Nationens Charakter. Den Kunst *at tale*, som för kun erhvervedes ved umiddelbar Deltagelse i Livets praktiske Sysler, blev nu Gjenstand for en skolemæssig Underviisning, og vi træffe her *Sophisterne* som dem, fra hvem denne nye Retning fornemmeligen udgik. Sophisternes Virksomhed var især rettet paa at uddanne unge Mennesker til med Færdighed at kunne behandle enhver Gjenstand i Talen; de meddelte dem til den Ende ikke blot rhetoriske Forskrifter, men og saadanne, navnlig philosophiske, Kundskaber, som de ansaae for nödvendige til hint Öjemedes Opnaaelse, og af de philosophiske Discipliner var det da især Dialektiken,

som maatte blive Gjenstand for deres Dyrkelse. Det væsentlige Indhold af Sophisternes Lære bestod i, *at de gjorde Afkald paa al sand Erkjendelse*. De tidligere Philosopher havde med Dristighed søgt at løse de højeste Opgaver om Tilværelsens Grundvæsen, og de mest modsatte Anskuelser havde gjort sig gjældende og fundet Tilhængere (Tregd, § 121–31). En saadan Ulighed i Meningerne om det højeste frembragte ganske naturlig en Periode, hvori man tvivlede om Muligheden af al sand Erkjendelse, og vi see derfor den Lære opstillet af Sophisten *Protagoras*, at al Erkjendelse er subjektiv, eller har kun Gyldighed for det enkelte Menneske, hvis Erkjendelse det er; hvad der for den enkelte *synes* saa, det har *for ham* Virkelighed, men ogsaa kun *for ham*, thi intet er afgjort og uimodsigelig sandt i og for sig. Heraf fulgte, at man ved sin Tale ikke kunde eller skulde bestræbe sig for at vække sand Indsigt, men kun saadanne Forestillinger, som for Öjeblikket syntes at være de hensigtsmæssigste; og da ifølge hin Lære *modsatte* Forestillinger om *den samme* Gjenstand kunde være *lige sande*, saa var det en Hovedopgave for Sophisterne at kunne tale lige overbevisende for og imod den samme Gjenstand. At en saadan Lære maatte have fordærvelige Følger for den Ungdom, som blev opdragen deri, er indlysende, og man kan ikke undre sig over, at patriotisk-sindede Mænd, som kun saae Statens Held i Bevarelsen af de gammeldags Sæder og den gammeldags Tro paa Guderne, med mistænksomme Öjne betragtede dette sophistiske Væsen og den hele nyere Dannelse med sin opløsende Raisonneren og Kritiseren over alt bestaaende.

Spørge vi nu om Sokrates's Forhold til Sophisterne og deres Lære, saa vide vi jo, at han var deres af-

gjorte Modstander og Overvinder; men dette sidste kunde han netop kun blive ved at bekæmpe dem med deres egne Vaaben, og vi blive herved opmærksomme paa det, som Sokrates havde *tilfælles* med Sophisterne. *Ogsaa han* betjente sig af Dialektikens Hjælp, for at bestride enhver umiddelbar Antagelse; *ogsaa han* gjorde Subjektet til Udgangspunkt for Erkjendelsen ved at henvise enhver til de i hans egen Sjæl liggende Grundbegreber som den rette Kilde til al sand Erkjendelse, og ved saaledes at vække Selvtænkning hos de unge søgte han at bibringe dem renere Forestillinger om Guddommen. Han tilhørte saaledes i det hele den nyere Retning, ja man har endogsaa — i Ordets videre, men tillige ædlere Betydning — troet at kunne kalde *Sokrates selv en Sophist*. Forskjellen var kun den, at den sokratiske Dialektik havde *Sandheden selv og dens Erkjendelse* til Maal, medens den sophistiske kun stræbte efter *Sandhedens løgnagtige Skin*; Sokrates repræsenterer det *berettigede*, Sophisterne det *uberettigede* Element i den nyere Dannelse. Men da de dog saaledes ved deres Opposition mod det gamle begge kom til at tilhøre een Hovedretning, saa seer man let, hvor nær det laa for dem, der ansaae *al* Opposition for skadelig og ikke havde Evne eller Villie til at skjelne imellem det berettigede og det uberettigede, at *forvevle* Sokrates med Sophisterne og saaledes dømme iblinde. Kun paa denne Maade kunne vi forklare os, hvorledes Komædiedigteren *Aristophanes* i sin patriotiske Iver for med Satirens Vaaben at knuse den indtrængende Fordærvelse kunde forledes til i sit Stykke „*Skyerne*“ at fremstille Sokrates som Repræsentant for det moderne Fritænkeri og den Kunst at gjøre sort til hvidt (*τὸν ἥτιω λόγον καίτιω ποιεῖν*); og da vi

vide, at Sokrates begyndte sin filosofiske Bane med et ivrigt Studium af de ionisk-physiske Philosopher, navnlig Anaxagoras (Tregd. § 125), inden hans Philosophi antog sin senere praktiske Charakter, saa har dette vel givet Anledning til Beskyldningen for at gruble over urimelige Naturproblemer (Apol. p. 18. B. og p. 19. B.). Hvad der altsaa kunde vildlede en Aand som Aristophanes, kan man ikke undre sig over ogsaa har kunnet vildlede den store Hob, tilmed naar hertil kom forsættelige Bagvaskelser af dem, som hadede Sokrates, fordi han i sine Samtaler blottede deres Uvidenhed, navnlig Sophisterne, Demagogerne og Digterne.

2. Støttende sig paa denne Stemning imod Sokrates fremtraadte nu hans personlige Fjender med deres bekjendte Anklage imod ham. En rig Garver i Athen, ved Navn *Anytos*²⁾, skal have fattet Nag til Sokrates, fordi denne havde ytret om hans Søn, der var et opvakt Hoved, at han ikke burde opdrages imellem Huder³⁾. Han bevægede derfor en vis *Meletos*⁴⁾ til for Betaling at optræde som Hovedanklager imod So-

2) Han var meget yndet af Folket og opnaaede de højeste Æresposter (Plat. Menon. p. 90. B.). I den peloponnesiske Krig blev han sat i Spidsen for en Expedition tilsøes for at undsætte Pylos, men da han vendte tilbage uden at have kunnet passere Forbjerget Malea, blev han anklaget for Forræderi, men frikendt ved at bestikke Dommerne, hvilket var det første Exempel herpaa i Athen. Af de 30 Tyranner blev han jaget i Landflygtighed, men vendte tilbage med Thrasybulos, med hvem han havde sat sig i Spidsen for den Skare Flygtninge, der fordrev Tyrannerne. — Efter Sokrates's Død blev han dømt til Landflygtighed og begav sig til Heraklea i Pontos, men blev samme Dag jaget ud af Indbyggerne, efter nogles Beretning endog stenet.

3) Sokrates spaaede, at han af Mangel paa god Omgang og ædel Beskæftigelse vilde forfalde til en eller anden Last, og Spaadommen gik ogsaa i Opfyldelse; thi han forfaldt i den Grad til Drik, at han blev et aldeles fortabt Menneske.

4) Han omtales i Plat. Euthyphr. p. 2. B. som en ung ikke synderlig bekjendt Athenienser. Han var en uheldig tragisk Digter (smgl.

krates, medens han selv og en vis *Lykon* understøttede ham som Bianklagere (*συνήγοροι*). *Lykon*, der ifølge *Apol. p. 23 E.* hørte til *Talernes* eller *Demagogernes* Klasse (*Tregd. § 155*), skal som saadan have ordnet de indledende Skridt til Processen. Herom og om Proceduren i Almindelighed s. *Bojes. p. 110—13.* — Klageskriftet⁵⁾ imod *Sokrates* var affattet i følgende Udtryk: *Τάδε ἐγράφατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλητος Μελήτου Πιθεύς Σωκράτη Σωφρονίσκου Ἀλωπεκῆθεν· ἀδικεῖ Σωκράτης οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἔτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων· τίμημα θάνατος.* — Det var paa den Tid Skik, at, hvo der havde en Proces for Retten og ikke følte sig Ordet mægtig, lod sig forfatte en Tale af en eller anden Rhetor, som han da enten selv holdt eller lod en anden holde for sig, saa at den egentlige Anklager ofte spillede den ubetydeligste Rolle for Retten. Hvo der nu var Forfatter til den mod *Sokrates*, holdte Tale, lader sig paa Grund af Beretningernes Usikkerhed ikke afgjøre,

Apol. p. 23. E.), hvorfor han ogsaa spottedes i *Aristophanes's* Komedier. — Efter *Sokrates's* Død blev han selv dømt til Døden af Athenienserne.

5) Navnet herpaa var i Kriminelsager *γραφή*; men i *Apol. p. 19. B.* og *24. B.* kaldes det *ἀνωμοσία*, hvilket Ord egtl. har en anden Betydning. Ved Processens Instruktion af Magistraten var den første Handling Stridspunktets Fastsættelse, *ἀντιγραφή* (*Apol. p. 27. C.*), og ved denne Lejlighed maatte baade Klageren og den anklagede aflægge en Ed, hin paa at han vilde anklage sandfærdigen og efter sin Overbeviisning, denne, at han vilde forsvare sig paa samme Maade. Udtrykkene derfor vare: om Klagerens Ed *προωμοσία*, om den anklagedes *ἀνωμοσία*, om dem begge tilsammen *διωμοσία*; dog brugtes *ἀνωμοσία* ogsaa ofte om dem begge, og da denne Ed for Klagerens Vedkommende altid maatte nævnes i det til Dommeren indgivne Klageskrift, saa kaldes nu dette selv paa de anførte Steder *ἀνωμοσία*.

men saameget synes dog at fremgaae af Apol. p. 36. A. B. (smlg. p. 24. B.), at Meletos virkelig har holdt en Tale, hvo der nu end havde forfattet den, og at efter ham ogsaa Anytos og Lykon talte og især vidste at stemme Dommerne ugunstigt mod Sokrates. At meer end een Anklager havde talt, sees ogsaa af Apologiens Begyndelse. Ogsaa for Sokrates skal den berømte Taler Lysias have udarbejdet en Forsvarstale, som han tilbød ham at benytte; men Sokrates gav ham den tilbage med de Ord, at den var meget smuk, men ikke passede for ham. I Tillid til sin retfærdige Sag forsmaaede han nemlig at betjene sig af rhetoriske Midler for at frelse sig. Han forsvarede sig altsaa paa sin Viis, med saadanne Ord og Vendinger, som han var vant til at bruge i det daglige Liv, og med en Frimodighed, der kastede Vrag paa alle de usle Midler til at vække Dommernes Medlidenhed, som i den attiske Proces vare saa sædvanlige. Men netop denne Frimodighed og ædle Trods har rimeligviis hidraget sit til at opirre Dommernes Gemytter imod ham, saa at de erklærede ham skyldig i det, han anklagedes for. At flere af Sokrates' Venner have talt for ham, er rimeligt, men ikke beviisligt. — Den Domstol, af hvilken Sokrates' Sag blev paadømt, var *Helia-sterne*s (Bojes. p. 104—5). Angaaende den Majoritet, med hvilken han blev dømt skyldig, da have vi en Beretning om, at de fordømmende Stemmers Antal var 281, og naar vi antage, at det sædvanlige Antal Dommere, nemlig 501, har dømt i Sagen, saa giver dette en Majoritet af 61 Stemmer. Naar derfor Sokrates i Apol. p. 36 A. siger, at han vilde være bleven frikjendt, hvis blot 30 Stemmer vare faldne anderledes, saa begaaer han kun den Unøjagtighed at nævne et rundt Tal 30 istedetfor 31.

— Da Sokrates' Sag henhörte til de saakaldte *ἀγῶνες ἀμητοί* (hvorom s. Bojes. p. 112—13), saa stod alt-saa endnu tilbage at bestemme Straffen. Anklagerens Paastand (*τίμημα*) gik, som vi saae af Klageskriftet, ud paa Dödsstraf; og da nu Sokrates i sin *τίμησις*, istedetfor at foreslaae en Straf, erklærede, at han fortjente Æresbeviisninger af Staten, saa opbragte han i den Grad Dommerne imod sig, at 80 af dem, der för havde frikjendt ham, nu stemte for hans Död. (Om Dödsstraffe s. Bojes. p. 117). — For at tömme Giftbægeret blev Sokrates nu altsaa overleveret til de 11 Mænd (Bojes. p. 97) og fört i Fængslet. Her maatte han tilbringe 30 Dage, förend Dommen kunde fuldbyrdes, da det hellige Skib endnu ikke var vendt tilbage fra Delos⁶⁾. I denne Mellemtid modtog Sokrates jævnlig Besög af sine mange Venner, som forgjæves sögte at bevæge ham til en Flugt fra Fængslet, hvortil alt var forberedt. Ved Skibets Tilbagekomst tömte han med Rolighed Giftbægeret. — Efter hans Död fortröde Athenienserne strax hvad de

6) Hermed forholdt det sig saaledes: Da efter Sagnet Theseus til-ligemed de övrige Dreng og Piger skulde sendes til Kreta for at ofres til Uhyret Minotauros, gjorde Athenienserne det Löfte til Apollon, at, hvis de frelstes, vilde de aarligen sende et helligt Gesandtskab (*θεοστία*) til Delos, for at höjtideligholde en Fest for Apollon (*Ἀήλια*) med Ofringer og Lovsange. Theseus nedlagde Minotauros og kom med de övrige lykkeligt tilbage til Athen. Paa det samme Skib, hvorpaa Theseus efter Sagnet havde sejlet, og som bestandigen vedligeholdtes paa offentlig Bekostning, sendtes nu hvert Aar i Maaneden Thargelion (omtr. Maj) det lovede Gesandtskab til Delos. Fra det Öjeblik af, at Skibets Bagstavn var bleven bekrandset med Laurbærkrandse af Apollons Præst, indtil dets Tilbagekomst til Athen maatte ingen offentlige Henrettelser foretages, og da det nu traf sig saaledes, at Skibet blev bekrandset Dagen för Dommen i Sokrates' Sag blev afsagt, saa maatte Sokrates sidde i Fængslet og afvente dets Tilbagekomst, som först indtraf 30 Dage efter.

havde gjort, hædrede Sokrates ved at oprejse ham en Billedstøtte af Erts og fordømte hans Anklagere. (s. ovfr.)

3. Hvad nu den os af *Platon* efterladte *Forsvarstale for Sokrates* angaaer, saa lader det sig ikke med Vished afgjøre, om vi i den have en Gjengivelse efter Hukommelsen af Sokrates' egne Ord for Retten, eller om den kun skyldes Platons egen Opfindelse. Rimeligst er det dog, at Sokrates' egen Tale i det væsentlige er lagt til Grund og kun yderligere bearbejdet af Platon, i den Hensigt at levere Eftertiden et sammenhængende og anskueligt Billede af hans hele Personlighed og hans Forhold for Retten. — Selve Talen falder i 3 Hoveddele. Den første Del (Kap. 1—24) indeholder det egentlige Forsvar, i hvilket han først (Kap. 2—10) søger at gjendrive sine tidligere og farligere Anklagere, det vil sige dem, som ved Bagvaskelser havde søgt at udbrede falske Forestillinger om hans hele Virksomhed, og dernæst (Kap. 11—15) imødegaaer den egentlige af Meletos forebragte Retsklage. I de følgende Kapitler berører han nogle andre Punkter, som hans Sag giver ham Anledning til at omtale, nemlig om Frygt for Døden (Kap. 16—17), om Gavnigheden af hans Virksomhed for hans Landsmænd (Kap. 18), om Grundene til at han ikke havde befattet sig med Statsanliggender (Kap. 19—21), om hans Forhold til sine Omgangsvener (Kap. 21—22); tilsidst udvikler han Grundene, hvorfor han ikke vil betjene sig af de sædvanlige Midler til at vække Dommernes Medlidenhed (Kap. 23—24). — Den anden Del af Talen (Kap. 25—28) tænkes at være holdt, efterat Sokrates er dømt skyldig, og indeholder hans *πίησις* (s. ovfr.), hvori han kommer til det Resultat, at han istedetfor Straf fortjener at bespises paa offentlig Bekostning i Prytaneion. Noget

Onde kan han overhovedet ikke selv erkjende sig værdig til; men da han ikke anseer Pengetab for noget Onde, saa tilbyder han tilsidst at ville betale hvad han ved sine Venners Hjælp formaaer. — Den tredie og sidste Del af Talen (Kap. 29—33) indeholder Sokrates' Slutningsord til Dommerne, efterat han er dømt til Døden. Han henvender sig først (Kap. 29—30) til dem, der havde fordømt ham, og forudsiger dem, at de snart ville komme til at fortryde deres Gjerning, og dernæst (Kap. 31—33) til dem, der havde frikjendt ham, med hvem han anstiller nogle Betragtninger over Døden, for at vise dem, hvor rolig og tilfreds han gaaer den imøde.

Dialogen Kriton slutter sig i Henseende til den ydre Foranledning og Indholdet nøje til Apologien. Den tænkes at være holdt i Fængslet kort før det hellige Skibs Tilbagekomst. Indholdet er korteligen følgende. Kriton, en fortrolig Ven og jævnaldrende af Sokrates 7), kommer i Dagbrækningen i Fængslet og finder Sokrates i en dyb og rolig Søvn. Kriton beundrer hans rolige Stemning og beretter dernæst som Anledningen til sit Komme, at det hellige Skib fra Delos kunde ventes tilbage endnu samme Dag, saa at Henrettelsen maatte finde Sted den næste Dag (Kap. 1—2). Heraf tager han Anledning til at fornye sine Bønner til Sokrates om at flygte fra Fængslet, hvortil alle Anstalter vare trufne, idet han som

7) Om hans øvrige Levnetsomstændigheder vides kun lidet. Han var fra samme *δῆμος* som Sokr. (Apol. p. 33. D.). Han omtales som rig og udsat for Sykophanternes Efterstræbelser (Xenoph. Mem. II, 9.) og nævnes i Apol. p. 38. B. iblandt dem, som vilde gaae i Kaution for Sokrates. Han skal have skrevet 17 Dialoger, af hvilke ingen er bevaret. Han havde 4 Sønner, af hvilke Kritobulos oftere nævnes blandt Sokr.'s Disciple. Apol. p. 38. B. Xenoph. Mem. I, 3, 8; II, 6.

Bevæggrund ogsaa anfører det Vanrygte, hvori Sokrates's Venner vilde geraade ved ikke at frelse ham (Kap. 3—5). Sokrates viser ham nu først det urigtige i at tage Hensyn til Mængdens Meninger (Kap. 6—8), og gaaer dernæst over til at undersøge, om han vilde handle retfærdigt ved at følge hans Raad, eller ikke (Kap. 9). Efterat han til den Ende først har klaret Begreberne om at gjøre og gjengjælde Uret (Kap. 10), anvender han det paa det foreliggende Tilfælde ved at lade Lovene som personlige Væsener forestille ham det urigtige i en saadan Handlemaade. Fra Kap. 11—16 fremføres saaledes i Lovenes Mund de Betragtninger, der kunde afholde Sokrates fra at følge Kritons Raad; af hvilke Hovedindholdet er, at han som Statsborger var forpligtet til at underkaste sig Lovenes Bestemmelser, selv om han forurettedes, og at det Liv, han kunde føre, efter at være flygtet fra Fængslet, kun vilde blive lidet misundelsesværdigt. — Da Kriton ikke er istand til at modbevise de anførte Grunde, afstaaer han fra sit Forsøg paa at overtale Sokrates. —

Bevægelsen ogsaa, endog den Værdisætning, hvor Socrates
 Tenner vilde gøre sig ved ikke at frelse ham (Kap. 2-3).
 Socrates viser ham nu først det vigtige i at tage Hensyn
 til den menneskelige Mening (Kap. 4-5), og gæser der-
 næst over til at undersøge, om han vilde handle kortsigt-
 ligt ved at følge hans Raad, eller ikke (Kap. 6). Til sidst
 han til den færdige Raad har bladet Begrebene om at gøre
 og gjengjælde (Kap. 7-8), anvender han det paa det
 forliggende Tilfælde ved at lade Pöros som person-
 lige Væsenet forestille ham det vigtige i en sær-
 dan Handlemåde. For Kap. 9-10 fremføres særdeles
 i Lovens Mund de Betragtninger, der kunde afholdes
 Socrates paa at følge Kritons Raad; at der ikke Hovedind-
 holdet er, at han som Statsborger var forpligtet til at
 underkaste sig Pöroses Bestemmelser, selv om han fore-
 urteledes, og at det Liv, han kunde føre, eller at være
 flygtet fra Ynglet, kun vilde blive lidet misnødsaget
 verdigt. — De Kriton ikke er istand til at modbevise de
 anførte Grunde, altsaa har fra sit Forsøg paa at over-
 tale Socrates. — Den egentlige, som allerede er nævnt
 ved det endelige Ord, er at Socrates vilde gaa til
 sin Dødsstraf og tage den. — 12-13. Det er
 at sig til at se, hvad den endelige Ord er, og
 om det endelige Ord er det samme som det tidligere.

Den endelige Ord er det samme som det tidligere, og det er
 det samme som det tidligere, og det er det samme som det tidligere.
 Den endelige Ord er det samme som det tidligere, og det er
 det samme som det tidligere, og det er det samme som det tidligere.
 Den endelige Ord er det samme som det tidligere, og det er
 det samme som det tidligere, og det er det samme som det tidligere.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

ΚΟΝΩΤΡΑΝ

ΖΥΟΤΑΡΧΩΣ ΑΠΟΔΟΠΑ

I. Ὅτι μὲν ὑμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πεπόνθατε ὑπὸ ^{Steph.}
 τῶν ἐμῶν κατηγορῶν, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς ὑπ' ^{T. I}
 αὐτῶν ὀλίγον ἐμαντιοῦ ἐπελαθόμεν' οὕτω πιθανῶς ἔλε-
 γον. καίτοι ἀληθές γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν εἰρήκασι.
 μάλιστα δὲ αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύ-
 σαντο, τοῦτο, ἐν ᾧ ἔλεγον, ὡς χρῆν ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι, μὴ ^{C. 312, 6.}
 ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. τὸ γὰρ ^B
 μὴ αἰσχυνθῆναι, ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται
 ἔργῳ, ἐπειδὴν μηδ' ὅπωςτιοῦν φαίνωμαι δεινὸς λέγειν,
 τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα
 δεινὸν καλοῦσιν οὗτοι λέγειν τὸν τᾶληθῆ λέγοντα· εἰ μὲν
 γὰρ τοῦτο λέγουσιν, ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τού-
 τος εἶναι ῥήτωρ. οὗτοι μὲν οὖν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἢ τι
 ἢ οὐδὲν ἀληθές εἰρήκασιν· ὑμεῖς δ' ἐμοῦ ἀκούσεσθε
 πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Οὐ μέντοι μὰ Δί', ὧ ἄνδρες

17. I. — ὀλίγον] Madv. § 57 a. ***). — ὡς ἔπος εἰπεῖν] Madv. § 151. —
 αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα] Madv. § 53. smlg. nedfr. αὐτῶν ἀναισχυν-
 τότατον. — τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύσαντο] Madv. § 103. — μὴ ἐξα-
 πατηθῆτε] Madv. § 131. b. — ὡς δεινοῦ ὄντος] Madv. § 175. d. —
 B. εἰ μὴ ἄρα] Madv. § 194. b. nedfr. p. 38 B. Saaledes tjener Par-
 tiklen ἄρα ofte til paa en ironisk Maade at betegne den fremsatte
 Paastand som urimelig; smlgn. nedfr. p. 34 C og 37 D; Krit. p.
 51 A (πρὸς δὲ τὴν πατριδα ἄρα). — οὐ κατὰ τούτους εἶναι
 ῥήτωρ] Madv. § 70. 1. b. — ἢ τι ἢ οὐδέν] saa godt som intet.
 Ved at ytre Tvivl, om man skulde kalde en Ting noget eller intet,
 betegnede man netop dens Ubetydelighed. — ἐμοῦ ἀκούσεσθε]
 Madv. § 60.

Ἀθηναῖοι, κεκαλλιπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων,
 C ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκού-
 σεσθε εἰκῆ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι πιστεύω
 γὰρ δίκαια εἶναι ἃ λέγω· καὶ μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω
 ἄλλως· οὐδὲ γὰρ ἂν δῆπου πρόετοι, ὧ ἄνδρες, τῆδε τῆ
 ἡλικία, ὥσπερ μειρακίῳ πλάττοντα λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέ-
 ναι. καὶ μέντοι καὶ πάννυ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο
 ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, ἐὰν διὰ τῶν αὐτῶν λόγων
 ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου, δι' ὧνπερ εἴωθα λέγειν καὶ
 ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν πολλοὶ ἀκηκόασι,
 D καὶ ἄλλοθι, μήτε θαναμάξωιν μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα.
 ἔχει γὰρ οὕτωςί. νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀνα-

ὥσπερ οἱ τούτων] Madv. § 20. Anm. 3. — ῥήμασί τε καὶ ὀνό-
 μασιν] Hvor disse to Ord stilles saaledes ved Siden af hinan-
 den, betegner det første Vendingerne (Phraserne), det andet
 C. de enkelte Ord el. Benænelser. — πιστεύω γὰρ δίκαια εἶναι ἃ
 λέγω] jeg stoler paa, at hvad jeg siger er Ret og Sandhed, saa at
 det ikke behøver at udsmykkes ved Talen. — καὶ μηδεὶς-προσδο-
 κησάτω ἄλλως] Madv. § 142. Anm. 1. — τῆδε τῆ ἡλικία] s. nedfr.
 D. — ὥσπερ μειρακίῳ πλάττοντα λόγους] Madv. § 20. Anm. 3
 Slutn. Πλάττειν λόγους, at forme sin Tale kunstigt; saaledes
 brugtes ogsaa πλάττειν og πλάσμα om det kunstlede og sirlige
 Foredrag i Musiken. — εἰς ὑμᾶς] Madv. § 28. a. Anm. 1. — παρίε-
 μαι] søger at bringe noget over paa min Side, υδβεδετ mig noget;
 her bestemmer det nærmere Begrebet af δέομαι som en Bøn om
Fritagelse for noget (deprecor), og dette er Ordets sædv. Betyd-
 ning; nedfr. p. 27 A. παραιτοῦμαι i samme Bet. — ἀκούητέ μου]
 Madv. § 58 Anm. 3. — ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν] Paa Torvet
 havde Vexclererne (τραπεζῖται, argentarii) deres Boder; ved
 deres Borde skete de fleste Pengeomsætninger, og derfor kunde
 man altid vente at træffe en Mængde Mennesker forsamlet der;
 saadanne Steder var det just at Sokrates søgte; overhovedet var
 Torvet og de omliggende Steder en Samlingsplads for løse og ledige
 Personer. Sokr. søgte ogsaa Værkstederne og Palæstraerne (καὶ
 D. ἄλλοθι) for at træffe Mennesker at samtale med. — ἀναβέβηκα]
 For Domstolene vare der to Forhøjninger til at staae paa (βήματα),
 en for Anklageren, en anden for den anklagede; deraf Udtrykkene
ἀναβαίνειν om den, som træder op for at tale, og καταβαίνειν om

βέβηκα, ἔτη γεγονώς ἑβδομήκοντα. ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως. ὥσπερ οὖν ἄν, εἰ τῷ ὄντι ξένος εὐύγχαρον ὢν, ξυνεργινώσκειτε δήπου ἄν μοι, εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τῷ τρόπῳ ἔλεγον, ἐν οἷσπερ ἐτεθράμμη, 18 καὶ δὴ καὶ νῦν τοῦτο ὑμῶν δέομαι δίκαιον, ὡς γ' ἔμοι δοκῶ, τὸν μὲν τρόπον τῆς λέξεως ἔαν - ἴσως μὲν γὰρ χείρων, ἴσως δὲ βελτίων ἄν εἴη -, αὐτὸ δὲ τοῦτο σκοπεῖν καὶ τοῦτω τὸν νοῦν προσέχειν, εἰ δίκαια λέγω, ἢ μή. δικαστοῦ μὲν γὰρ αὐτῆ ἀρετή· ἤητορος δὲ ἀληθῆ λέγειν.

II. Πρώτον μὲν οὖν δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πρὸς τὰ πρώτῃ μου ψευδῆ κατηγορημένα καὶ τοὺς πρώτους κατηγορούς, ἔπειτα δὲ πρὸς τὰ ὕστερα καὶ τοὺς ὕστερους. ἔμοῦ γὰρ πολλοὶ κατηγοροὶ B γεγόνασι πρὸς ὑμᾶς, καὶ πάσαι πολλὰ ἤδη ἔτη καὶ οὐδὲν ἀληθές λέγοντες· οὗς ἐγὼ μᾶλλον φοβοῦμαι ἢ τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον, καίπερ ὄντας καὶ τούτους δεινούς. ἀλλ' ἐκείνοι δεινότεροι, ὧς ἄνδρες, οἱ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ἐκ παίδων παραλαμβάνοντες ἔπειθόν τε καὶ κατηγοροῦν ἐμοῦ μᾶλλον οὐδὲν ἀληθές· ὡς ἔστι τις Σωκράτης, σοφὸς ἀνήρ,

den, som er færdig med at tale. — ἔτη γεγονώς ἑβδομήκοντα] Ifølge de sædvanlige Angivelser om Sokrates's Fødsels- og Dødsaar havde han da nylig fyldt sit 69de Aar. — ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως] Madv. § 63. b og c. Anm. 2. — ὥσπερ οὖν ἄν] Madv. § 139. b. — ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ]. Φωνή bet. her *Dialekt, Sprogart*. Forresten kunde en fremmed kun under visse Indskrænkninger optræde personlig for Domstolen; han kunde aldrig selv indlede sin Sag for Retten, men maatte lade sig repræsentere enten af sin Gjæstevæn eller sin Stats Konsul (*πρόξενος*); men naar Sagen først 18. var indledet, kunde han selv fortsætte den. — ἐτεθράμμη] Madv. § 140. c.

II. — δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι] Madv. § 165. a. Anm. — τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον] Om Anytos s. Indl. Anm. 2. — καίπερ ὄντας] Madv. § 175. e. — ἀλλ' ἐκείνοι δεινότεροι] nemlig οἱ πρώτοι κατηγοροὶ, s. Indl. p. 4 og 5. — κατηγοροῦν ἐμοῦ μᾶλλον οὐδὲν ἀληθές] de anklagede mig mere, og det for noget usandt; smlg. nedfr. p. 18 E:

τὰ τε μετέωρα φροντιστῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνέξη-
 τηκῶς καὶ τὸν ἦτιω λόγον κρείττω ποιῶν. οὔτοι, ὧ ἄνδρες
 C Ἀθηναῖοι, οἱ ταύτην τὴν φήμην κατασκευάσαντες, οἱ δεινοὶ
 εἰσί μου κατήγοροι. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἠγοῦνται τοὺς ταῦτα
 ζητούντας οὐδὲ θεοὺς νομίζειν. ἔπειτὰ εἰσιν οὔτοι οἱ κατ-
 ἠγοροὶ πολλοὶ καὶ πολὺν χρόνον ἤδη κατηγορηκότες, εἴ
 δὲ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ λέγοντες πρὸς ὑμᾶς, ἐν ἧ ἂν
 μάλιστα ἐπιστεύσατε, παῖδες ὄντες, ἔνιοι δ' ὑμῶν καὶ
 μειράκια, ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες, ἀπολογουμένου
 οὐδενός. ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ τὰ ὀνόματα
 οἷόν τε αὐτῶν εἰδέναι καὶ εἰπεῖν, πλὴν εἴ τις κωμωδο-
 D ποιὸς τυγχάνει ὢν. ὅσοι δὲ φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι
 ὑμᾶς ἀνέπειθον, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι ἄλλους
 πείθοντες, οὔτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσιν. οὐδὲ γὰρ ἀναβι-
 βάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθαῖ οὐδ' ἐλέγξαι
 οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολο-
 γούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Ἀξιῶ-
 σατε οὖν καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, διττοὺς μου τοὺς

κατηγορούντων — — πολὺ μᾶλλον ἢ τῶνδε τῶν ὑστερον. — ὡς ἔστι
 Madv. § 130. h. og § 159. Anm. 3. — τὰ τε μετέωρα φροντιστῆς]
 Madv. § 31 h*). Med saadanne Undersøgelser, som de her nævnte,
 fremstilles Sokrates beskæftiget i Aristophanes' Komædie „Skyerne”

- C. s. Indl. p. 4. — ἐν ἧ ἂν μάλιστα ἐπιστεύσατε] Madv. § 117. Anm. 3.
 — ἐρήμην κατηγοροῦντες]. Ἐρήμην (undfst. δίχην) κατηγορεῖν, at
 anklage en forladt Sag, d. e. at anklage en fraværende; s. Bojes.
 D. p. 112. — ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον] Madv. § 197. 3. — πλὴν
 εἴ τις κωμωδοποιός]. Endnu førend Aristophanes skulle ogsaa Ko-
 mediedigterne Eupolis og Ameipsias have gjort Sokrates latterlig
 paa Scenen. — οἱ δὲ καὶ αὐτοί], som om der iforvejen var gaaet
 et Led med οἱ μὲν, omtrent saaledes: ὅσοι δὲ ὑμᾶς ἀνέπειθον,
 οἱ μὲν φθόν. x. διαβ. χρώμενοι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ x. τ. ε. Han
 skjelner imellem dem, som af egen Drift havde bagvasket
 ham, og dem, som, vildledte af disse, nu søgte at bibringe andre
 den samme Mening. Paa denne Maade svarer ofte δὲ (især ὃ δὲ)
 til et udeladt μὲν; smlgn. Madv. § 188. Anm. 2. Slutn. — ἀναβι-
 βάσασθαι] s. ovfr. p. 17 D. ἀναβέβηκα.

κατηγόρους γεγονέναι, ἐτέροους μὲν τοὺς ἄρτι κατηγορήσαντας, ἐίτεροους δὲ τοὺς πάλαι, οὓς ἐγὼ λέγω. καὶ οἴθητε δεῖν πρὸς ἐκείνους πρῶτόν με ἀπολογήσασθαι· καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνων πρότερον ἠκούσατε κατηγορούντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τῶνδε τῶν ὕστερον.

Εἶεν· ἀπολογητέον δὴ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελεῖσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔσχετε, ταύτην ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ. βουλομένη μὲν οὖν ἂν τοῦτο οὕτω γενέσθαι, εἰ τι ἄμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί, καὶ πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον· οἴμαι δὲ αὐτὸ χαλεπὸν εἶναι, καὶ οὐ πᾶνν με λανθάνει οἷόν ἐστιν. ὅμως τοῦτο μὲν ἴτω, ὅπη τῷ θεῷ φίλον· τῷ δὲ νόμῳ πειστέον καὶ ἀπολογητέον.

III. Ἀναλάβωμεν οὖν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία ἐστίν, ἐξ ἧς ἡ ἐμὴ διαβολή γέγονεν, ἣ δὴ καὶ πιστεύων Μέλητος με ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην. Εἶεν· τί δὴ λέγοντες διέβαλλον οἱ διαβάλλοντες; ὥσπερ οὖν κατηγώρων τὴν ἀνωμοσίαν δεῖ ἀναγνώσθαι αὐτῶν. Σωκράτης ἀδικεῖ καὶ περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ

E. πρὸς ἐκείνους] de sidstnævnte, som Talen nu er om; i denne Betydning bruges ofte ἐκείνος, næsten som αὐτός, hvilket det undertiden fortsætter. — Εἶεν]. Dette Ord betegner Afslutningen af det 19. foregaaende og Overgangen til noget nyt. — τὴν διαβολήν] ugunstig Mening, fremkaldt ved Bagvaskelser. — ταύτην] Madv. § 100 e. — εἰ τι ἄμεινον] Madv. § 94. b. (p. 92). — πλέον τι ποιῆσαι] udrette noget.

B. III. — Μέλητος] s. Indl. Anm. 4. — με ἐγράψατο τὴν γραφὴν ταύτην]. Om γραφή s. Bojes. p. 108—9; egentl. betyder γραφή Klageskriftet (Bojes. p. 111); man sagde γράφεσθαι τινα, at opskrive ens Navn i sit Klageskrift d. e. anlægge Proces imod ham, og hertil föjedes da (ifølge Madv. § 26. b.) Akkusativens γραφήν. I det han nu gaer over til at gjendrive sine Bagvaskeres Beskyldninger, forestiller han sig dem som virkelige Anklagere (κατήγοροι) og sammenfatter Indholdet af deres Beskyldninger i en retslig Anklageformel, som her kaldes ἀνωμοσία, s. Indl. Anm. 5.

τὰ ἐπουράνια καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν
 καὶ ἄλλους ταῦτα ταῦτα διδάσκων. Τοιαύτη τις
 C ἔστι ταῦτα γὰρ ἐωραῖτε καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀριστοφάνους
 κωμῳδίᾳ, Σωκράτη τινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον, φάσκοντά
 τε ἀεροβατεῖν καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα,
 ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαῖω. καὶ
 οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, εἴ τις
 περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι· μὴ πως ἐγὼ ὑπὸ Μελήτιου
 τοσαύτας δίκας φύγοιμι! ἀλλὰ γὰρ ἐμοὶ τούτων, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, οὐδὲν μέτεστι. μάρτυρας δ' αὐτοὺς ὑμῶν τοὺς
 D πολλοὺς παρέχομαι, καὶ ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν
 τε καὶ φράζειν, ὅσοι ἐμοῦ πρόποτε ἀκηκόατε διαλεγομέ-
 νου· πολλοὶ δὲ ὑμῶν οἱ τοιοῦτοί εἰσι. φράζετε οὖν ἀλλή-
 λους, εἰ πρόποτε ἢ σμικρὸν ἢ μέγα ἤκουσέ τις ὑμῶν ἐμοῦ
 περὶ τῶν τοιούτων διαλεγομένου· καὶ ἐκ τούτου γινώσθε, ὅτι
 τοιαῦτ' ἐστὶ καὶ τᾶλλα περὶ ἐμοῦ ἢ οἱ πολλοὶ
 λέγουσιν.

IV. Ἀλλὰ γὰρ οὔτε τούτων οὐδὲν ἔστων, οὐδέ γ' εἴ
 τινος ἀκηκόατε, ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειροῦ ἀνθρώπους

C. περιφερόμενον] I Aristophanes's Komödie forestillet Sokrates svæ-
 vende i Luften i en Hængekurv, for nærmere og uforstyrret af
 jordiske Omgivelser at kunne udgrandske de himmelske Gjen-
 stande. — ὧν πέρι] Madv. § 80. b. — ὡς ἀτιμάζων] Madv. §
 175. d. — μὴ πως ἐγὼ—φύγοιμι]. Tankegangen er denne: jeg
 foragter ingenlunde Indsigt i saadanne Ting, hvis nogen virkelig
 er vīs deri; jeg har Agtelse for den sande Viden i hvilkensomhelst
 Retning, og hvis Meletos kunde rejse en begrundet Anklage imod
 mig for at foragte *deme*, saa vilde jeg betragte det som en meget
 mere graverende Beskyldning end den, han nu har rejst imod
 mig; smlgn. Tregd. § 136. Slutn. Procesudtrykkene synes at være
 hentede fra Jagten eller Krigen: *διώξειν*, at anklage, *φύγειν*, at
 blinde anklaget, *αἰρεῖν*, at overvinde, bevirke en Domfældelse,
ἀλιόσθεσθαι, at blive domfældt, *ἀποφύγειν*, at frikjendes. — ἀλλὰ
 γάρ] Madv. § 196. b.

D. IV. — οὔτε τούτων] det foregaaende; om Forbindelsen οὔτε...οὐδέ
 γ' se smlgn. Madv. § 208. Anm.

καὶ χρήματα πράττωμαι, οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. ἐπεὶ καὶ
 τοῦτο γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, εἴ τις οἴός τ' εἴη παι- E
 δεύειν ἀνθρώπους, ὥσπερ Γοργίας τε ὁ Λεοντίνος καὶ
 Προδίκος ὁ Κεῖος καὶ Ἰππίας ὁ Ἥλειος. τούτων γὰρ ἕκα-
 στος, ὧ ἄνδρες, οἴός τ' εἶσιν ἰὼν εἰς ἐκάστην τῶν πόλεων
 τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυν-
 εῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείδουσι τὰς ἐκείνων
 ξυνουσίας ἀπολιπόντας σφίσι ξυνεῖναι, χρήματα διδόντας, 20
 καὶ χάριν προσειδέναι. ἐπεὶ καὶ ἄλλος ἀνὴρ ἐστὶ Πάριος
 ἐνθάδε σοφός, ὃν ἐγὼ ἡσθόμην ἐπιδημοῦντα. εὐχον γὰρ
 προσελθὼν ἀνδρὶ, ὃς τετέλεκε χρήματα σοφισταῖς πλείω
 ἢ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι, Καλλιᾷ τῷ Ἰππορίκῳ. τοῦτον οὖν
 ἀνηρόμην - ἐστὸν γὰρ αὐτῷ δύο υἱέε - Ὡ Καλλιᾷ, ἣν δ'
 ἐγώ, εἰ μὲν σου τῷ υἱέε πάλω ἢ μόσχῳ ἐγενέσθην,
 εἴχομεν ἂν αὐτοῖν ἐπιστάτην λαβεῖν καὶ μισθώσασθαι,
 ὃς ἔμελλεν αὐτῷ καλῶ τε κάγαθῶ ποιήσειν τὴν προσ- B

χρήματα πράττωμαι] Madv. § 25. — ἐπεὶ καὶ τοῦτο γέ]. Partik-
 len ἐπεὶ angiver undertiden Grunden til noget, som ikke udtrykke-
 lig er nævnt, men maa underforstaaes af Sammenhængen; her
 f. Ex. og det siger jeg ikke af Ringeagt for en saadan Evne, thi
 o. s. v., saa at ἐπεὶ her lader sig oversætte ved *idvrigt, ihvorvel*. —
 E. εἴ τις οἴός τ' εἴη] Madv. § 135. Anm. 1. b. — Om Gorgias, Prodi-
 kos og Hippias s. Tregd. § 134. — οἴός τ' εἶσιν] Herefter skulde
 følge en Infinitiv (πείδειν), men ved en hos Platon hyppig Anako-
 luthi (Madv. § 216) forandres den til en selvstændig Hovedsætning:
 20. τούτους πείδουσι (mærk Flert.). — ἐπεὶ καὶ ἄλλος ἀνὴρ ἐστὶ] Ogsaa her
 henviser ἐπεὶ til et udeladt Mellemed af alm. Indhold, f. Ex. og det
 kan jeg bevidne af egen Erfaring, thi —. Πάριος] Evenos fra Pa-
 ros var en elegisk Digter, som oftere omtales hos Platon. Foruden
 Digter var han ogsaa Philosoph og Rhetor d. e. Sophist, men ikke
 af de meget berømte, hvorfor han ogsaa kun tog 5 Miner for sin
 Undervisning, medens Gorgias f. Ex. tog 100. — Καλλιᾷ, en Svo-
 ger til Alkibiades, var af en gammel og rig Familie; han selv siges
 at have været den rigeste af alle Grækerne; men han forødede sin
 betydelige Formue især paa Sophisterne, saa at han døde som en
 fattig Mand.

ήκουσαν ἀρετήν· ἦν δ' ἂν οὗτος ἢ τῶν ἵππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀνθρώπῳ ἐστὶν, τίνα αὐτοῖν ἐν νῶ ἔχεις ἐπιστάτην λαβεῖν; τίς τῆς τοιαύτης ἀρετῆς, τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς, ἐπιστήμων ἐστίν; οἶμαι γὰρ σε ἐσκέφθαι διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. ἔστι τις, ἔφη ἐγώ, ἢ οὐ; Πάνυ γε, ἢ δ' ὅς. Τίς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ποδαπός; καὶ πόσου διδάσκει; Εὐήνος, ἔφη, ὃ Σώκρατες, Πάριος, πέντε μνῶν. Καὶ ἐγὼ τὸν Εὐήνον
 C ἐμακάρισα, εἰ ὡς ἀληθῶς ἔχει ταύτην τὴν τέχνην καὶ οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει. ἔγωγ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμενν τε καὶ ἤβρυνόμενν ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα· ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

V. Ὑπολάβοι ἂν οὖν τις ὑμῶν ἴσως· Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστὶ πρᾶγμα; πόθεν αἱ διαβολαὶ σοὶ αὐταὶ γεγόνασιν; οὐ γὰρ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοιόν ἢ οἱ πολλοὶ. λέγε οὖν ἡμῖν τί ἐστίν, ἵνα μὴ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν.
 D Ταυτί μοι δοκεῖ δίκαια λέγειν ὃ λέγων, ἀγῶ ὑμῖν πειράσομαι ἀποδείξαι, τί ποτ' ἐστὶ τοῦτο, ὃ ἐμοὶ πεποιήκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολήν. ἀκούετε δὴ, καὶ ἴσως μὲν δόξω πσὶν ὑμῶν παίξιν· εὐ μέντοι ἴστε, πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. Ἐγὼ γάρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δι' οὐδὲν ἄλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐσχῆκα.

B. πέντε μνῶν] Bojes. p. 138—39. — εἰ ὡς ἀληθῶς ἔχει] Madv. § 132. d. — οὕτως ἐμμελῶς] Dette Ord bruges egentl. om Musiken, harmonisk, rhythmisk; i overført Betydning siges det om det, hvori det rette Maal er iagttaget; her ifølge Sammenhængen: *for en saa rimelig Betaling*; saaledes sagdes ogsaa ἐμμελῆς οὐσία, en beske-

C. den Formue. — ἀλλ' οὐ γὰρ] Madv. § 196. b.

V. — οὐ γὰρ δήπου—γέγονεν] Madv. § 118. b.*) — τό τε ὄνομα]

D. mit Navn, mit Ry; smlg. nedfr. p. 23 A. — δι' οὐδὲν ἄλλ' ἢ] Madv. § 92. Anm. 2.

ποιάν δὴ σοφίαν ταύτην; ἤπερ ἐστὶν ἴσως ἀνθρωπίνῃ σοφία. τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην εἶναι σοφός· οὗτοι δὲ τάχ' ἄν, οὓς ἄρου ἔλεγον, μείζω τινὰ ἢ καὶ ἀνθρωπὸν σοφίαν σοφοὶ εἶεν, ἢ οὐκ ἔχω, τί λέγω· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγε αὐτὴν ἐπίσταμαι· ἀλλ' ὅστις φησί, ψεύδεται τε καὶ ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. Καὶ μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ θορυβήσητε, μηδ' ἔάν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν· οὐ γὰρ ἐμὸν ἐρῶ τὸν λόγον, ὃν ἄν λέγω, ἀλλ' εἰς ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω. τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δὴ τίς ἐστὶ σοφία καὶ οἷα, μάστιγα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. Χαιρεφῶντα γὰρ ἴστε που, οὗτος ἐμὸς 21 τε ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου, καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἑταῖρός τε καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην καὶ μεθ' ὑμῶν κατήλθε, καὶ ἴστε δὴ, οἷος ἦν Χαιρεφῶν, ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὃ τι ὀρμήσειε. καὶ δὴ ποτε καὶ εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, - καὶ, ὅπερ λέγω, μὴ θορυβεῖτε, ὡ

- ποιάν δὴ σοφίαν ταύτην] Madv. § 100 b. — ταύτην εἶναι σοφός] E. Madv. § 31. b. Anm. — μείζω τινὰ ἢ καὶ ἀνθρωπὸν] Madv. § 90. Anm. 4. — ἢ οὐκ ἔχω, τί λέγω] eller ogsaa veed jeg ikke, hvad jeg skal sige om den; saa meget er vist, at jeg ikke forstaaer mig paa den. — ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ] Madv. § 67. b. — μὴ θορυβήσητε] s. nedfr. til p. 21 A. μὴ θορυβεῖτε. — μέγα λέγειν]. Dette Udtryk bruges om den, der i sin Tale overskrider den menneskelige Beskedenhed og derved fortörner Guddommen: *taler hovmodigt og anmassende.* — τὸν λόγον—τὸν λέγοντα] Madv. § 12. Den talende, til hvem jeg vil henseföre dette Udsagn, vil nok fortjene 21. eders Tiltro. — τὴν φυγὴν ταύτην] Madv. § 26. a. Der sigtes til Atheniensernes Flugt under de 30 Tyranner, og ved κατήλθε til Tilbagekomsten under Thrasybulos's Anförsel. — μὴ θορυβεῖτε] Madv. § 142; altsaa bruges Aor. Konj. med μὴ, hvor man vil forebygge, at noget i et vist tilkommende Tidspunkt skal skee, Præs. Imper. hvor man vil bringe en til at afstaae fra noget, som han allerede gjør, eller i Almindelighed advare imod noget. Dommerne havde maaskee allerede, da de mærkede, hvor han vilde hen, begyndt at ytre Mishag; eller ogsaa er her sat Præsens, fordi han netop nu er ifærd med at sige det, som kunde opvække Mishagstyngter.

ἄνδρες - ἤρξειτο γὰρ δὴ, εἴ τις ἐμοῦ εἶη σοφώτερος. ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία μηδένα σοφώτερον εἶναι. καὶ τούτων πέρι ὁ ἀδελφός ὑμῖν αὐτοῦ οὐτοσί μαρτυρήσει, ἐπειδὴ ἐκείνος τετελεύτερηκε.

- B VI. Σκέψασθε δὲ, ὧν ἔνεκα ταῦτα λέγω· μέλλω γὰρ ὑμᾶς διδάξειν, ὅθεν μοι ἡ διαβολὴ γέγονε. ταῦτα γὰρ ἐγὼ ἀκούσας ἐνεθυμούμην οὕτως· Τί ποτε λέγει ὁ θεός, καὶ τί ποτε εἰνίττεται; ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ζήνοῖδα ἐμαντῶ σοφός ὢν. τί οὖν ποτε λέγει φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δῆπου ψεύδεται γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῶ. καὶ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν, τί ποτε λέγει· ἔπειτα μόλις πάνυ ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ ἐτραπόμην. ἤλθον ἐπὶ τινα τῶν
- C δοκοῦντων σοφῶν εἶναι, ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ ποιν, ἐλέγξων τὸ μαντεῖον καὶ ἀποφανῶν τῷ χρησμῶ, ὅτι Οὐτοσί ἐμοῦ σοφώτερός ἐστι, σὺ δ' ἐμὲ ἐφησθα. διασκοπῶν οὖν τούτων - ὄνοματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν ἢν δέ τις τῶν πολιτικῶν, πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιοῦτόν τι ἔπαθον, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι - καὶ διαλεγόμενος αὐτῶ ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις καὶ μάλιστα ἑαυτῶ, εἶναι δ' οὐκ ἄπειτα ἐπειρώμην αὐτῶ δεικνύναι, ὅτι οἷοιτο μὲν εἶναι σοφός, εἶη
- D δ' οὐκ. ἐντεῦθεν οὖν τούτῳ τε ἀπηχθόμην καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. πρὸς ἐμαντὸν δ' οὖν ἀπιὼν ἐλογιζόμην, ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ σοφώτερός εἰμι· κινδυνεύει μὲν γὰρ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲν καλὸν κάγαθὸν εἰδέναι· ἀλλ' οὗτος μὲν οἶεται τι εἰδέναι οὐκ εἰδώς, ἐγὼ

B. VI. — ζήνοῖδα ἐμαντῶ σοφός ὢν] Madv. § 178. a. Anm. 7. —
C. ἠπόρουν, τί ποτε λέγει] Madv. § 130. b. smlgn. onfr. p. 18 B
(ὡς ἐστι). — ὅτι Οὐτοσί ἐμοῦ σοφώτερός ἐστι] Madv. § 192. a. —
D. Διασκοπῶν—ἐδοξέ μοι] Madv. § 216 **). — πρὸς ὃν σκοπῶν] Madv.
§ 176 b. — Τούτου μὲν τοῦ ἀνθρώπου] Madv. § 188. Anm. 5;

δέ, ὡσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἶομαι. εἶοικα γοῦν τούτου γε συμμορῶ τι αὐτῶ τούτῳ σοφώτερος εἶναι, ὅτι ἂ μὴ οἶδα οὐδὲ οἶομαι εἰδέναι. ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦα τῶν ἐκείνου δοκούντων σοφωτέρων εἶναι· καὶ μοι ταῦτα ταῦτα E ἔδοξε· καὶ ἐνταῦθα κάκεινῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀπηχθόμεν.

VII. Μετὰ ταῦτ' οὖν ἤδη ἐφεξῆς ἦα, αἰσθανόμενος μὲν, καὶ λοποῦμενος καὶ δεδιώς, ὅτι ἀπηχθάνομην· ὅμως δὲ ἀναγκαῖον ἐδόκει εἶναι τὸ τοῦ Θεοῦ περὶ πλείστου ποιῆσθαι· ἴτεον οὖν, σκοποῦντι τὸν χρησμὸν τί λέγει, ἐπὶ ἅπαντας τοὺς τι δοκοῦντας εἰδέναι. καὶ νῆ τὸν κῆνα, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι — δεῖ γὰρ πρὸς ὑμᾶς τὰληθῆ λέγειν — ἢ μὴν ἐγὼ ἐπαθόν τι τοιοῦτον· οἱ μὲν μάλιστα εὐδοκίμοῦντες ἐδοξάν μοι ὀλίγον δεῖν τοῦ πλείστου ἐνδεεῖς εἶναι ζητοῦντι κατὰ τὸν Θεόν, ἄλλοι δὲ δοκοῦντες φαιλότιεροι ἐπιεικέστεροι εἶναι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. δεῖ δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδειξαι, ὡσπερ πόνους τινὰς πονοῦντιος, ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἢ μαντεία γένοιτο. Μετὰ γὰρ τοὺς πολιτικὸς ἦα ἐπὶ τοὺς

(her følger ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἦα). — συμμορῶ τι] Maalsbestemmelse til σοφώτερος. Madv. § 43.

E. VII. — ἴτεον οὖν] undfst. ἐστὶ μοι; formedelst Livlighed i Udtrykket gjengiver han de Tanker, som opstode hos ham i Anledning af Orakelsvaret, i den direkte Form. — νῆ τὸν κῆνα] Sokrates sværger oftere hos Platon ved *Hunden*, rimeligviis blot for ikke at tage Gudens Navn forfængeligt, thi han skal ogsaa undertiden have svoret ved *Gaasen*, *Platanen* og *Egen*. Hans Exempel fulgte Stoikeren Zenon, der plejede at sværge ved *Kapers*. Imidlertid læder Platon ham dog ogsaa undertiden sværge ved *Guder*, navnlig 22. Hera, s. nedfr. p. 24. E. — ὀλίγον δεῖν] Madv. § 151. Anm. 1. (57. a ***) — ὡσπερ πόνους τινὰς πονοῦντιος] Madv. § 67. a. — ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἢ μαντεία γένοιτο] Sokrates's Hensigt var egentlig kun at prøve, om Oraklet kunde gjendrive eller ej (s. ovf. p. 21 C: ὡς ἐνταῦθα, εἶπερ πον, ἐλέγξων τὸ μαντεῖον), men Udfaldet viste, at det var Skjæbnens Hensigt, at det endogsaa

ποιητάς, τοὺς τε τῶν τραγωδιῶν καὶ τοὺς τῶν διθυράμβων καὶ τοὺς ἄλλους, ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαντὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. ἀναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα, ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς, διηρώτων ἂν αὐτοὺς ἢ λέγοιεν, ἢ ἄμα τι καὶ μανθάνοιμι παρ' αὐτῶν. αἰσχύνομαι οὖν ὑμῖν εἰπεῖν, ὧ ἄνδρες, τὰληθῆ ὅμως δὲ ῥητέον. ὡς ἔπος γὰρ εἰπεῖν, ὀλίγον αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον περὶ ὧν αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν. ἔγνω οὖν καὶ C περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο, ὅτι οὐ σοφία ποιῶεν ἃ ποιῶεν, ἀλλὰ φύσει τι καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντις καὶ οἱ χρησμοφοί. καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι. τοιοῦτόν τι μοι ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες· καὶ ἄμα ἡσθόμην αὐτῶν διὰ τὴν ποιήσιν οἰομένων καὶ τἄλλα

skulde blive uigjendriveligt. Saaledes betegne vi ogsaa ofte i Dansk Udfaldet af en Ting som en Hensigt af Skjæbnen, f. Ex. han steg kun, for at falde desto dybere. — τοὺς τῶν διθυράμβων] B. Tregd. § 41, smlgn. § 65. — πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς] Madv. § 38. f. Slutn. — διηρώτων ἂν] Madv. § 117. b. Anm. 3. — ὡς ἔπος εἰπεῖν] Madv. § 151 Slutn. — οἱ παρόντες] de da tilstedeværende. — οἱ θεομάντις καὶ οἱ χρησμοφοί] Herved betegnes to forskjellige Klasser af Spaamænd: οἱ θεομάντις (οἱ μάντις οἱ θεῶν, Plat. Ion p. 534 E.) ere de samme, som ellers blot kaldes μάντις, de af Staten autoriserede Spaamænd, der sædvanligviis hørte til en gammel Familie, i hvilken Spaadomskunsten var arvelig (Bojes. p. 159); de nøde megen borgerlig Agtelse; i Athen bleve nogle af dem bispiste i Prytaneion. Oἱ χρησμοφοί ere de samme, som sædvanlig kaldes χρησμολόγοι, Charlataner, som paa egen Haand gave sig af med Sandsigerkunsten og Tegnsudlægning og meest færdedes iblandt Pöbelen. Fra den peloponnesiske Krigs Tid begyndte disse især at oversvømme Grækenland i stor Mængde. De maae vel adskilles fra de ældre χρησμολόγοι, som Bakis og Musaios, af hvem man havde skriftligt opbevarede Udsagn, der stode i megen Anseelse (Herodot.). — ἡσθόμην αὐτῶν—οἰομένων] Madv. § 58. a. Anm. 3 og § 178. a *). — ἃ οὐκ ἦσαν] nmlg. σοφοί.

σοφωτάτων εἶναι ἀνθρώπων, ἃ οὐκ ἦσαν. Ἀπῆα οὖν καὶ ἐντεῦθεν, τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ὥπερ καὶ τῶν *CS423.*
πολιτικῶν.

VIII. Τελευτῶν οὖν ἐπὶ τοὺς χειροτέχνας ἢ αἰματωῦ γὰρ ξυνηθῆεν οὐδὲν ἐπισταμένῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τούτους D
δέ γ' ἤθειν ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους, καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐβυσσθην, ἀλλ' ἠπίσταντο ἃ ἐγὼ οὐκ *CS419.*
ἠπιστάμην, καὶ μου ταύτη σοφώτεροι ἦσαν. ἀλλ', ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταυτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἀμάρτημα, ὅπερ καὶ οἱ ποιηταί, καὶ οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί· διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι ἕκαστος ἤξιον καὶ τἄλλα τὰ μέγιστα σοφώτατος εἶναι, καὶ αὐτῶν αὐτῆ ἢ πλημμύελια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν· ὡστ' ἐμὲ ἑμαντὸν ἀνερωτῶν ὑπὲρ E
τοῦ χρημοῦ, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥσπερ ἔχω ἔχειν, *CS611.*
μήτε τι σοφὸς ὢν τὴν ἐκείνων σοφίαν, μήτε ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, ἢ ἀμφοτέρω αἰ ἐκείνοι ἔχουσιν ἔχειν. ἀπεκρινάμην οὖν ἑμαντῷ καὶ τῷ χρησμῷ, ὅτι μοι λυσιτελοῖ ὥσπερ ἔχω ἔχειν.

IX. Ἐκ ταυτησὶ δὴ τῆς ἐξετάσεως, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλὰ μὲν ἀπέχθεται μοι γέγονασι καὶ οἶα χαλεπώτα- 23
ται καὶ βαρύνονται, ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γερονέ-
ναι, ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι, σοφὸς εἶναι. οἴονται γάρ *CS564.*
με ἐκάστοτε οἱ παρόντες ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω· τὸ δὲ κινδυνεύει, ὡς ἄνδρες, τῷ ὄντι ὁ

VIII. — Τελευτῶν] Madv. § 176. c. Anm. — ἑμαντῷ γὰρ ξυνηθῆ-
D. θεν οὐδὲν ἐπισταμένῳ] s. ovf. p. 21. B. — καὶ οἱ ἀγαθοὶ δη-
μιουργοί] Subjektet til ἔδοξαν.

23. IX. — οἶα χαλεπώταται] Madv. § 96. Anm. 1. — ὄνομα δὲ τοῦτο
λέγεσθαι, σοφὸς εἶναι] Ved en Unøjagtighed i Udtrykket er Inf-
nitiven λέγεσθαι kommen til at slutte sig som sideordnet til den
nærmest foregaaende Infinitiv med ὥστε, uagtet det burde danne
en selvstændig Hovedsætning, sideordnet med πολλὰ μὲν ἀπέχ-
θεται μοι γέγονασι; ogsaa σοφὸς εἶναι er et unøjagtigt Udtryk
istf. σοφὸν εἶναι, Madv. § 158. a. — τὸ δὲ κινδυνεύει] Saale-

θεὸς σοφὸς εἶναι καὶ ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν,
 ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδε-
 65702. νός. καὶ φαίνεται τοῦτ' οὐ λέγειν τὸν Σωκράτη, προσ-
 κερῆσθαι δὲ τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐμὲ παράδειγμα ποιούμε-
 B νος, ὡσπερ ἂν εἰ εἶποι, ὅτι Οὗτος ὑμῶν, ὃ ἀνθρωποι,
 σοφώτατός ἐστιν, ὅστις ὡσπερ Σωκράτης ἔγνωκεν, ὅτι οὐ-
 δενὸς ἀξιός ἐστι τῆ ἀληθείᾳ πρὸς σοφίαν. ταῦτ' οὖν
 ἐγὼ μὲν ἔτι καὶ νῦν περιῶν ζητῶ καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν
 θεόν, καὶ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ξένων ἂν τινα οἶμαι
 σοφὸν εἶναι· καὶ ἐπειδὴν μοι μὴ δοκῆ, τῷ θεῷ βοηθῶν
 ἐνδείκνυμαι, ὅτι οὐκ ἐστὶ σοφός. καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς
 ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πράξαι μοι σχολὴ γέγο-
 C νεν ἀξιον λόγου οὔτε τῶν οἰκείων· ἀλλ' ἐν πενίᾳ μυρία
 εἰμι διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν.

X. Πρὸς δὲ τούτοις οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες, οἷς
 μάλιστα σχολὴ ἔστιν, οἱ τῶν πλουσιωτάτων, αὐτόματι
 χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξεταζομένων τῶν ἀνθρώπων, καὶ
 αὐτοὶ πολλὰκις ἐμὲ μιμοῦνται, εἶτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους

des sættes ofte i Begyndelsen af en Sætning, der indeholder en
 Berigtigelse af en foregaaende Paastand, τὸ δὲ absolut og uden
 grammatikalsk Sammenhæng med det følgende; man kan under-
 forstaae ἐστὶ og tage Artiklen som demonstrativt Pronomen: men
 det er det, saaledes forholder det sig. Undertiden siges paa samme
 Maade τὸ δὲ ἀληθές. — ὀλίγου τινὸς—καὶ οὐδενός] καὶ har her
 samme forhøjende Betydning som det latinske *atque* eller *atque*
adeo. — τοῦτ' οὐ λέγειν τὸν Σωκράτη] Madv. § 25. Anm. 3. —
 B. οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως] Tregd. § 135. — διὰ τὴν τοῦ θεοῦ
 C. λατρείαν] s. ovf. τῷ θεῷ βοηθῶν. Han betragter hele dem i
 det foregaaende beskrevne Fremgangsmaade som en Virksomhed
 i Gudens Tjeneste, forsaaavidtsom den gik ud paa at undersøge
 Sandheden af Apollons Orakelsvar.

X. — αὐτόματι χαίρουσιν] finde af sig selv Fornøjelse i. —
 ἀκούοντες ἐξεταζομένων τῶν ἀνθρώπων] s. ovf. p. 22. C.
 ᾗσθόμην αὐτῶν—οἰομένων. — εἶτα ἐπιχειροῦσι] og forsøge da,
 som en Følge deraf (atque ita).

ἔξετάζειν· κἀπειτα, οἶμαι, εὐρίσκουσι πολλὴν ἀρθονίαν οἰομένων μὲν εἰδέναι τι ἀνθρώπων, εἰδότεων δὲ ὀλίγα ἢ οὐδέν. ἐντεῦθεν οὖν οἱ ὑπὲρ αὐτῶν ἐξεταζόμενοι ἐμοὶ ὀργίζονται, ἀλλ' οὐχ αὐτοῖς, καὶ λέγουσιν, ὡς Σωκράτης τίς ἐστὶ μαρῶτατος καὶ διαφθείρει τοὺς νέους. καὶ ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐρωτᾷ, ὅ τι ποιῶν καὶ ὅ τι διδάσκων, ἔχουσι μὲν οὐδέν εἰπεῖν, ἀλλ' ἀγροοῦσιν· ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν ἀπορεῖν, τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν, ὅτι τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς, καὶ θεοὺς μὴ νομίζεῖν, καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. τὰ γὰρ ἀληθῆ, οἶμαι, οὐκ ἂν ἐθέλοιεν λέγειν, ὅτι κατὰδηλοι γίνονται προσποιοῦμενοι μὲν εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. ἄτε οὖν, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοί, καὶ ξυντεταγμένως καὶ πιθανῶς λέγοντες περὶ ἐμοῦ, ἐμπειλήκασιν ὑμῶν τὰ ὅσα καὶ πάσαι καὶ σφοδρῶς διαβάλλοντες. ἐκ τούτων καὶ Μέλητος μοι ἐπέθετο καὶ Ἄνυτος καὶ Λύκων, Μέλητος μὲν ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, Ἄνυτος δὲ ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, Λύκων δὲ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. ὥστε, ὅπερ ἀρχόμενος ἐγὼ ἔλεγον, θαναμάζοιμι ἂν, εἰ οἷός τ' εἶην ἐγὼ ὑμῶν ταύτην τὴν διαβολὴν ἐξελέσθαι ἐν οὕτως ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω πολλὴν γεγονυῖαν. Ταῦτ' ἔσαν ὑμῖν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀληθῆ, καὶ ὑμᾶς οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρηψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποστειλάμενος. καίτοι οἶδα σχεδὸν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς ἀπεχ-

D. ὅ τι ποιῶν καὶ ὅ τι διδάσκων] Madv. § 176. b; her underforstaaes αὐτοὺς διαφθείρει. — ὅτι τὰ μετέωρα κ. τ. ε.] undlst. διδάσκων διαφθείρει τοὺς νέους. — κατὰδηλοι γίνονται προσποιοῦμενοι] Madv. § 177. b. — ἄτε οὖν φιλότιμοι ὄντες] Madv. § 175. E. c. — ξυντεταγμένως] Billedet er hentet fra Soldater, som i sluttede Geledder gaae løs paa Fjenden. — Λύκων] s. Indl. p. 6. — 24. ἀρχόμενος] Madv. § 176. c. Anm. sml, ovf. p. 22 C. τελευτῶν. — τοῖς αὐτοῖς] netop herved.

θάνομαι. ὃ καὶ τεκμήριον, ὅτι ἀληθῆ λέγω καὶ ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἢ διαβολὴ ἢ ἐμὴ καὶ τὰ αὐτὰ ταῦτά ἐστι.
 B καὶ ἐάν τε νῦν ἐάν τε αὐθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὐ-
 ρήσετε.

XI. Περὶ μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μου κατηγοροὶ κατη-
 γόρουσιν, αὐτὴ ἔστω ἰκανὴ ἀπολογία πρὸς ὑμᾶς. πρὸς δὲ
 Μέλητον τὸν ἀγαθόν τε καὶ φιλόπολιν, ὡς φησι, καὶ τοὺς
 ὑστέτερος μετὰ ταῦτα πειράσσομαι ἀπολογεῖσθαι. αὐθις
 γὰρ δὴ, ὡσπερ ἐτέρων τούτων ὄντων κατηγορῶν, λάβωμεν
 αὐτὴν τούτων ἀντωμοσίαν. ἔχει δέ πως ὧδε Σωκράτη
 φησὶν ἀδικεῖν τοὺς τε νέους διαφθείροντα καὶ
 θεοῦς, οὓς ἢ πόλις νομίζει, οὐ νομίζοντα, ἔτετρα
 C δὲ δαιμόνια καινά. Τὸ μὲν δὴ ἐγκλημα τοιοῦτόν
 ἐστὶ· τούτου δὲ τοῦ ἐγκλήματος ἐν ἑκαστὸν ἐξετάσωμεν.
 Φησὶ γὰρ δὴ τοὺς νέους ἀδικεῖν με διαφθείροντα. ἐγὼ
 δέ, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικεῖν φημι Μέλητον, ὅτι σπουδῆ
 χαριεντίζεται, ἡραδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους,
 περὶ πραγμάτων προσποιούμενος σπουδάζειν καὶ κήδεσθαι,
 ὧν οὐδὲν τούτῳ πώποτε ἐμέλησεν. ὡς δὲ τοῦτο οὕτως
 ἔχει, πειράσσομαι καὶ ὑμῖν ἐπιδείξει.

XII. Καὶ μοι δεῦρο, ὡ Μέλητε, εἰπέ· Ἄλλο τι ἢ περὶ
 D πολλοῦ ποιεῖ, ὅπως ὡς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἐσονται;
 Ἐγωγε. Ἴθι δὴ νῦν εἰπέ τούτοις, τίς αὐτοὺς βελτίους

B. XI. — ὡσπερ ἐτέρων τούτων ὄντων] s. ovf. p. 19 B. Madv. § 181. Anm. 2. — δαιμόνια] s. nedfr. p. 27 C. Sokrates anfører her blot Indholdet af Anklageskriftet efter Hukommelsen; s. Indl.

C. p. 6. — σπουδῆ χαριεντίζεται] Meletos siges at spøge i Alvor, fordi han letsindigen (ἡραδίως) rejste en alvorlig Anklage imod Sokrates om en Gjenstand, som han selv aldrig havde bekymret sig om.

XII. — Καὶ μοι δεῦρο] Paa saadanne Spørgsmaal for Domstolen var Modparten forpligtet til at svare; s. nedfr. p. 25 D. og p. 27. A. B. C. — ἄλλο τι ἢ] Madv. § 199. b. og § 215. b. Anm. — D. ὅπως—ἐσονται] Madv. § 123.

ποιεῖ; δῆλον γὰρ, ὅτι οἷσθα, μέλον γέ σοι. τὸν μὲν γὰρ
 διαφθείροντα ἔξευρών, ὡς φῆς, ἐμέ εισάγεις τουτοιῖσι καὶ
 κατηγορεῖς· τὸν δὲ δὴ βελτίους ποιοῦντα ἴθι εἰπέ καὶ
 μῆνυσον αὐτοῖς, τίς ἐστίν. ὄρας, ὦ Μέλητε, ὅτι σιγᾶς
 καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; καίτοι οὐκ αἰσχρόν σοι δοκεῖ εἶναι
 καὶ ἱκανὸν τεκμήριον οὗ δὴ ἐγὼ λέγω, ὅτι σοι οὐδὲν με-
 μέληκεν; ἀλλ' εἰπέ, ὦ ἄγαθέ, τίς αὐτοὺς ἀμείνους ποιεῖ;
 Οἱ νόμοι. Ἄλλ' οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ὦ βέλυστε, ἀλλὰ τίς E
 ἄνθρωπος, ὅστις πρῶτον καὶ αὐτὸ τοῦτο οἶδε, τοὺς νόμους.
 Οὗτοι, ὦ Σώκρατες, οἱ δικασταί. Πῶς λέγεις, ὦ Μέλητε;
 οἶδε τοὺς νέους παιδεύειν οἰοί τέ εἶσι καὶ βελτίους
 ποιοῦσι; Μάλιστα. Πότερον ἅπαντες, ἢ οἱ μὲν αὐτῶν,
 οἱ δ' οὐ; Ἄπαντες. Εὐ γε, νῆ τὴν Ἥραν, λέγεις, καὶ
 πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ἀφελούτων. τί δὲ δὴ; οἶδε οἱ
 ἀχροαταὶ βελτίους ποιοῦσιν, ἢ οὐ; Καὶ οὗτοι. Τί δὲ οἱ 25
 βουλευταί; Καὶ οἱ βουλευταί. Ἄλλ' ἄρα, ὦ Μέλητε, μὴ
 οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἐκκλησιασταί, διαφθείρουσι τοὺς
 νεωτέρους; ἢ κάκεινοι βελτίους ποιοῦσιν ἅπαντες; Κά-
 κεινοί. Πάντες ἄρα, ὡς εἴκεν, Ἀθηναῖοι καλοὺς κάγα-
 θοὺς ποιοῦσι πλὴν ἐμοῦ, ἐγὼ δὲ μόνος διαφθείρω· οὕτω
 λέγεις; Πάνν σφόδρα ταῦτα λέγω. Πολλὴν γ' ἐμοῦ κατέ-
 γνωκας δυστυχίαν. καὶ μοι ἀπόκριναι· ἢ καὶ περὶ ἵππους
 οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἱ μὲν βελτίους ποιοῦντες αὐτοὺς B
 πάντες ἄνθρωποι εἶναι, εἷς δὲ τις ὁ διαφθείρων; ἢ τοῦν-
 αντίον τοῦτου πᾶν εἷς μὲν τις ὁ βελτίους οἰός τ' ὦν

μέλον γέ σοι] Madv. p. 182. — ἐμέ εισάγεις τουτοιῖσι] smlgn. nedfr.
 p. 25 D: εισάγεις δεῦρο, og p. 29 A: εισάγειν εἰς δικαστήριον om
 E. at bringe en for Retten for at anklage ham. — τί δὲ δὴ] hvad nu
 25. fremdeles? — ἀλλ' ἄρα—μῆ] Madv. § 199. b. — τοὺς νεωτέρους]
 de, som endnu ikke maatte deltage i Folkeforsamlingerne; s.
 Bojes. p. 77 og 78. — πολλὴν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν]
 B. Madv. § 59. a. — οἱ μὲν βελτίους ποιοῦντες]. Fra doxéi maa
 underforstaaes δοκοῦσι. — τοῦναντίον] Madv. § 190.

γάζονται ἀεὶ τοὺς μάλιστα πλησίον ἐαντῶν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ E
ἀγαθόν· ἐγὼ δὲ δὴ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκω, ὥστε καὶ
τοῦτ' ἀγνοῶ, ὅτι, ἐάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόν-
των, κινδυνεύσω κακὸν τι λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ὥστε τοῦτο
τὸ τοσοῦτον κακὸν ἐκὼν ποιῶ, ὡς φῆς σύ; ταῦτα ἐγὼ σοι
οὐ πείθομαι, ὦ Μέλητε, οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον ἀνθρώπων
οὐδένα· ἀλλ' ἢ οὐ διαφθείρω, ἢ διαφθείρω ἄκων, ὥστε 26
σύ γε κατ' ἀμφοτέρω ψεύδει. εἰ δὲ ἄκων διαφθείρω,
τῶν τοιοῦτων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος
εἰσάγειν ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ λαβίντα διδάσκειν καὶ νουθε-
τεῖν· δῆλον γάρ, ὅτι, ἐάν μάθω, παύσομαι ὅ γε ἄκων ποιῶ.
σὺ δὲ ξυγγενέσθαι μὲν μοι καὶ διδάξαι ἐφρυγες καὶ οὐκ
ἠθέλησας, δεῦρο δὲ εἰσάγεις, οἱ νόμος ἐστὶν εἰσάγειν τοὺς
κολάσεως δεομένους, ἀλλ' οὐ μαθήσεως.

XIV. Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο μὲν δῆλον B
ἦδη ἐστίν, ὃ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι Μελήτω τοιῶν οὔτε μέγα
οὔτε σμικρὸν πάποτε ἐμέλησεν. ὅμως δὲ δὴ λέγε ἡμῖν,
πῶς με φῆς διαφθεῖρουν, ὦ Μέλητε, τοὺς νεωτέρους; ἢ
δῆλον δὴ, ὅτι κατὰ τὴν γραφήν, ἣν ἐγράψω, θεοὺς διδά-
σκοντα μὴ νομίζειν οὐς ἢ πόλις νομίζει, ἕτερα δὲ δαιμό-

μὲν—ἐγὼ δὲ δὴ] Madv. § 189. a; δὴ giver her Udtrykket samme
ironiske Anstrøg som Partiklen ἄρα; s. ovfr. til p 17. B. —
E. εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας] Madv. § 50. a. — μοχθηρὸν] slet, fordær-
vet. Den højeste Grad af moralsk Slethed, især rænkefuld Ondskab
betegnes ved πονηρός, mods. χρηστός, s. ovfr. i Beg. af Kap.;
κακός er det almindelige Udtryk for alt hvad der ikke er godt. —
26. οἶμαι δὲ οὐδὲ ἄλλον—οὐδένα] Madv. § 214. Anm. 1. — εἰ δὲ
ἄκων διαφθείρω] Af dette Sted sees, at ἄκων bruges om Personer,
ἐκούσιος om Handlinger. Den samme Forskjel bestaaer ogsaa
imellem ἐκὼν og ἐκούσιος; dog iagttages denne Forskjel ikke
altid, idet navnlig ἐκούσιος hyppig forekommer om Personer. —
παύσομαι] undfst. ποιῶν. Madv. § 214, Anm. 2; smlgn. § 177. a
B. XIV. — ἢ δῆλον δὴ] Madv. § 199. a. (smlgn lat. Sprogl. § 463.
c). — θεοὺς διδάσκοντα] undfst. με φῆς διαφθεῖρουν τοὺς νεωτ.

- νια καινά; οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων διαφθείρω; Πάνν μὲν οὖν σφόδρα ταῦτα λέγω. Πρὸς αὐτῶν τοίνυν, ὦ Μέλητε, τούτων τῶν θεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστίν, εἰπέ εἴ σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τουτοισί. ἐγὼ γὰρ οὐ δύναμαι μαθεῖν, πότερον λέγεις διδάσκειν με νομίζεις εἶναι τινὰς θεούς, καὶ αὐτὸς ἄρα νομίζω εἶναι θεούς καὶ οὐκ εἰμὶ τὸ παράπαν ἄθεος οὐδὲ ταύτη ἀδικῶ, οὐ μέντοι οὕσπερ γε ἡ πόλις, ἀλλ' ἐτέρους, καὶ τοῦτ' ἔσιν ὁ μοι ἐγκαλεῖς, ὅτι ἐτέρους· ἢ παντάπασί με φῆς οὔτε αὐτὸν νομίζειν θεοὺς τοὺς τε ἄλλους ταῦτα διδάσκειν. Ταῦτα λέγω, ὡς τὸ παράπαν οὐ νομίζεις θεούς.
- D Ὡ θεαυμάσιε Μέλητε, ἵνα τί ταῦτα λέγεις; οὐδὲ ἥλιον οὐδὲ σελήνην ἄρα νομίζω θεοὺς εἶναι, ὡσπερ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι; Μὰ Αἰ', ὦ ἄνδρες δικασαί, ἐπεὶ τὸν μὲν ἥλιον λίθον φησὶν εἶναι, τὴν δὲ σελήνην γῆν. Ἀναξαγόρου οἶε κατηγορεῖν, ὦ φίλε Μέλητε, καὶ οὕτω καταφρονεῖς τῶνδε καὶ οἶε αὐτοὺς ἀπίερους γραμμάτων εἶναι, ὥστε οὐκ εἰδέναι, ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία του Κλαζο-

οὐ ταῦτα λέγεις ὅτι διδάσκων] Ταῦτα er afhængigt af διδάσκων. — C. ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστίν] Madv. § 48; smlgn. Anm. — ἵνα τί ταῦτα D. λέγεις] Madv. § 198. a*). — οὐδὲ ἥλιον οὐδὲ σελήνην] Forestillingen om Solen og Maanen som selvstændige guddommelige Væsner findes allerede tidligt hos Grækerne; Helios og Selene ere af Titanernes Slægt, Børn af Hyperion og Theia; men efterhaanden smeltede de sammen med Apollon som Solgud og Artemis som Maanegudinde. Hos Homer er endnu Helios bestemt adskilt fra Apollon, og selv i senere Tider, efterat hin Sammenblanding havde fundet Sted, vedligeholdte sig paa visse Steder en særegen Dyrkelse af denne Gud, navnlig paa Rhodos, hvor den berømte Kolos af Solguden fandtes (Tregd. Kunsthist. § 76.). — Ἀναξαγόρου] Tregd. § 125. Han lærte blandt andet, at Solen var en gjennemglødet Masse (μύθος διάπυρος). At Meletos uden videre tillagde Sokrates Anaxagoras's Meninger, kom vel af, at Sokrates i sin Ungdom havde været en Tilhører af Anaxagoras og hans Discipel Archelaos; smlgn. Indledning p. 5.

μενίου γέμει τούτων τῶν λόγων. καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι ταῦτα παρ' ἐμοῦ μανθάνουσιν, ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνν πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς δοχίστρας πριαμένους Σωκράτους καταγελαῦν, ἐὰν προσποιῆται ἑαυτοῦ εἶναι, ἄλλως τε καὶ οὕτως ἄτοπα ὄντα. ἀλλ' ὡ πρὸς Διός, οὕτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν Θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δί', οὐδ' ὀπωσιτοῦν. Ἄπιστός γ' εἶ, ὦ Μέλητε, καὶ ταῦτα μέντοι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς, σαντῶ. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ οὐίοςί, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάνν εἶναι ὕβριστῆς καὶ ἀκόλαστος, καὶ ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι γράψασθαι. εἶοικε γὰρ ὡσπερ ἀνιγμα ξυντιθέντι διαπειρωμένῳ, Ἄρα γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένον καὶ ἐναντί' ἐμαντῶ λέγοντος, ἢ ἔξαπατήσω αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀκούοντας; οὔτις γὰρ ἐμοὶ φαίνεται τὰ ἐναντία λέγειν αὐτὸς ἑαυτῶ ἐν τῇ γραφῇ, ὡσπερ ἂν εἰ εἶποι Ἀδικεῖ Σωκράτης Θεοὺς οὐ νομίζων, ἀλλὰ Θεοὺς νομίζων. καίτοι τοῦτό ἐστι παίζοντος.

καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι] Ironi. — ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε] Relativet hører til E. Participiet. Madv. § 176. a. — δραχμῆς ἐκ τῆς δοχίστρας πριαμένους] Paa Torvet i Athen fandtes en Dandseplads med et Alter for de 12 store Guder; her har rimeligviis Bogudsalget (τὰ βιβλία) været. Meningen er altsaa, at de unge selv kunde gaae hen og kjøbe sig Anaxagoras's Skrifter, hvis det gik meget højt, for en Drachme, og udlee Sokrates, hvis han udgav hans Meninger for sine egne. — ἄλλως τε καί] tilmed, især; s. nedfr. p. 35. D. — ἄπιστός γ' εἶ—σαντῶ] det er utroligt hvad du siger, og det endogsaa for dig selv. Han sigter herved til den Modsigelse, som Meletos udviklede sig i ved at indrømme, at Sokrates antog δαιμόνια, men ikke Guder; s. nedfr. Kap. XV. — εἶοικε γὰρ—ξυντιθέντι] Madv. 27. § 177. Anm. 5*). Om de to Participier s. Madv. § 176. d. — διαπειρωμένῳ, Ἄρα γνώσεται] Istedetfor i afhængig Form at anføre Indholdet af det anstillede Forsøg, fremsætter han i direkte Form hans egne Tanker ved Forsøget; (s. ovfr. p. 21 E: ἴτιον οὖν). — γνώσεται ἐμοῦ—χαριεντιζομένον] Samme Konstruktion, som efter αἰσθάνομαι, s. ovfr. p. 22 C.

XV. *Ξυνεπισκέψασθε δὴ, ὧ ἄνδρες, ἣ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν· σὺ δὲ ἡμῖν ἀπόκρισαι, ὧ Μέλητε. ὑμεῖς δέ, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην, μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν, ἐὰν ἐν τῷ εἰωθῷ τρόπῳ τοὺς λόγους ποιῶμαι.*

B *Ἔσθ' ὅστις ἀνθρώπων, ὧ Μέλητε, ἀνθρώπεια μὲν νομίζει πράγματ' εἶναι, ἀνθρώπους δὲ οὐ νομίζει; ἀποκρινέσθω, ὧ ἄνδρες, καὶ μὴ ἄλλα καὶ ἄλλα θορυβεῖτω. Ἔσθ' ὅστις ἵππους μὲν οὐ νομίζει εἶναι, ἵππικὰ δὲ πράγματα; ἢ ἀλλητὰς μὲν οὐ νομίζει, ἀλλητικὰ δὲ πράγματα; οὐκ ἔστιν, ὧ ἄριστε ἀνδρῶν· εἰ μὴ σὺ βούλει ἀποκρίνασθαι, ἐγὼ σοι λέγω καὶ τοῖς ἄλλοις τουτοισί. ἀλλὰ τὸ*

C *ἐπὶ τούτῳ γε ἀπόκρισαι· ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματ' εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Οὐκ ἔστιν. Ὡς ἄννηςας, ὅτι μόγις ἀπεκρίνω ὑπὸ τουτιωνὶ ἀναγκαζόμενος. οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῆς με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, εἴτ' οὖν καινά, εἴτε παλαιά· ἀλλ' οὖν δαιμονία γε νομίζω κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. εἰ δὲ δαιμόνια νομίζω, καὶ δαίμονας δήπου πολλὴ ἀνάγκη νομίζειν με εἶσθιν. οὐχ οὕτως ἔχει; ἔχει δὴ. τίθῃμι γάρ σε ὁμολογοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἀποκρίνεις.*

D *τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἦτοι θεοὺς γε ἡγοῦμεθα ἢ θεῶν*

B. XV. — ἐν τῷ εἰωθῷ τρόπῳ] *paa min vante Viis*; s. Tregd. § 136. — ἄλλα καὶ ἄλλα θορυβεῖτω] *yttre sit Mishag snart paa een C. snart paa en anden Maade*. — οὐκοῦν δαιμόνια μὲν φῆς] *Madv. § 199. b. Anm.* — διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ] s. *Indl. Anm. 5.* — τοὺς δὲ δαίμονας—ἡγοῦμεθα]. Her kan mærkes Forskjellen imellem *νομίζειν* og *ἡγεῖσθαι*, af hvilke det første betegner en moralsk Overbeviisning, en Tro paa det eengang vedtagne (*θεοὺς νομίζειν*, at troe paa Guder), det sidste en Antagelse, der grunder sig paa en Fornufts slutning. Men da begge Dele godt kunne være forenede, saa kunne disse to Udtryk ogsaa i mange Tilfælde træde istedetfor hinanden, saaledes som her i det følgende bestandigt bruges *ἡγεῖσθαι* om det samme, som i det foregaaende bestandigt er betegnet ved *νομίζειν*, smlgn. nedfr. til p. 40. A.

παῖδας; φῆς ἢ οὐ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν εἴπερ δαίμονας ἠγοῦμαι, ὡς σὺ φῆς, εἰ μὲν θεοὶ τινές εἰσιν οἱ δαίμονες, τοῦτ' ἂν εἶη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι, θεοὺς οὐκ ἠγοῦμενον φάναι ἐμὲ θεοὺς αὐτῶν ἠγεῖσθαι πάλιν, ἐπειδήπερ γε δαίμονας ἠγοῦμαι· εἰ δ' αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσὶ νόθοι τινές ἢ ἐκ νυμφῶν ἢ ἐκ τινῶν ἄλλων, ὧν δὴ καὶ λέγονται, τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἠγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν ἄτοπον εἶη, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἠγοῖτο ἢ καὶ ὄνων, τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἠγοῖτο εἶναι. ἀλλ', ὦ Μέλητε, οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ ταῦτα οὐκ ἀποπειρώμενος ἡμῶν ἐγράψω τὴν γραφὴν ταύτην, ἢ ἀπορῶν ὃ τι ἐγκαλοῖς ἐμοὶ ἀληθές ἀδίκημα· ὅπως δὲ σὺ ἴνα πείθοις ἂν καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντα ἀνθρώπων, ὡς τοῦ αὐτοῦ ἔστι καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἠγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ μῆτε δαίμονας μῆτε θεοὺς μῆτε ἤρωας, οὐδὲ μία μηχανὴ ἔστιν.

XVI. Ἀλλὰ γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς μὲν ἐγὼ οὐκ ἀδικῶ κατὰ τὴν Μελήτου γραφὴν, οὐ πολλῆς μοι δοκεῖ εἶναι ἀπολογίας, ἀλλ' ἱκανὰ καὶ ταῦτα· ὃ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλοὺς, εὐ ἴστε ὅτι ἀληθές ἐστι· καὶ τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἰρήσει, ἐάνπερ αἰρήῃ, οὐ Μέλητος οὐδὲ Ἄνυ-

D. Οὐκοῦν εἴπερ δαίμονας—εἰ μὲν—εἰ δ' αὖ] Den almindelige Betingelse forgrener sig i 2 specielle Bet., hver med sin Eftersætning. — φάναι] Madv. § 157. — ὧν δὴ καὶ λέγονται] Madv. § 103. Anm. 4. — E. τίς ἂν—θεῶν μὲν—θεοὺς δὲ μή] Madv. § 189. a. — ἵππων—ἢ καὶ ὄνων] Mulæslerne kunne siges at være Börn af Heste eller Æsler, naar der kun tages Hensyn til de mandlige Forældre, idet et Mulæsel kan være avlet enten af en Hingst og et Æsel eller af et Asen og en Hoppe. — οὐκ ἔστιν ὅπως] Madv. § 123. Anm. 2. (§ 102. b. Anm. 2). — ταῦτα—ἀποπειρώμενος] Ταῦτα staaer her adverbialt: herved, paa denne Maade. Madv. § 27. a. Anm. 2.

28. XVI. — ὃ ἐμὲ αἰρήσει] s. ovfr. til p. 19 C.

τος, ἀλλ' ἢ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος· ἃ δὴ
 πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ἤρηκεν, οἷμαι
 B δὲ καὶ αἰρήσειν· οὐδὲν δὲ δεινὸν, μὴ ἐν ἐμοὶ σιῆ.
 Ἴσως δ' ἂν οὖν εἴποι τις· Εἴτ' οὐκ αἰσχύνει, ὃ
 Σώκρατες, τοιοῦτον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας, ἐξ οὗ κινδύ-
 νεύεις νυνὶ ἀποθανεῖν; Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον
 ἀντείποιμι, ὅτι Οὐ καλῶς λέγεις, ὃ ἄνθρωπε, εἰ οἶει
 δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα,
 οἷον τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο μόνον
 σκοπεῖν, ὅταν πράττη, πότερον δίκαια ἢ ἄδικα πράττει,
 καὶ ἄνδρός ἀγαθοῦ ἔργα ἢ κακοῦ. φασίλοι γὰρ ἂν τῷ
 C γε σῶ λόγῳ εἶεν τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελετη-
 κασιν, οἱ τε ἄλλοι καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός, ὃς τοσοῦτον
 τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομεῖναι,
 ὥστε, ἐπειδὴ εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ προθυμουμένῳ Ἐκτορα
 ἀποκτεῖναι, θεὸς οὔσα, οὐτωςί πως, ὡς ἐγῶμαι· Ὁ παῖ,
 εἰ τιμωρήσεις Παιρόκλῳ τῷ ἐταίρῳ τὸν φόνον καὶ Ἐκτορα
 ἀποκτενεῖς, αὐτὸς ἀποθανεῖ· αὐτίκα γὰρ τοι, φησί,
 μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος· — ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας
 τοῦ μὲν θανόντου καὶ τοῦ κινδύνου ὀλιγόρησε, πολλὴ δὲ
 D μᾶλλον δεισας τὸ ζῆν κακὸς ὢν καὶ τοῖς φίλοις μὴ τιμω-
 ρεῖν, Αὐτίκα, φησί, τεθναίην δίκην ἐπιθεῖς τῷ ἀδι-
 κοῦντι, ἵνα μὴ ἐνθάδε μένω καταγέλαστος παρὰ νηυσὶ

- B. οὐδὲν δὲ δεινὸν, μὴ ἐν ἐμοὶ σιῆ] *der er ingen Fare for, at det skal blive staaende ved mig, at jeg skal blive den sidste.* — ὅτιον τι καὶ σμικρὸν ὄφελος ἐστίν] *som der er den mindste Smule ved.* — C. καὶ ὁ τῆς Θέτιδος υἱός] *Der sigtes til Hom. II. XVIII v. 90 ff.* — παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομεῖναι] *Madv. § 75. 1. c.* — εἰ τιμωρήσεις Παιρόκλῳ—τὸν φόνον] *Det er usædvanligt, at der som her tilføjes en Akkusativ til Dativen (hævne Drabet for en).* — ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας] *Egentlig skulde her følge en af ὥστε afhængig Sætning; men formedelst de længere indskudte Mellemsetninger fortsættes i* D. uafhængig Form. *Madv. § 216.* — δεισας τὸ ζῆν κακὸς ὢν] *Madv. § 158. b.*

κορωνίσιν, ἄχθος ἀρούρης. μὴ αὐτὸν οἶει γρον-
τίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; οὕτω γὰρ ἔχει, ὡ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, τῇ ἀληθείᾳ οὐ ἂν τις ἐάντων τάξῃ ἢ ἡγησά-
μενος βέλυστον εἶναι ἢ ὑπ' ἀρχοντος ταχθῆ, ἐνταῦθα
δεῖ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μένοντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογι-
ζόμενον μήτε θάνατον μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ αἰσχροῦ.

XVII. Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἶην εἰργασμένος, ὡ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μὲν με οἱ ἀρχοντες ἔταπτον, οὐς ὑμεῖς E
εἴλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποιδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει
καὶ ἐπὶ Ἀηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἔκείνοι ἔταπτον ἔμμενον ὥσπερ
καὶ ἄλλος τις καὶ ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν, τοῦ δὲ Θεοῦ
τάττοντος, ὡς ἐγὼ ᾗθήθην τε καὶ ὑπέλαβον, φιλοσοφοῦντά
με δεῖν ζῆν καὶ ἐξετάζοντα ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους,
ἐνταῦθα δὲ φοβηθεῖς ἢ θάνατον ἢ ἄλλο ὁποῦν πρᾶγμα 29
λίπομι τὴν τάξιν. δεινὸν μὲντ' ἂν εἶην, καὶ ὡς ἀληθῶς
τότ' ἂν με δικαίως εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον, ὅτι οὐ
νομίζω Θεοὺς εἶναι, ἀπειθῶν τῇ μαντείᾳ καὶ δεδιῶς

D. μὴ αὐτὸν οἶει] Madv. § 199. b. — ἢ ὑπ' ἀρχοντος ταχθῆ] Her er en ubetydelig Anakoluthi, idet enten her burde staae et Participium, svarende til ἡγησάμενος, eller det første ἢ have sin Plads foran ἐάντων istf. foran ἡγησ. — πρὸ τοῦ αἰσχροῦ] s. Krit. p. 48 D.

XVII. — Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἶην εἰργασμένος—εἰ] Om Talens E. Form s. Madv. § 189. a (og § 188 Anm. 4). — οἱ ἀρχοντες] Bojes. p. 124; sml. p. 94 (§ 12 Slutn.). — καὶ ἐν Ποιδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Ἀηλίῳ]. Ved (ἐν) Potidaia sloge Athenienserne under Kallias (432 f. Chr.) Potidaiaerne, der vare faldne fra dem efter Opfordring af deres Moderstad Korinth. I dette Slag skal Sokrates have reddet den saarede Alkibiades og skaffet ham den Tapperhedsbelønning, der var tiltænkt ham selv. — Ved Amphipolis ved Strymon leveredes (422 f. Chr.) et Slag imellem Athenienserne Kleon og Lakedaimonieren Brasidas, i hvilket begge Anföörerne faldt, men Lakedaimonierne sejrede. — Ved Delion, et Apollon-Tempel i Boiotien, bleve Athenienserne under Hippokrates overvundne af Boioterne (424 f. Chr.). I dette Slag skal Sokrates have reddet Xenophon, der var falden af Hesten, ved at bære ham bort paa sine Skuldre. — ὅτι οὐ νομίζω] med den Beskyldning at—; s. Madv. § 138. b.

θάνατον καὶ οἰόμενος σοφὸς εἶναι, οὐκ ἄν. τὸ γὰρ τοῦ θάνατον δεδιέναι, ὡς ἄνδρες, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ δοκεῖν σοφὸν εἶναι, μὴ ὄντα· δοκεῖν γὰρ εἰδέναι ἐστὶν ἂ οὐκ οἶδεν. οἶδε μὲν γὰρ οὐδεὶς τὸν θάνατον, οὐδ' εἰ τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ πάντων μέγιστον ὄν τῶν ἀγαθῶν, δεδίασι δ' ὡς εὖ εἰδότες, ὅτι μέγιστον τῶν κακῶν ἐστὶ.

- B καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν αὕτη ἢ ἐπονείδιστος, ἢ τοῦ οἶεσθαι εἰδέναι ἂ οὐκ οἶδεν; ἐγὼ δέ, ὡς ἄνδρες, τούτῳ καὶ ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰ δὴ τῷ σοφώτερός του φαίην εἶναι, τούτῳ ἄν, ὅτι οὐκ εἰδὼς ἱκανῶς περὶ τῶν ἐν Αἴδου οὕτω καὶ οἴομαι οὐκ εἰδέναι. τὸ δὲ ἀδικεῖν καὶ ἀπειθεῖν τῷ βελτίονι, καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ, ὅτι κακὸν καὶ αἰσχρὸν ἐσιν οἶδα. πρὸ οὖν τῶν κακῶν, ὧν οἶδα ὅτι κακά ἐστιν, ἂ μὴ οἶδα εἰ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, οὐδέποτε φοβήσομαι οὐδὲ φέυξομαι. ὥστε οὐδ' εἴ με νῦν ὑμεῖς ἀφίετε, Ἀνύτῳ ἀπιστήσαντες, ὃς ἔφη ἢ τὴν ἀρχὴν οὐ δεῖν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν, ἢ, ἐπειδὴ εἰσῆλθον, οὐχ οἰόν τε εἶναι τὸ μὴ ἀποκτείναι με, λέγων πρὸς ὑμᾶς, ὡς, εἰ διαφενξοίμην, ἤδη ἂν ὑμῶν οἱ νύεις ἐπιτηδεύοντες ἂ Σωκράτης διδάσκει πάντες παντάπασι διαφθαρήσονται, — εἴ μοι πρὸς ταῦτα εἶποιτε· Ὡ

29. ἂ οὐκ οἶδεν] Madv. § 144. Anm. 2. — ἢ τοῦ οἶεσθαι] Madv. B. § 49. a. — καὶ ἐνταῦθα] ogsaa i dette Punkt, s. ovfr. p. 21. D. — τούτῳ ἄν] Madv. § 214. Anm. 2. — ἐν Αἴδου] Madv. § 47. Anm. 2. — οὕτω καὶ οἴομαι] Madv. § 175. a. — ἂν οἶδα] Madv. § 191 og C. § 103. — ὥστε οὐδ' εἴ με νῦν ὑμεῖς ἀφίετε] Denne Forsætning gjentages 3 Gange: εἴ μοι πρὸς ταῦτα εἶποιτε og εἰ οὖν με ἐπιτούτοις ἀφίετε, hvorpaa Eftersætningen følger: εἵπομι ἂν ὑμῖν; men denne passer nu ikke mere til den første Forsætning, hvor Nægtelsen οὐδὲ ikke har noget, hvortil den grammatikalsk kan henføres (i Meningen hører den til οὐ μὴ πάσσωμαι φιλοσοφῶν). Om Afvexlingen af Modus s. Madv. § 135 og Anm. 1. a; smulgn. ovfr. p. 25. B. — ἐπειδὴ εἰσῆλθον] Madv. § 132. a. Anm. Slutn. — ἀποκτείναι με] dømte mig fra Livet. — ἂν—διαφθαρήσονται] Madv. § 118. Anm. 3. — πρὸς ταῦτα] Madv. § 77. 1. c.

Σώκρατες, νῦν μὲν Ἄνύτῳ οὐ πεισόμεθα, ἀλλ' ἀφιεμέν
σε, ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ὅτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζηήσει
διατριβεῖν μηδὲ φιλοσοφεῖν· εἰ δὲ ἀλῶς ἐτι τοῦτο
πραττων, ἀποθανεῖ· εἰ οὖν με, ὅπερ εἶπον, ἐπὶ τούτοις D
ἀφρίοιτε, εἴποιμ' ἂν ὑμῖν, ὅτι Ἐγὼ ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ, πείσομαι δὲ μᾶλλον τῷ
θεῷ ἢ ὑμῖν, καὶ ἕως περ ἂν ἐμπνέω καὶ οἶός τε ὦ, οὐ μὴ
παύσωμαι φιλοσοφῶν καὶ ὑμῖν παρακελευόμενός τε καὶ
ἐνδεικνύμενος, ὅτῳ ἂν αἰεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν, λέγων οἰάπερ
εἶωθα, ὅτι Ὁ ἄριστε ἀνδρῶν, Ἀθηναῖος ὢν, πόλεως τῆς
μεγίστης καὶ εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν, χρημά-
των μὲν οὐκ αἰσχύνει ἐπιμελούμενος, ὅπως σοι ἔσται ὡς
πλείστα, καὶ δόξης καὶ τιμῆς, φρονήσεως δὲ καὶ ἀληθείας E
καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, οὐκ ἐπιμελεῖ
οὐδὲ φροντίζεις; καὶ εἰάν τις ὑμῶν ἀμφισβητῇ καὶ φῆ
ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτὸν οὐδ' ἄπειμι, ἀλλ'
ἐρησόμαι αὐτὸν καὶ ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω, καὶ εἰάν μοι μη
δοκῇ κεκτῆσθαι ἀρετὴν, φάναι δέ, ὄνειδιῶ, ὅτι τὰ πλεί- 30
στου ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται, τὰ δὲ φανλότερα περὶ
πλείονος. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ, ὅτῳ ἂν
ἐντυγχάνω, ποιήσω, καὶ ξένῳ καὶ ἀσιτῷ, μᾶλλον δὲ τοῖς
ἀστοῖς, ὅσῳ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. ταῦτα γὰρ κελεύει
ὁ θεός, εὖ ἴστε· καὶ ἐγὼ οἶομαι οὐδέν πω ὑμῖν μείζον

ἐπὶ τούτῳ] Madv. § 73. 2. f. — ἐφ' ὅτε] Madv. § 103. Anm. 3
D. Slutn. og § 166. b. — ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ] jeg er Eder
uendelig forbunden for Eders ædelmodige Tilbud; egentlig: jeg
omfavner og kysser Eder. — οὐ μὴ παύσωμαι] Madv. § 124. a.
Anm. 3. — πόλεως τῆς μεγίστης] Madv. § 54. c. — δόξης καὶ
E. τιμῆς]. Disse Ord adskille sig fra hinanden paa samme Maade som
30. i Latin gloria og honor. — ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ —
ποιήσω] Sjeldnere Konstruktion istedetfor 2 Akkusativer. Madv.
§ 25. Anm. 3. — ὅσῳ μου ἐγγυτέρω ἐστὲ] Ὅσῳ refererer sig til
et ved μᾶλλον udeladt τοσούτῳ.

ἀγαθὸν γενέσθαι ἐν τῇ πόλει ἢ τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρομαι ἢ πείθων ὑμῶν καὶ νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους μήτε σωμα-
 B των ἐπιμελεῖσθαι μήτε χρημάτων πρότερον μηδὲ οὕτω σφόδρα, ὡς τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς ἀρίστη ἔσται, λέγων, ὅτι οὐκ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ γίννεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τὰλλα ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἅπαντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. εἰ μὲν οὖν ταῦτα λέγων διαφείρω τοὺς νέους, ταῦτ' ἂν εἶη βλαβερά· εἰ δέ τις μέ φησιν ἄλλα λέγειν ἢ ταῦτα, οὐδὲν λέγει. πρὸς ταῦτα, φραίνῃ ἂν, ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ πείθεσθε Ἄνθρωπῳ ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετε ἢ μὴ ἀφίετε, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα, οὐδ' εἰ
 C μέλλω πολλάκις τεθνάναι.

XVIII. Μὴ θορυβεῖτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἐμμεναιτέ μοι οἷς ἐδεήσθην ὑμῶν, μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν. καὶ γὰρ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὀνήσεσθε ἀκούοντες. μέλλω γὰρ οὖν ἅττα ὑμῖν ἐρεῖν καὶ ἄλλα, ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε· ἀλλὰ μηδαμῶς ποιεῖτε τοῦτο.
 D Εὖ γὰρ ἴστε, ἐὰν ἐμὲ ἀποκτείνητε τοιοῦτον ὄντα, οἷον ἐγὼ λέγω, οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν ἂν βλάψειεν οὔτε Μέλητος οὔτε Ἄντιος· οὐδὲ γὰρ ἂν δύναιτο· οὐ γὰρ οἶομαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. ἀποκτείνειε μὲντ' ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμάσειεν· ἀλλὰ ταῦτα οὗτος ἴσως οἶεται καὶ ἄλλος τίς που μεγάλα κακά, ἐγὼ

B. τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν] Madv. § 37. Anm. 3. — εἰ μὲν οὖν—διαφείρω—ταῦτ' ἂν εἶη] Madv. § 135. Anm. 1. a. — ὡς ἐμοῦ οὐκ

C. ἂν ποιήσοντος ἄλλα] Madv. § 181. Anm. 2. — εἰ μέλλω—τεθνάναι] Madv. § 171. Anm. 1.

D. XVIII. — οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε] Madv. § 27. b. — ἀποκτείνειε μὲντ' ἂν ἴσως κ. τ. ε.] han kan maaskee faac mig dømt fra Livet eller til Landflygtighed eller belagt med Atimi; om disse Straffe s. Bojes. p. 115—17.

δ' οὐκ οἶομαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ποιεῖν ἢ οὗτος νυνὶ
 ποιεῖ, ἄνδρα ἀδίκως ἐπιχειρεῖν ἀποκτινύναι. νῦν οὖν,
 ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ἀπο-
 λογεῖσθαι, ὡς τις ἂν οἴοιτο, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν, μὴ τι ἔξα-
 μάρητε περὶ τὴν τοῦ Θεοῦ δόσιν ὑμῖν ἐμοῦ καταψηφι-
 σάμενοι. ἐὰν γὰρ ἐμὲ ἀποκτείνητε, οὐ ῥαδίως ἄλλον E
 τοιοῦτον εὐρήσετε, ἀτεχνῶς, εἰ καὶ γελιοότερον εἰπεῖν,
 προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ ἕπτα μεγάλα
 μὲν καὶ γενναῖα, ὑπὸ μεγέθους δὲ νοθευτέρω καὶ δεο-
 μένω ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπος τινος· οἷον δὴ μοι δοκεῖ ὁ
 Θεὸς ἐμὲ τῇ πόλει προστεθεικέναι τοιοῦτόν τινα, ὃς
 ὑμᾶς ἐγείρων καὶ πείθων καὶ δνειδίζων ἕνα ἕκαστον
 οὐδὲν παύομαι τὴν ἡμέραν ὅλην πανιαχοῦ προσκαθίζων. 31
 τοιοῦτος οὖν ἄλλος οὐ ῥαδίως ὑμῖν γενήσεται, ὦ ἄνδρες·
 ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ πείθησθε, φείσεσθέ μου. ὑμεῖς δ' ἴσως
 τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι,
 κρούσαντες ἂν με, πειθόμενοι Ἀντίφῃ, ῥαδίως ἂν ἀπο-
 κτείναιτε, εἴτα τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ'
 ἂν, εἰ μὴ τινα ἄλλον ὁ Θεὸς ὑμῖν ἐπιπέμψει κηδόμενος
 ὑμῶν. ὅτι δ' ἐγὼ νυχθάνω ὣν τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ
 Θεοῦ τῇ πόλει δεδόςθαι, ἐνθένδε ἂν κατανοήσατε· οὐ B
 γὰρ ἀνθρωπίνῃ ἔοικε τὸ ἐμὲ τῶν μὲν ἑμαυτοῦ ἀπάντων

πολλοῦ δέω] Madv. § 57. a. ***). — δόσιν ὑμῖν] Madv. § 37. Anm.
 E. 3. — προσκείμενον τῇ πόλει] sat ud paa Staten for at plage den.
 Saaledes bruges προσκείσθαι ofte om at være en paa Nakken, som
 det hedder, men staaer her tillige i sin egentlige Betydning (ἀτεχ-
 νῶς) med Hensyn paa den efterfølgende Sammenligning med
 Hestebraensen. — οἷον δὴ—τοιοῦτόν τινα] Relativet bestemmes
 nærmere ved det tilføjede Demonstrativ, saa at det selv kommer
 31. til at staae adverbialt i Betydningen saaledes som, — ἴσως τάχα]
 vel maaskee; man sagde ogsaa τάχ' ἴσως. — κρούσαντες ἂν με]
 slaae til mig, med Hensyn til den foregaaende Sammenligning. —
 B. τοιοῦτος οἷος—δεδόςθαι] Madv. § 166. c. — οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῃ
 ἔοικε] det er ikke noget, man kunde vente at et Menneske af egen
 Drift skulde gjøre.

ἡμεληκέναι καὶ ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων
 τῶσαῦτα ἤδη ἔτη, τὸ δὲ ὑμέτερον πράττειν αἰεὶ, ἰδίᾳ ἐκά-
 στῳ προσιόντα, ὥσπερ πατέρα ἢ ἀδελφὸν πρεσβύτερον,
 πείθοντα ἐπιμελεῖσθαι ἀρετῆς. καὶ εἰ μέντοι τι ἀπὸ
 τούτων ἀπέλανον καὶ μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρεκε-
 λευόμεν, εἶχον ἄν τινα λόγον νῦν δὲ ὁρᾶτε δὴ καὶ
 αὐτοὶ, ὅτι οἱ κατήγοροι τᾶλλα πάντα ἀναισχύντως οὕτω
 κατηγοροῦντες τοῦτό γε οὐχ οἰοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυν-
 τῆσαι, παρασχόμενοι μάρτυρα, ὡς ἐγὼ ποτέ τινα ἢ ἐπρα-
 ξάμην μισθὸν ἢ ἤτησα. ἱκανὸν γάρ, οἶμαι, ἐγὼ παρέχο-
 μαι τὸν μάρτυρα, ὡς ἀληθῆ λέγω, τὴν πενίαν.

XIX. Ἴσως ἂν οὖν δόξειεν ἄτιπον εἶναι, ὅτι δὴ ἐγὼ
 ἰδίᾳ μὲν ταῦτα ξυμβουλευῶ περιῶν καὶ πολυπραγμονῶ,
 δημοσίᾳ δὲ οὐ τολμῶ ἀναβαίνων εἰς τὸ πλῆθος τὸ ὑμέ-
 τερον ξυμβουλεύειν τῇ πόλει. Τούτου δὲ αἰτιὸν ἔστιν ὃ
 ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος, ὅτι
 μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίνεται, ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ
 γραφῇ ἐπικωμωδῶν Μέλητος ἐγράψατο. ἐμοὶ δὲ τοῦτ'

ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων] *finde sig i, at ens Husvæsen bliver forsømt; ἀνέχεσθαι konstrueres baade med Akkusativ og Genitiv; naar et Participium føjes til, har det meest Genitiv. Om Partic. s. Madv. § 178. — εἶχον ἄν τινα λόγον] saa havde jeg dog en antagelig (menneskelig) Grund. — τοῦτό γε οὐχ οἰοί τ' ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι] saavidt have de dog ikke været istand til at drive Uforskammenheden, at de opstillede et Vidne paa o. s. v.; τοῦτό γε, som danner Modsætningen til τᾶλλα πάντα, skulde egentlig ligesom dette udgjøre Objektet i Sætningen f. Ex. τοῦτό γε οὐχ οἰοί τ' ἐγένοντο ἀναισχύντως κατηγορεῖν; men da der istedetfor dette Verbum er sat et andet intransitivt, saa henføres τοῦτο hertil ifølge Madv. § 27. a., saaledes at det i Almindelighed henviser til det Handlingens Indhold, der bestemtere angives ved Partic. παρασχόμενοι. Ligesom nemlig αἰσχύνομαι forbindes med Partic. ifølge Madv. § 177. a., saaledes ogsaa Sammensætning C. gen ἀπαναισχυντεῖν; smlgn. Krit. p. 53. C. — τὸν μάρτυρα] Madv. § 12*

D. XIX. — ὃ δὴ καὶ—Μέλητος ἐγράψατο] Der sigtes til Ordene:

ἔστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, αἰεὶ ἀποτρέπει με τούτου, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ οὐποτε. τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικά πράττειν. καὶ παγκάλως γέ μοι δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι. εὐ γὰρ ἴστε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλη καὶ οὐτ' ἂν ὑμᾶς ὠφελήκη οὐδὲν οὐτ' ἂν ἔμαυ- E
τόν. καὶ μοι μὴ ἀχθεσθε λέγοντι τᾷληθῆ. οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται οὔτε ὑμῖν οὔτε ἄλλῳ πλήθει οὐδενὶ γνησίως ἐναντιούμενος καὶ διακωλύων πολλὰ ἄδικα καὶ παράνομα ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι, ἀλλ' ἀναγκαῖόν 32
ἔστι τὸν τῷ ὄντι μαχόμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν.

XX. Μεγάλα δ' ἔγωγε ὑμῖν τεκμήρια παρῆξομαι τούτων, οὐ λόγους, ἀλλ', ὃ ὑμεῖς τιμᾶτε, ἔργα. ἀκούσατε δὴ μου τὰ ἔμοι ξυμβεβηκότα, ἵν' εἰδῆτε, ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπέικων δὲ ἅμα καὶ ἀπολοίμην. ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικά μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ. Ἐγὼ γάρ, ὧ Ἀθηναῖοι, ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἤρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ 32 B

ἕτερα δὲ δαιμόνια καινὰ, s. ovfr. p. 24 B. — τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι 32. ἐναντιοῦται—πράττειν] Madv. § 210 og Anm. 1. — καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι]. Kai hörer i Betydningen endogsaa til ὀλίγον χρόνον.

XX. — ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπεικάθοιμι] Madv. § 137. — μὴ ὑπέικων δὲ ἅμα καὶ ἀπολοίμην] og at jeg ved denne min Ubjælighed til- lige vilde udsætte mig for at omkomme. Fra det foreg. Led undfst. ἂν; Madv. § 139. a. — φορτικά μὲν καὶ δικανικά] noget, der seer ud som plump Selvtros og selvbehagelig Vidtløftighed. Det sidste var vel noget, som ej sjældent forekom i Procestalerne, og derfor er denne dadlende Betydning vedbleven at klæbe ved B. Adj. δικανικός. — ἀρχὴν—ἤρξα] s. ovfr. p. 21 A (ξυνέσσυγε τὴν φυγὴν ταύτην); ἀρχεῖν, at beklæde en Övrighedspost (magistratus), βουλεύειν, at være i Raadet; s. Bojes. p. 90 og 92. —

καὶ ἔνχεν ἡμῶν ἢ φυλῇ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα, ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβούλεσθε ἀθρόους κρίνειν, παρανόμως, ὡς ἐν τῷ ὑστέρῳ χρόνῳ πᾶσιν ὑμῖν ἔδοξεν. τὸτ' ἐγὼ μόνος τῶν πρυτάνεων ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην· καὶ ἐτοίμων ὄντων ἐνδεικνύμαι με καὶ ἀπάγειν τῶν ζητόρων, καὶ ὑμῶν C κελυόντων καὶ βοῶντων, μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ἧμην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι μὴ δίκαια βουλευομένων, φοβηθέντα δεσμὸν ἢ θάνατον. καὶ ταῦτα μὲν ἦν ἔτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο, οἱ τριάκοντα αὐ μεταπεμφάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέ-

ἢ φυλῇ Ἀντιοχίς] Bojes. p. 81. — τοὺς δέκα στρατηγοὺς] Bojes. p. 124. Den her tilsigtede Begivenhed var Slaget ved de arginussiske Öer (406 f. Chr.), i hvilket Athenienserne overvandt Lake-daimonierne under Kallikratidas. Forresten traf Dommen ikke alle 10 Stratager, da Konon, som belejredes af Kallikratidas i Mytilene, ikke havde deltaget i Slaget og een var død; de övrige 8 bleve alle domfældte, men da to af dem ikke vare vendte tilbage, kunde Dommen kun fuldbyrdes over de 6. Det lovstridige ved Folkets Fremgangsmaade bestod i, at de vilde paadømme alle Feltherrenes Sag under eet (μὲ ψήφῳ), istedetfor, som en gammel Lov böd, at undersøge og paadømme hver enkelt Sag for sig. Sokrates var den Dag just ἐπιστάτης (Bojes. p. 92—93); smlg. Xenoph. Mem. I, 1, 18. — τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας] Madv. § 79. b. — ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν] s. ovfr. p. 31. D. Som ἐπιστάτης tilkom det ham i Folkeforsamlingen at sætte Sagerne under Afstemning (ἐπιψηφίζειν, in suffragia mittere), hvilket han ved denne Lejlighed vægrede sig ved. — ἐνδεικνύμαι με καὶ ἀπάγειν] paa Stedet at angive mig og arrestere mig; s. Bojes. p. 109 (§ 14). En saadan Fremgangsmaade anvendtes ved aabenbare Forbrydelser, naar en blev greben i Gjerningen. — με πέμπτον αὐτόν] Det græske Udtryk svarer aldeles til det danske. — εἰς τὴν θόλον] Bojes. p. 92 (§ 11). Dette Forsamlingssted for Prytanerne synes her de 30 Tyranner at have benyttet til deres egne Forsamlinger.

ταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμίνας Λέοντα τὸν Σαλαμίτιον, ἵν' ἀποθάνου· οἶα δὴ καὶ ἄλλοις ἐκεῖνοι πολλοῖς πολλὰ προσέταττον, βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλήσαι αἰτιῶν. τότε μέντοι ἐγὼ οὐ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ αὐ' ἐνεδειξάμην, ὅτι ἐμοὶ θανάτου μὲν μέλει, εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, οὐδ' ὄτιοῦν, τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον μηδ' ἀνόσιον ἐργάζεσθαι, τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. ἐμὲ γὰρ ἐκείνη ἢ ἀρχὴ οὐκ ἐξέπληξεν οὕτως ἰσχυρὰ οὔσα, ὥστε ἄδικόν τι ἐργάσασθαι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς θόλου ἐξήλθομεν, οἱ μὲν τέτταρες ὄχοντο εἰς Σαλαμίνα καὶ ἤγαγον Λέοντα, ἐγὼ δὲ ὄχόμην ἀπιὼν οἴκαδε. καὶ ἴσως ἂν διὰ ταῦτ' ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελίθη. καὶ τούτων ὑμῖν ἔσονται πολλοὶ μάρτυρες.

XXI. Ἄρ' οὖν ἂν με οἴεσθε τοσάδε εἶη διαγενέσθαι, εἰ ἔπραττον τὰ δημόσια, καὶ πράτων ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἐβοήθουν τοῖς δικαίοις καὶ, ὥσπερ χορή, τοῦτο περὶ πλείστου ἐποιοῦμην; πολλοῦ γε δεῖ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλος ἀνθρώπων οὐδεὶς. ἀλλ' ἐγὼ διὰ παντὸς τοῦ βίου δημοσίᾳ τε εἴ ποῦ τι ἐπραξα, τοιοῦτος φανοῦμαι, καὶ ἰδίᾳ ὁ αὐτὸς οὗτος, οὐδενὶ πάποτε

Λέοντα τὸν Σαλαμίτιον] Han var en retskaffen og rig attisk Borger, der, som saa mange andre, var flygtet for Tyrannernes Rædselsregering til sit Fødested Salamis. Hans Rigdom paadrog ham den her omtalte Forfølgelse. — ὡς πλείστους ἀναπλήσαι αἰτιῶν] at gjøre saa mange som muligt delagtige i deres egne Forbrydelser, for derved at skaffe deres Herredømme en Støtte. — οὐδ' ὄτιοῦν] ikke engang hvadsomhelst, ikke saa meget som saa, et Udtryk af den daglige Tale, modsat τὸ πᾶν, i alle Maader. — ὄχόμην ἀπιὼν οἴκαδε] fjernede mig og gik lige hjem. Ved οἴχεσθαι i Forbindelse med et Participium betegnes blot Subjektets Forsvinden under den ved Partic. udtrykte Handling. — διὰ ταχέων] Madv. § 7. a. Anm. 2.

E. XXI. — Ἄρ' οὖν ἂν με οἴεσθε—διαγενέσθαι] Madv. § 173. Anm. 1. — εἰ ἔπραττον] Madv. § 117 a. Anm. 1. — τοῖς δικαίοις] neutr. gen. — οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλος—οὐδεὶς] undfst 33. διεγένετο. — τοιοῦτος φανοῦμαι] det vil vise sig, at jeg har været

ξυγχωρήσας οὐδὲν παρὰ τὸ δίκαιον οὔτε ἄλλῃ οὔτε τούτων οὐδενί, οὓς οἱ διαβάλλοντες μέ φασιν ἔμοις μαθητάς εἶναι. ἐγὼ δὲ διδάσκαλος μὲν οὐδενὸς πώποτ' ἔγενόμην· εἰ δέ τις μου λέγοντος καὶ τὰ ἑμαυτοῦ πράττοντος ἐπιθυμεῖ ἀκούειν, εἴτε νεώτερος εἴτε πρεσβύτερος, οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. οὐδὲ χρήματα μὲν λαμβάνων διαλέγομαι, μὴ λαμβάνων δ' οὐ, ἀλλ' ὁμοίως καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἑμαυτὸν ἐρωτᾶν, καὶ ἐάν τις βούληται ἀποκρινόμενος ἀκούειν ὧν ἂν λέγω. καὶ τούτων ἐγὼ εἴτε τις χρηστὸς γίγνεται εἴτε μὴ, οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι, ὧν μῆτε ὑπεσχόμην μηδενὶ μηδὲν πώποτε μάθημα μῆτε ἐδίδαξα. εἰ δέ τις φησι παρ' ἑμοῦ πώποτέ τι μαθεῖν ἢ ἀκοῦσαι ἰδίᾳ ὃ τι μὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εὖ ἴσπε, ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγει.

XXII. Ἀλλὰ διὰ τί δή ποτε μετ' ἑμοῦ χαίρουσί τινες πολλὸν χρόνον διαιριβόντες; Ἀκηκόατε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἀκούοντες χαίρουσιν ἐξεταζόμενοι τοῖς οἰομένοις μὲν εἶναι σοφοῖς, οὔσι δ' οὐ. ἔστι γὰρ οὐκ ἀηδές. ἐμοὶ δὲ τοῦτο, ὧς ἐγὼ φημι, προστίεταικαὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ

en saadan; τοιοῦτος forklares dernæst nærmere ved Partic. *ξυγχωρήσας*. — *οὓς—ἐμοῖς μαθητάς εἶναι*] Her maa vel fornemmelig tænkes paa *Kritias* og *Alkibiades*, hvis Fejl og fordærlige Handlinger man vilde tilskrive deres Omgang med Sokrates; smlgn. *Xenoph. Mem. I, 2, 12 ff.* — *τὰ ἑμαυτοῦ πράττοντος*] Ved sin *Gjerning* mener han den ham af Gudn foreskrevne Livsvirksomhed, som omtales p. 23 B., 28 E. o. fl. St. — *οὐδὲ χρήματα μὲν λαμβάνων διαλέγομαι, μὴ λαμβάνων δ' οὐ*] *Madv. § 189. a og B. § 206. b.* — *καὶ ἐάν τις βούληται*] Der underforstaaes: *og ligeledes tillader jeg det*, hvis nogen vil o. s. v. Han betegner herved den Fremgangsmaade, at han selv ledede Samtalen ved sine Spørgsmaal. — *καὶ τούτων ἐγὼ εἴτε τις χρηστὸς κ. τ. ἔ.*] *Τούτων* er mascul. og styres af *τις*, ligesom nedfr. ὧν af *μηδενί*. Om Stillingen af *ἐγὼ* s. *Madv. § 220. Anm.*

C. XXII. — *εἶπον* s. ovfr. p. 23 C.

ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνπνίων καὶ παντὶ τρόπῳ, ἧπέρ τις ποτε καὶ ἄλλη θεία μοῖρα ἀνθρώπῳ καὶ οἰοῦν προσέταξε πράττειν. Ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀληθῆ ἔστι καὶ εὐλέγκτα. εἰ γὰρ δὴ ἔγωγε τῶν νέων τοὺς μὲν διαφθείρω, τοὺς δὲ διέφθαρχα, χοῖν δήπου, εἴτε τινὲς αὐτῶν πρεσβύτεροι γερόμενοι ἔγνωσαν, ὅτι νέοις οὖσιν αὐτοῖς ἐγὼ κακὸν πόποτέ τι ξυμβούλευσα, νυνὶ αὐτοὺς ἀναβαίνοντας ἐμοῦ κατηγορεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι· εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ ἦθελον, τῶν οἰκείων τινὰς τῶν ἐκείνων, παιέρας καὶ ἀδελφόνδς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας, εἶπερ ὑπ' ἐμοῦ τι κακὸν ἐπεπόνθεσαν αὐτῶν οἱ οἰκεῖοι, νῦν μνησθαι καὶ τιμωρεῖσθαι. πάντως δὲ πάρευσιν αὐτῶν πολλοὶ ἐντανθοῖ, οὓς ἐγὼ ὀρῶ· πρῶτον μὲν Κρίτων οὔτοςί, ἐμὸς ἠλικιώτης καὶ δημότης, Κριτοβούλου τοῦδε παιήρ· ἔπειτα Λυσανίας ὁ Σφήτιος, Αἰσχίνου τοῦδε παιήρ· ἔτι Ἀντιφῶν ὁ Κημισιεύς οὔτοςί, Ἐπιγένους παιήρ· ἄλλοι τοίνυν οὗτοι, ὧν οἱ ἀδελφοὶ ἐν ταύτῃ τῇ

καὶ παντὶ τρόπῳ] Bojes. p. 162*). — εὐλέγκτα] *let at overbevise sig om*; egentl. *let at gjendrive*, hvis det ikke var D. sandt. — εἴτε—εἰ δὲ] *istedetfor* εἴτε—εἴτε, *smlgn.* Madv. § 185. a. Anm. 5. — τῶν οἰκείων τινὰς—καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας]. Af disse to Benævnelser er οἰκεῖοι det meest omfattende Begreb og betegner alle dem, der staae i Berøring med Huset, enten som Slægtninge eller Venner (*mods. ἀλλότριοι*); προσήκοντες ere de egentlige Paarørende, som igjen enten kunne være *συγγενεῖς*, Blodsforvante, eller *κηδεσταί*, Besvogrede. — πάρευσιν—ἐντανθοῖ] Madv. § 79. a. — Κρίτων] s. Indl. Anm. 7. — δημότης] Sokrates hørte til den *δήμος*, som kaldes *Ἀλωπεκίη*. — Ε. ὁ Σφήτιος] Saaledes kaldes han efter sin *δήμος*: *Σφητιός*, ligesom *Κημισιεύς* af *Κημισιά*. Bojes. p. 81. — Αἰσχίνου τοῦδε] Om denne Discipel af Sokrates, som ikke maa forvexles med Taleren af samme Navn, s. Tregd. § 138. — τοίνυν] Overgangspartikel: *og nu fremdeles*. — ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ γεγόνασί] *have deltaget i denne Beskæftigelse*. Sokrates undgaaer bestandig at kalde nogen sin Discipel eller sig selv nogens Lærer; s. ovfr. p. 33 A. —

διατριβῆ γεγόνασι, Νικόστρατος, ὁ Θεοζοΐδου, ἀδελφός
 Θεοδότου — καὶ ὁ μὲν Θεόδοτος τετελεύτημεν, ὥστε οὐκ
 ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδηθείη — καὶ Πάραλος ὅδε,
 34 ὁ Δημοδόκου, οὗ ἦν Θεάγης ἀδελφός· ὅδε δὲ Ἀδείμαντος,
 ὁ Ἀρίστωνος, οὗ ἀδελφός οὐτοσί Πλάτων, καὶ Αἰαντόδο-
 ρος, οὗ Ἀπολλόδωρος ὅδε ἀδελφός. καὶ ἄλλους πολλοὺς
 ἐγὼ ἔχω ὑμῖν εἰπεῖν, ὧν τινα ἔχοῦν μάλιστα μὲν ἐν τῷ
 ἑαυτοῦ λόγῳ παρασχέσθαι Μέλητον μάρτυρα· εἰ δὲ τότε
 ἐπελάθετο, νῦν παρασχέσθω — ἐγὼ παραχωρῶ — καὶ λεγέτω,
 εἴ τι ἔχει τοιοῦτον. ἀλλὰ τοῦτου πᾶν τοῦναντίον εὐρή-
 σετε, ὧ ἄνδρες, πάντας ἐμοὶ βοηθεῖν ἐτοιμοὺς τῷ δια-
 φείρουσι, τῷ κακὰ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, ὧς
 Β φρασι Μέλητος καὶ Ἄντιος. αὐτοὶ μὲν γὰρ οἱ διεφθα-
 μένοι τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν βοηθοῦντες· οἱ δὲ ἀδιάφθα-
 ροι, πρεσβύτεροι ἤδη ἄνδρες, οἱ τούτων προσήκοντες, τίνα
 ἄλλον ἔχουσι λόγον βοηθοῦντες ἐμοὶ ἄλλ' ἢ τὸν ὀρθόν
 τε καὶ δίκαιον, ὅτι ξυνίσασι Μελήτῳ μὲν ψευδομένῳ,
 ἐμοὶ δὲ ἀληθεύοντι;

XXIII. Εἴεν δὴ, ὧ ἄνδρες· ἃ μὲν ἐγὼ ἔχοιμ' ἂν
 ἀπολογεῖσθαι, σχεδόν ἐστι ταῦτα καὶ ἄλλα ἴσως τοιαῦτα.

ὁ Θεοζοΐδου] Madv. § 47. Anm. 1. — καταδηθείη] bede ham om at lade være. — Δημοδόκου]. Demodokos og hans Søn Theages indføres talende i en af de platoniske Dialoger, som har Navn af 34. den sidste. — Ἀδείμαντος ὁ Ἀρίστωνος]. Ariston, en Søn af Aristokles, nedledede sin Slægt fra Kodros; med sin Hustru Periklyone, der skal have nedstammet fra Solon, havde han 3 Sønner, Platon, Adeimantos og Glaukon. — Ἀπολλόδωρος]. Han omtales paa flere Steder hos Platon og Xenophon som en ivrig Tilhænger af Sokrates, hvem han næsten tilbad med Sværmeri, men skal selv have været et temmelig simpelt Hoved. — νῦν παρασχέσθω] Da en bestemt Tid var tilmaalt enhver af Parterne at tale i, saa kunde den ene ikke optage noget af den andens Tid uden en saadan B. speciel Tilladelse (λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. Bojes. p. 112). — τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν] s. ovfr. p. 31 B. — ἄλλ' ἢ τὸν ὀρθόν] Madv. § 92. Anm. 2.

Τάχα δ' ἂν τις ὑμῶν ἀγανακτῆσειεν ἀναμνησθεῖς ἑαυ-
 τοῦ, εἰ ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουῦ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα C
 ἀγωνιζόμενος ἐδεήθη τε καὶ ἰκέτευσε τοὺς δικαστὰς μετὰ
 πολλῶν δακρύων, παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος, ἵνα
 ὅτι μάλιστα ἐλεηθῆη, καὶ ἄλλους τῶν οἰκείων καὶ φίλων
 πολλοὺς, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω, καὶ ταῦτα
 κινδυνεύων, ὡς ἂν δόξαιμι, τὸν ἔσχατον κίνδυνον. τάχ' D
 οὖν τις ταῦτα ἐννοήσας ἀθραδέστερον ἂν πρὸς με σχοίη,
 καὶ ὀργισθεῖς αὐτοῖς τούτοις θεῖτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν
 ψῆφον. εἰ δὴ τις ὑμῶν οὕτως ἔχει, — οὐκ ἀξιώ μὲν γὰρ D
 ἔγωγε· εἰ δ' οὖν, ἐπιεικῆ ἂν μοι δοκῶ πρὸς τοῦτον
 λέγειν λέγων, ὅτι Ἐμοί, ὦ ἄριστε, εἰσὶ μὲν πού τινες καὶ
 οἰκεῖοι. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐδ' ἐγὼ
 ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώ-
 πων, ὥστε καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσὶ καὶ νείεις, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι, τρεῖς, εἰς μὲν μειράκιον ἦδη, δύο δὲ παιδία. ἀλλ'
 ὅμως οὐδέν' αὐτῶν δεῦρο ἀναβιβασάμενος δεήσομαι ὑμῶν
 ἀποψηφίσασθαι. Τί δὴ οὖν οὐδὲν τούτων ποιήσω; Οὐκ E
 ἀθραδίζόμενος, ὦ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὑμᾶς ἀιμαῶζων· ἀλλ'
 εἰ μὲν θαυδάλως ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον ἢ μὴ, ἄλλος

- C. XXIII. — ἐλάττω—ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος] naar han var indviklet i en ubetydeligere Proces end denne. — ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα] Madv. § 189. a. Om ἄρα s. ovfr. p. 17. B. Sokrates fremsætter her deres Tanker, som vilde harmes over hans Forhold og finde det urimeligt, at han ikke vilde bære sig ad som de havde gjort. — ἀθραδέστερον ἂν πρὸς με σχοίη] blive umildere stemt imod mig. — D. τὴν ψῆφον] Bojes. p. 112. — τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀμήρου] Madv. § 19. Anm. 3. Der sigtes til Od. XIX, v. 162, hvor Penelope tiltaler den i Skikkelse af en Tigger hjemkomne Odysseus med de Ord: ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἰπέ τεόν γένος, ὀπόθεν ἔσσι' || οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, en ordsproglig Talemaade, hvorved man vilde betegne en frændeløs, hvis Herkomst og Slægt ingen kjendte. — εἰς μὲν μειράκιον ἦδη]. Denne Sokrates's ældste Søn hed Lamprokles og omtales i Xenoph. Mem. E. II. 2. De to andre hed Sophroniskos og Menexenos. — ἀλλ' εἰ

λόγος, πρὸς δ' οὖν δόξαν καὶ ἔμοι καὶ ὑμῖν καὶ ὅλη τῇ πόλει οὐ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι ἑμὲ τούτων οὐδὲν ποιεῖν καὶ τηλικόνδε ὄντα καὶ τοῦτο τὸννομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεῦδος· ἀλλ' οὖν δεδογμένον γέ ἐστι, 35 τὸν Σωκράτη διαφέρειν τινὲ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. εἰ οὖν ὑμῶν οἱ δοκοῦντες διαφέρειν εἴτε σοφία εἴτε ἀνδρία εἴτε ἄλλη ἡμινοῦν ἀρετῇ τοιοῦτοι ἔσονται, αἰσχρὸν ἂν εἴη· οἴουσπερ ἐγὼ πολλάκις εἴωρακά τινας, ὅταν κρίνωνται, δοκοῦντας μὲν τι εἶναι, θανάσια δὲ ἐργαζομένους, ὡς δεινόν τι οἰομένους πείσεσθαι, εἰ ἀποθανοῦνται, ὥσπερ ἀθανάτων ἔσομένων, εἰ ἄν ὑμεῖς αὐτοὺς μὴ ἀποκτείνητε. οἱ ἔμοι δοκοῦσιν αἰσχίνην τῇ πόλει περιάπειν, ὥστ' ἂν τινὰ καὶ τῶν ξένων ὑπολαβεῖν, ὅτι οἱ διαφέροντες 35 Β Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν, οὗς αὐτοὶ ἑαντῶν ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἡμαῖς προκρίνουσιν, οὔτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. ταῦτα γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε ἡμᾶς χρεὴ ποιεῖν τοὺς δοκοῦντας καὶ ὅτιοῦν εἶναι, οὔτ', ἂν ἡμεῖς ποιῶμεν, ὑμᾶς ἐπιτρέπειν, ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἐνδείκνυσθαι, ὅτι πολὺ μᾶλλον καταψηφισθε τοῦ τὰ ἔλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος καὶ καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶντος ἢ τοῦ ἡσυχίαν ἄγοντος.

XXIV. Χωρὶς δὲ τῆς δόξης, ὧ ἄνδρες, οὐδὲ δικαίον

μὲν θαρσάλως ἐγὼ ἔγω—πρὸς δ' οὖν] Det første Led med μὲν indeholder en Grund, som han vel ogsaa kunde anføre, men som han nu ikke vil gjøre gjældende, saa at Partiklen ἀλλὰ nærmest angaaer det andet Led med δέ, hvor οὖν angiver Tilbagevendelsen til det, han egentlig vilde sige; smlgn. Madv. § 189. b. — τοῦτο 35. τὸννομα ἔχοντα] s. ovfr. p. 20. D. — εἰ οὖν—τοιοῦτοι ἔσονται, αἰσχρὸν ἂν εἴη] Madv. § 135. Anm. a. — δοκοῦντας μὲν] Madv. § 189. b. — τι εἶναι] at være noget meer end almindeligt. — ὥσπερ ἀθανάτων ἔσομένων] Madv. § 181. Anm. 2 og Anm. 4. a. — B. καὶ ὅτιοῦν] var det end nok saa lidt. s. ovfr. — τοῦ τὰ ἔλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος] den, som opfører disse ynkelige Skuespil; Latinernes *tragoedias excitare*.

μοι δοκεῖ εἶναι δεῖσθαι τοῦ δικαστοῦ οὐδὲ δεόμενον C
 ἀποφεύγειν, ἀλλὰ διδάσκειν καὶ πείθειν. οὐ γὰρ ἐπὶ
 τούτῳ κἀθήται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ
 δίκαια, ἀλλ' ἐπὶ τῷ κρίνειν ταῦτα· καὶ ὁμώμοκεν οὐ
 χαριεῖσθαι οἷς ἂν δοκῇ αὐτῷ, ἀλλὰ δικάσειν κατὰ τοὺς
 νόμους. οὐκ οὐκον χρῆ οὔτε ἡμᾶς ἐθίξειν ὑμᾶς ἐπιτορκεῖν,
 οὐθ' ὑμᾶς ἐθίξεσθαι· οὐδέτεροι γὰρ ἂν ἡμῶν εὐσεβοῖεν.
 μῆ οὖν ἀξιοῦτέ με, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιαῦτα δεῖν
 πρὸς ὑμᾶς πράττειν, ἃ μῆτε ἠγοῦμαι καλὰ εἶναι μῆτε D
 δίκαια μῆτε ὄσια, ἀλλῶς τε μέντοι νῆ Δία πάντως καὶ
 ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου τουτουῦ. σαφῶς γὰρ
 ἂν, εἰ πείθοιμι ὑμᾶς καὶ τῷ δεῖσθαι βιαζοίμην ὁμωμο-
 κότας, Θεοὺς ἂν διδάσκοιμι μὴ ἠγεῖσθαι ὑμᾶς εἶναι, καὶ
 ἀτεχνῶς ἀπολογούμενος κατηγοροίην ἂν ἐμαντοῦ, ὡς
 Θεοὺς οὐ νομίζω. ἀλλὰ πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν· νομίζω
 τε γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατη-
 γόρων, καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ Θεῷ κρίναι περὶ ἐμοῦ
 ὅπῃ μέλλει ἐμοὶ τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν.

XXV. Τὸ μὲν μὴ ἀγανακτεῖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, E
 ἐπὶ τούτῳ τῷ γεγονότι, ὅτι μου κατεψηφίσασθε, ἀλλὰ τί 36

C. XXIV. — ἀποφεύγειν] s. ovfr. p. 19 C. — καὶ ὁμώμοκεν] Bojes. p. 104—5. — οὐ χαριεῖσθαι] Madv. § 205. Anm. 1. — ἃ μῆτε ἠγοῦμαι καλὰ εἶναι μῆτε δίκαια μῆτε ὄσια] Καλὰ betegner det moralsk sømmelige (honestum), δίκαια det, som efter menneskelige Love er Ret (jus), ὄσια det, som efter guddommelige D. Love er Ret (fas). — ἀλλῶς τε μέντοι νῆ Δία πάντως καὶ] saavel under alle andre Omstændigheder, som især nu da jeg er anklaget for Ugudelighed. — Θεοὺς ἂν διδάσκοιμι—εἶναι] Mærk den særegne Ordstilling. — ὅπῃ μέλλει—ἄριστα εἶναι] Μέλλει udtrykker her, som ofte, hvad der er Skjæbnens Bestemmelse.

XXV. — Med det foregaaende Kapitel er den egentlige Forsvarstale sluttet. Om Indholdet af det følgende s. Indl. § 3. — E. τὸ μὲν μὴ ἀγανακτεῖν—πολλὰ ξυμβάλλεται] Mange Omstændig-

μοι πολλὰ ξυμβάλλεται, καὶ οὐκ ἀνέλπιστόν μοι γέγονε τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαναμάζω ἐκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν. οὐ γὰρ ὄμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολὺ νῦν δέ, ὡς ἔοικεν, εἰ τριάκοντα μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀποπεφεύγη ἄν. Μέλητον μὲν οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, καὶ νῦν ἀποπέφευγα, καὶ οὐ μόνον ἀποπέφευγα, ἀλλὰ παντὶ δῆλον τοῦτό γε, ὅτι, εἰ μὴ ἀνέβη Ἄνυτος καὶ Λύκων
 B κατηγορήσοντες ἐμοῦ, καὶ ὥφλε χιλίας δραχμίας, οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων.

XXVI. Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. Εἴεν. ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ Ἀθηναῖοι; ἢ δῆλον, ὅτι τῆς ἀξίας; τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, ὃ τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἤγον, ἀλλ' ἀμελήσας ὄνπερ οἱ πολλοί, χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας καὶ στρατηγιῶν καὶ δημηγοριῶν καὶ τῶν ἄλλων

heder bidrage til at o. s. v. s. Madv. § 146 og § 154. b. Anm. — 36. καὶ οὐκ ἀνέλπιστόν μοι γέγονε] istedetfor καὶ ὅτι οὐκ ἄν. μ. γ. Madv. § 216. Anm. 1. — οὕτω παρ' ὀλίγον] Madv. § 75. 1 f. — εἰ τριάκοντα μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων] s. Indl. p. 7. — ἀποπεφεύγη] Tregd. Gr. Forml. § 113. Anm. 3. — Μέλητον μὲν οὖν—καὶ νῦν ἀποπέφευγα] Han vil hermed sige, at Meletos ene ikke havde været istand til at faae Majoriteten af Dommerne paa sin Side, men at en stor Del af de fordømmende Stemmer maatte tilskrives Anytos's og Lykons Medvirkning som *συνήγοροι* (Bojes. p. 112), saa at han forsaavidt kunde siges at være frikjendt for B. Meletos's Tiltale. — καὶ ὥφλε χιλίας δραχμίας] Bojes. p. 108 (§ 13).

XXVI. — Τιμᾶται—θανάτου] Madv. § 61. a. Anm. 1. — ἢ δῆλον] s. ovfr. p. 26. B. — παθεῖν ἢ ἀποτίσαι] Bojes. p. 115 (§ 25). — ὃ τι μαθὼν] Madv. § 176. b. Anm. — ἀμελήσας ὄνπερ οἱ πολλοί] Madv. § 213**. — δημηγοριῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν]. At være Folketaler var ikke nogen ἀρχή (magistratus); men da han lige iforvejen har nævnet στρατηγιῶν, hvilket var en ἀρχή (Bojes. p. 124), saa er det egentl. hertil at τῶν ἄλλων henviser, dog saaledes, at δημηγοριῶν slutter sig dertil som et beslægtet

ἀρχῶν καὶ ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει
 γιγνομένων, ἡγησάμενος ἑμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον
 εἶναι ἢ ὥστε εἰς ταῦτ' ἰόντα σώζεσθαι, ἐνταῦθα μὲν οὐκ C
 ἦα, οἱ ἐλθὼν μήτε ὑμῖν μήτε ἑμαυτῷ ἐμελλον μηδὲν
 ὄφελος εἶναι, ἐπὶ δὲ τὸ ἰδίᾳ ἕκαστον ἰὼν εὐεργετεῖν τὴν
 μεγίστην εὐεργεσίαν, ὡς ἐγὼ φημι, ἐνταῦθα ἦα, ἐπιχει-
 ρῶν ἕκαστον ὑμῶν πείθειν μὴ πρότερον μήτε τῶν ἑαυτοῦ
 μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι, πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθεῖν, ὅπως ὡς
 βέλτιστος καὶ φρονιμώτατος ἔσοιτο, μήτε τῶν τῆς πόλεως,
 πρὶν αὐτῆς τῆς πόλεως· τῶν τε ἄλλων οὕτω κατὰ τὸν
 αὐτὸν τρόπον ἐπιμελεῖσθαι. τί οὖν εἰμὶ ἄξιος παθεῖν D
 τοιοῦτος ὢν; ἀγαθόν τι, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ δεῖ γε
 κατὰ τὴν ἀξίαν τῇ ἀληθείᾳ τιμᾶσθαι· καὶ ταῦτά γε
 ἀγαθὸν τοιοῦτον, ὃ τι ἂν πρόπει ἐμοί. τί οὖν πρόπει
 ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτῃ, δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ
 ὑμετέροια παρακελεύσει; οὐκ ἔσθ' ὃ τι μᾶλλον, ὃ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, πρόπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυ-

Begreb, thi ogsaa dette var jo en Beskjæftigelse med Statsanlig-
 gender. — ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων] Her sigtes til de oligarchiske
 Sammensværgelser og Partistridigheder i Athen henimod Slutningen
 af den peloponnesiske Krig og under de 30 Tyranners Regjering. —
 ἐπιεικέστερον εἶναι] at være mere værd; i denne Betydning mod-
 sættes det γαῦλος, s. ovfr. p. 22. A. — ἢ ὥστε—σώζεσθαι] Madv.
 § 150. c. — εἰς ταῦτ' ἰόντα] Dette Udtryk betegner, ligesom det
 følgende ἐνταῦθα ἦα, at skride til noget, give sig ifærd med, give
 C. sig af med. — ἐνταῦθα] Madv. § 79. a. — ἐπὶ δὲ τὸ ἰδίᾳ ἕκα-
 στον ἰὼν—ἐνταῦθα ἦα] Her er en Overflødighed i Udtrykket,
 idet Participiet ἰὼν, som indeholder en foreløbig Gjentagelse af
 Hoved verbet ἦα, kunde være udeladt. I Hovedsætningen er da
 ἐπὶ τὸ—εὐεργετεῖν med Eftertryk gjentaget i ἐνταῦθα. — τὴν
 μεγίστην εὐεργεσίαν] Madv. § 26. b. — ἑαυτοῦ ἐπιμεληθεῖν,
 D. ὅπως] Madv. § 191. Anm. 2. — εὐεργέτῃ] Med dette Navn hæv-
 dedes de, som havde gjort sig fortjent af Staten. Om deres Be-
 lønninger s. Bojes. p. 129*. — ὃ τι μᾶλλον πρόπει οὕτως, ὡς]
 Sammenblanding af to Udtryksmaader: μᾶλλον ἢ og οὕτως ὡς. —
 ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι] Bojes. p. 92 (§ 11).

τανείῳ σιτεισθαι, πολὺ γε μᾶλλον ἢ εἰ τις ὑμῶν ἔπιπῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπίαςιν. ἃ μὲν γὰρ E ὑμᾶς ποιεῖ εὐδαίμονας δοκεῖν εἶναι, ἐγὼ δὲ εἶναι· καὶ ὁ μὲν τροφῆς οὐδὲν δεῖται, ἐγὼ δὲ δεόμεαι. εἰ οὖν δεῖ 37 με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, ἐν προιανείῳ σιτήσεως.

XXVII. Ἴσως οὖν ὑμῖν καὶ ταυτὶ λέγων παραπλησίως δοκῶ λέγειν ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως, ἀπανθαδιζόμενος· τὸ δὲ οὐκ ἔστιν, ὡς Ἀθηναῖοι, τοιοῦτον, ἀλλὰ τοιόνδε μᾶλλον. πέπεισμαι ἐγὼ ἐκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω· ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγεσθαι ἐπέε, ὡς ἐγῶμαι, εἰ ἦν ὑμῖν νόμος, ὥσπερ καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις, περὶ B θανάτου μὴ μίαν μόνον ἡμέραν κρίνειν, ἀλλὰ πολλάς, ἐπέισθητε ἄν· νῦν δ' οὐ ἔαδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. πεπεισμένος δὴ ἐγὼ μηδένα ἀδικεῖν πολλοῦ δέω ἔμαντόν γε ἀδικήσειν καὶ κατ' ἑμαυτοῦ ἔρεῖν ἀντιός, ὡς ἀξιός εἰμί του κακοῦ καὶ τιμῆσεσθαι τοιούτου τινός ἔμαντῷ. τί δεισας; ἢ μὴ πάθω τοῦτο, οὗ Μέλιτός μοι τιμᾶται, ὃ φημι οὐκ εἰδέναι οὐτ' εἰ ἀγαθὸν οὐτ' εἰ κακὸν ἔστιν; ἀντὶ τούτου δὴ ἔλωμαι ὧν εὔ οἶδ'

[ἔπιπῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει] Bojes. p. 155. Ved ζεύγος menes her et Tre- eller Firspand. Om Sejervindernes Belønninger s. Bojes. E. p. 156—57. — Ὀλυμπίαςιν] Madv. § 45. b. — τροφῆς οὐδὲν δεῖται] Det var naturligtviis kun rige Folk, som kunde holde Væddeløbere.

37. XXVII. — ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου] s. ovfr. p. 34 B. ff. — τοιοῦτον—τοιόνδε] Hvor οὗτος og ὅδε eller Sæmmensætninger deraf stilles ved Siden af hinanden, henviser οὗτος altid til det foregaaende, ὅδε til det efterfølgende. — ἐκὼν εἶναι] Madv. § 151. Anm. 2. — ὥσπερ καὶ ἄλλοις ἀνθρώποις] Man kan her tænke paa Lakedaimonierne, der i slige Sager gik tilværks med megen Langsøhed. — τί δεισας] neml. τιμῆσεσθαι τοιούτου τινός ἔμαντῷ. Madv. § 176. c. — ἔλωμαι ὧν εὔ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων] Αἰρεῖ-

ὅτι κακῶν ὄντων, τούτου τιμησάμενος; πότερον δεσμοῦ;
καὶ τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμοιτηρίῳ, δουλείοντα τῇ αἰεὶ
καθισταμένη ἀρχῇ, τοῖς ἐνδεκα; ἀλλὰ χρημάτων, καὶ C
δεδέσθαι ἕως ἂν ἐκτίσω; ἀλλὰ ταῦτόν μοι ἔστιν, ὅπερ
νῦν δὴ ἔλεγον· οὐ γὰρ ἔστι μοι χρήματα, ὁπόθεν ἐκτίσω.
Ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμῶμαι; ἴσως γὰρ ἂν μοι τούτου
τιμῆσαιτε. πολλὴ μὲντ' ἂν με φιλοψυχία ἔχοι, εἰ οὕτως
ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε μὴ δύνασθαι λογιζέσθαι, ὅτι ὑμεῖς
μὲν ὄντες πολῖταιί μου οὐχ οἰοί τε ἐγένεσθε ἐνεργεῖν τὰς
ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους, ἀλλ' ὑμῖν βαρύτεραι D
γεγόνασι καὶ ἐπιφρονώτεραι, ὥστε ζητεῖτε αὐτῶν νυνὶ
ἀπαλλαγῆναι, ἄλλοι δὲ ἄρα αὐτὰς οἴσουσι ἡραδίως· πολλοῦ
γε δεῖ, ὡς Ἀθηναῖοι. καλὸς οὖν ἂν μοι ὁ βίος εἴη ἐξελ-
θόντι τηλικῶδε ἀνθρώπῳ, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμει-

- σθαι er her konstrueret med Gen. ifølge Madv. § 51. d. Efter
εἰ οἶδα følger her en Sammenblanding af to Konstruktioner; s.
Madv. § 178 a. og Anm. 5. — πότερον δεσμοῦ] Som Straf fore-
kommer Fængsling ellers ikke undtagen som Skærpelse af en
anden Straf; om dens øvrige Auvendelse s. Bojes. p. 116 (§ 27). —
C. τῇ αἰεὶ καθισταμένη] Om αἰεὶ s. ovfr. p. 25 C. — τοῖς ἐνδεκα]
Bojes. p. 97 (§ 17). — ταῦτόν μοι ἔστιν, ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον]
Det er for mig det samme som evigt Fængsel, da jeg ikke har noget
at betale med. — Ἀλλὰ δὴ] s. til Krit. p. 48. A. — μοι τούτου
τιμῆσαιτε] Madv. § 61 a. Anm. 1. — εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι]
Madv. § 135. Anm. 1. a. — ὅτι ὑμεῖς μὲν—οὐχ οἰοί τε ἐγένεσθε
ἐνεργεῖν—ἄλλοι δὲ ἄρα—οἴσουσι ἡραδίως] Om Talens Form s.
Madv. § 189. a. (ovfr. p. 28 E. og 34 C). En Unøjagtighed finder
her Sted derved at den hele Vending er gjort afhængig af μὴ
δύνασθαι λογιζέσθαι, hvorefter der egentl. burde følge en simpel
Benægtelse; men Talen er formet, som om der iforvejen var gaaet
εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ὥστε ὑπολαμβάνειν eller desl. Tanke-
gangen er nemlig denne: jeg maatte være meget forblindet af
Levelyst, dersom jeg kunde troe, at, da I ikke have kunnet finde
Eder i min Virksomhed, andre da letteligen skulde kunne finde sig
D. deri. — βαρύτεραι—καὶ ἐπιφρονώτεραι] Komparativen betegner
her en alt for høj Grad. — ἐξελεθόντι] Ἐξέρχεσθαι er det sædv.
Udtryk om den, der gaaer i Landflygtighed; smlgn. nedfr. p. 37 E.
Krit. p. 45 B. og p. 54 C. — ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβομένην]

βομένη καὶ ἐξελανομένη ζῆν. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι, ὅποι ἂν
 ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι ὥσπερ ἐνθάδε·
 καὶ μὲν τούτους ἀπελαίνω, οὗτοι ἐμὲ αὐτοὶ ἐξελεύσιν,
 E πείθοντες τοὺς πρεσβυτέρους· ἐὰν δὲ μὴ ἀπελαίνω, οἱ
 τούτων πατέρες τε καὶ οἰκεῖοι δι' αὐτοὺς τούτους.

XXVIII. Ἴσως οὖν ἂν τις εἴποι· Σιγῶν δὲ καὶ ἡσυ-
 χίαν ἄγων, ὧ Σώκρατες, οὐχ οἴος τ' ἔσει ἡμῖν ἐξελεύσιν
 ζῆν; Τουτὶ δὴ ἔστι πάντων χαλεπώτατον πείσαι τινας
 ὑμῶν. ἐάν τε γὰρ λέγω, ὅτι τῷ θεῷ ἀπειθεῖν τοῦτ' ἔστι
 καὶ διὰ τοῦτ' ἀδύνατον ἡσυχίαν ἄγειν, οὐ πείσεσθέ μοι
 38 ὡς εἰρωνευομένη· ἐάν τ' αὖ λέγω, ὅτι καὶ πυχάνει μέγι-
 στον ἀγαθὸν ὃν ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἐκάστης ἡμέρας περὶ
 ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι καὶ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν
 ὑμεῖς ἐμοῦ ἀκούετε διαλεγόμενον καὶ ἐμαντὸν καὶ ἄλλους
 ἐξετάζοντος, ὃ δὲ ἀνεξετάστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ,
 ταῦτα δ' ἔτι ἤττον πείσεσθέ μοι λέγοντι. τὰ δὲ ἔχει μὲν
 οὕτως, ὡς ἐγὼ φημι, ὧ ἄνδρες, πείθειν δὲ οὐ ῥάδιον.
 Καὶ ἐγὼ ἄμ' οὐκ εἶθισμαι ἐμαντὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός.
 B εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι χρήματα, ἐτιμησάμην ἂν χρημάτων
 ὅσα ἐμελλον ἐκτίσειν· οὐδὲν γὰρ ἂν ἐβλάβην· νῦν δέ—
 οὐ γὰρ ἔστιν· εἰ μὴ ἄρα ὅσον ἂν ἐγὼ δυνάμην ἐκτίσαι,
 τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. ἴσως δ' ἂν δυνάμην
 ἐκτίσαι ὑμῖν μᾶν ἀργυρίον· τοσούτου οὖν τιμῶμαι. Πλά-
 των δὲ ὅδε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ Κριτών καὶ Κριτό-
 βουλος καὶ Ἀπολλόδοφος κελεύουσί με τριάκοντα μνῶν

vandrende veevelviis fra en By til en anden. — ἀπελαίνω] forbyder

E. dem at høre paa mig. — δι' αὐτοὺς τούτους] netop for disses
 Skyld, nemlig af Frygt for at de skulle fordærves af mig.

38. XXVIII. — οὐχ οἴος τ' ἔσει ἡμῖν] Madv. § 38. f. — ταῦτα δ' ἔτι

B. ἤττον] Madv. § 188. Anm. 6. — νῦν δέ—οὐ γὰρ ἔστιν] Elliptisk
 for νῦν δὲ οὐ δύναμαι, οὐ γὰρ ἔστιν. Smlgn. Madv. § 196. a.

Anm. — εἰ μὴ ἄρα] s. ovfr. p. 17. B.

τιμῆσασθαι, αὐτοὶ δ' ἐγγυᾶσθαι. τιμῶμαι οὖν τοσοῦτου ἐγγυηταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται τοῦ ἀργυρίου οὗτοι ἀξιόχρηφ.

XXIX. Οὐ πολλοῦ γ' ἔνεκα χρόνου, ὃ ἄνδρες Ἀθη- C
ναῖοι, ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν
πόλιν λοιδορεῖν, ὡς Σωκράτη ἀπειτόνατε, ἄνδρα σοφόν.
φῆσουσι γὰρ δὴ με σοφὸν εἶναι, εἰ καὶ μὴ εἰμί, οἱ βου-
λομενοὶ ὑμῖν ὀνειδίξεν. εἰ οὖν περιεμείνατε ὀλίγον χρό-
νον, ἀπὸ τοῦ ἀνιομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο· ὁρᾶτε
γὰρ δὴ τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόρρω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανά-
του δὲ ἐγγύς. λέγω δὲ τοῦτο οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, ἀλλὰ
πρὸς τοὺς ἐμοῦ καταψηφισαμένους θάνατον. λέγω δὲ D
καὶ τότε πρὸς τοὺς αὐτοὺς τούτους. Ἴσως με οἴεσθε, ὃ
ἄνδρες, ἀπορία λόγων ἐαλωκέναι τοιούτων, οἷς ἂν ὑμᾶς
ἔπεισα, εἰ ὄμην δεῖν ἅπαντα ποιεῖν καὶ λέγειν ὥστε
ἀποφυγεῖν τὴν δίκην. πολλοῦ γε δεῖ· ἀλλ' ἀπορία μὲν
ἐάλωκα, οὐ μέντοι λόγων, ἀλλὰ τόλμης καὶ ἀναισχυντίας
καὶ τοῦ ἐθέλειν λέγειν πρὸς ὑμᾶς τοιαῦτα, οἷ' ἂν ὑμῖν
ἤδιστ' ἦν ἀκούειν, θρηνοῦντός τέ μου καὶ ὀδυρομένου καὶ
ἄλλα ποιοῦντος καὶ λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐμοῦ, E
ὡς ἐγὼ φημι· οἶα δὴ καὶ εἰθισθε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκού-
ειν. ἀλλ' οὔτε τότε ᾤήθην δεῖν ἔνεκα τοῦ κινδύνου
πράξει οὐδὲν ἀνελεύθερον, οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως
ἀπολογησαμένῳ, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αἰροῦμαι ὥδε ἀπο-

[αὐτοὶ δ' ἐγγυᾶσθαι] Madv. § 214. Anm. 4.

XXIX. — Med dette Kapitel begynder det sidste Afsnit af Talen, C. om hvis Indhold s. Indl. § 3. — ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν] i dadlende Betydning: I ville faae Ord og Skyld for. — εἰ καὶ] Madv. § 194. d. — πόρρω—τοῦ βίου] Madv. § 55*) (pag. 57). — λέγω D. δὲ τοῦτο—λέγω δὲ καὶ τότε] s. Anm. til p. 37 A. — τοὺς ἐμοῦ E. καταψηφισαμένους θάνατον] Madv. § 59. a. — μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ] Madv. § 177. Anm. 5.

λογησάμενος τεθνάναι ἢ ἐκείνως ζῆν. οὔτε γὰρ ἐν δίκῃ οὔτ' ἐν πολέμῳ οὔτ' ἐμὲ οὔτ' ἄλλον οὐδένα δεῖ τοῦτο
 39 μηχανᾶσθαι, ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον. καὶ γὰρ ἐν ταῖς μάχαις πολλάκις δῆλον γίννεται, ὅτι τό γε ἀποθανεῖν ἂν τις ἐκγύγοι καὶ ὄπλα ἀφείς καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπόμενος τῶν διοκόντων· καὶ ἄλλαι μηχαναὶ πολλαὶ εἰσιν ἐν ἐκάστοις τοῖς κινδύνοις ὥστε διαφεύγειν θάνατον, εἰάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν. ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ἢ χαλεπόν, ὡ ἄνδρες, θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον πονηρίαν· θᾶττον γὰρ θανάτου
 B θεί. καὶ νῦν ἐγὼ μὲν αἶτε βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης ὑπὸ τοῦ βραδυντέρου ἐάλων, οἱ δ' ἐμοὶ κατήγοροι αἶτε δεινοὶ καὶ ὄξεις ὄντες ὑπὸ τοῦ θᾶττονος, τῆς κακίας. καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἀπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὄφλων, οὔτοι δ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν. καὶ ἐγὼ τε τῷ τιμῆματι ἐμμένω, καὶ οὔτοι. Ταῦτα μὲν που ἴσως οὕτω καὶ εἶδει σχεῖν, καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν.

XXX. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμοφ-
 C δῆσαι, ὡ καταψηφισάμενοί μου· καὶ γὰρ εἰμι ἤδη ἐνταῦθα, ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμοφδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν

39. εἰάν τις τολμᾷ πᾶν ποιεῖν καὶ λέγειν] *hvis nogen kan nedlade sig til at gjøre og sige alt, endogsaa det værdigste.* Saaledes bruges *τολμᾶν* ofte om *Dristighed* til at trodse *Moralens Love*, s. *Krit.* p. 53 E. — μὴ οὐ τοῦτ' ἢ χαλεπόν] *Madv.* § 124 a. *Anm.* 2. s. *Krit.* p. 48 C. B. og D. — αἶτε βραδὺς ὢν] *Madv.* § 175. c. — ὑπὸ τοῦ βραδυντέρου] *neml. τοῦ θανάτου.* — δεινοὶ καὶ ὄξεις] *sinke og hurtige.* — θανάτου δίκην ὄφλων] *Madv.* § 61. a. *Anm.* 2; mærk den uregelmæssige *Accent* i ὄφλων. — καὶ ἐγὼ τε τῷ τιμῆματι ἐμμένω καὶ οὔτοι] og jeg er beredt til at lide min Dom, ligesom disse heller ikke kunne undgaae deres. — μετρίως ἔχειν] at det forholder sig rigtigt, at Straffen staaer i det passende Forhold til Personerne og deres Værd.

C. XXX. — Τὸ—μετὰ τοῦτο] *Madv.* § 14 b. *Anm.* 2. — ἐνταῦθα] *paa det Punkt af mit Liv.* — ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμοφδοῦσιν]

ἀποθανεῖσθαι. φημί γάρ, ὦ ἄνδρες, οἱ ἐμὲ ἀπεκτόνατε, τιμωρίαν ὑμῖν ἦξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν νῆ Δί' ἢ οἶαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε. νῦν γὰρ τοῦτο εἰργάσασθε οἰόμενοι ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίον· τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται, ὡς ἐγὼ φημι. πλείους ἔσονται ὑμᾶς οἱ ἐλέγχοντες, οὓς νῦν ἐγὼ κατεῖχον, ὑμεῖς δὲ οὐκ ἠσθάνεσθε· καὶ χαλεπότεροι ἔσονται ὅσῳ νεώτεροί εἰσι, καὶ ὑμεῖς μᾶλλον ἀγανακτήσετε. εἰ γὰρ οἴεσθε ἀποκτείνοντες ἀνθρώπους ἐπιστήσειν τοῦ ὀνειδίξειν τινὰ ὑμῖν, ὅτι οὐκ ὀρθῶς ζῆτε, οὐκ ὀρθῶς διανοεῖσθε· οὐ γὰρ, ἐσθ' αὐτῆ ἢ ἀπαλλαγῆ οὔτε πάνυ δυνατὴ οὔτε καλή, ἀλλ' ἐκείνη καὶ καλλίστη καὶ ῥάστη, μὴ τοὺς ἄλλους κολοῦειν, ἀλλ' ἐαντὸν παρασκευάζειν, ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Ταῦτα μὲν οὖν ὑμῖν τοῖς καταψηφισαμένοις μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι.

XXXI. Τοῖς δὲ ἀποψηφισαμένοις ἠδέως ἂν διαλεχθεῖην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτουῦ πράγματος, ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι καὶ οὐπω ἔρχομαι οἱ ἐλθόντα με δεῖ τεθνᾶναι. ἀλλὰ μοι, ὦ ἄνδρες, παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς

Det var en almindelig Mening hos de gamle, at Sjælen ved Dødens Nærmelse antog et guddommeligt Præg og fik Spaadomsevne. Saaledes allerede hos Homer II. XVI, v. 851 ff., hvor den døende Patroklos forudsiger Hektors Fald, og II. XXII, v. 358 ff., hvor Hektor spaaer Achilleus's Død. — ἀπεκτόνατε] s. ovfr. p. 29 C. — ἢ οἶαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε] end den, I have anvendt imod mig ved at dømme mig fra Livet. Madv. § 26. b. — διδόναι ἔλεγχον] her: D. at aflægge Regnskab; egtl. at tilstede en Undersøgelse. — ὅσῳ νεώτεροί εἰσι] s. ovfr. til p. 30 A.

E. XXXI. — ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι] medens Ærigheds-personerne ere beskæftigede. Her menes de 11 Mænd. Bojes. p. 97 og 114. — οἱ ἐλθόντα με δεῖ τεθνᾶναι] Madv. § 176. a og b. Han mener Fængslet, τὸ δεσμωτήριον; her plejede nemlig de fleste Legems- og Livsstraffe at fuldbyrdes.

- 40 ἀλλήλους, ἕως ἔξοστιν. ὑμῖν γὰρ ὡς φίλοις οὖσιν ἐπιδει-
 ζαι ἐθέλω τὸ νυνὶ μοι ξυμβεβηκὸς τί ποτε νοεῖ. Ἐμοὶ
 γάρ, ὡ ἄνδρες δικασταί — ὑμᾶς γὰρ δικαστὰς καλῶν
 ὀρθῶς ἂν καλοῖην — θανατάσιόν τι γέγονεν. ἡ γὰρ εἰωθυῖά
 μοι μαντικὴ ἢ τοῦ δαιμονίου ἐν μὲν τῷ πρόσθεν χρόνῳ
 παντὶ πάνυ πυκνὴ αἰεὶ ἦν καὶ πάνυ ἐπὶ σμικροῖς ἐναν-
 τιουμένη, εἰ τι μέλλοιμι μὴ ὀρθῶς πράξειν. νυνὶ δὲ ξυμ-
 βέβηκέ μοι, ἅπερ ὄρατε καὶ αὐτοί, ταυτὶ, ἅ γε δὴ οἰηθείη
 ἂν τις καὶ νομίζεται ἔσχατα κακῶν εἶναι. ἐμοὶ δὲ οὔτε
 B ἐξιόντι ξοθεν οἴκοθεν ἠρτανιώθη τὸ τοῦ θεοῦ σημεῖον,
 οὔτε ἠνίκα ἀνέβαινον ἐντανθοῖ ἐπὶ τὸ δικαστήριον, οὔτ'
 ἐν τῷ λόγῳ οὐδαμοῦ μέλλοντί τι ἔρεῖν· καίτοι ἐν ἄλλοις
 λόγοις πολλαχοῦ δὴ με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ. νυνὶ δὲ
 οὐδαμοῦ περὶ αὐτὴν τὴν πράξιν οὔτ' ἐν ἔργῳ οὐδενὶ οὔτ'
 ἐν λόγῳ ἠρτανιώται μοι. τί οὖν αἴτιον εἶναι ὑπολαμ-
 βάνω; ἐγὼ ὑμῖν ἐροῶ. κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς
 τοῦτο ἀγαθὸν γεγενῆαι, καὶ οὐκ ἔσθ' ὅπως ἡμεῖς ὀρθῶς
 C ὑπολαμβάνομεν, ὅσοι οἴομεθα κακὸν εἶναι τὸ τεθνήσκειν.
 μέγα μοι τεκμήριον τούτου γέγονεν· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
 οὐκ ἠρτανιώθη ἂν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μὴ τι
 ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν.

XXXII. Ἐννοήσωμεν δὲ καὶ τῆδε, ὡς πολλὴ ἐλπίς
 ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. Ἀνοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ

40. τί ποτε νοεῖ] hvad det vel har at betyde. — ἡ εἰωθυῖα—μαντικὴ ἢ τοῦ
 δαιμονίου] s. ovfr. p. 31 D. — πάνυ ἐπὶ σμικροῖς] Madv. § 80 d. —
 ἅ γε δὴ οἰηθείη ἂν τις καὶ νομίζεται] som en kunde troe og som
 virkelig ogsaa antages for at være de største Ulykker. Madv. §
 104. a. Οἴεσθαι udtrykker en blot subjektiv Antagen og bruges
 derfor hyppigt, ligesom *putare*, om en falsk Formening. Om νομί-
 B. ζειν s. ovfr. p. 27 D. — λέγοντα μεταξύ] Madv. § 175. b. —
 περὶ αὐτὴν τὴν πράξιν] i Anledning af Handlingen selv. Han
 mener den hele Proces og sit Forhold under den i Gjerning og
 Tale. — οὐκ ἔσθ' ὅπως] Madv. § 123. Anm. 2.

τεθνάναι· ἢ γὰρ οἶον μὴδὲν εἶναι μὴδ' αἰσθησιν μηδε-
 μίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα, ἢ κατὰ τὰ λεγόμενα
 μεταβολή τις τυγχάνει οὔσα καὶ μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ
 τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. καὶ εἴτε μὴδεμία
 αἰσθησίς ἐστιν, ἀλλ' οἶον ὕπνος, ἐπειδάν τις καθεύδων D
 μὴδ' ὄναρ μὴδὲν ὄρα, θανατάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνα-
 τος. ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι, εἴ τινα ἐκλεξάμενον δέοι ταύτην
 τὴν νύκτα, ἐν ἣ οὔτω κατέδαρθεν, ὥστε μὴδ' ὄναρ ἰδεῖν,
 καὶ τὰς ἄλλας νύκτας τε καὶ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ
 ἑαυτοῦ ἀντιπαραθέντα ταύτη τῇ νυκτὶ δέοι σκεψάμενον
 εἰπεῖν, πόσας ἄμεινον καὶ ἥδιον ἡμέρας καὶ νύκτας ταύ-
 τῆς τῆς νυκτὸς βεβίωκεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ, οἶμαι ἂν μὴ
 ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμήτους E
 ἂν εὐρεῖν αὐτὸν ταύτας πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ
 νύκτας. εἰ οὖν τοιοῦτον ὁ θάνατός ἐστι, κέρδος ἐγωγε
 λέγω· καὶ γὰρ οὐδὲν πλείων ὁ πᾶς χρόνος φαίνεται οὔτω
 δὴ εἶναι ἢ μία νύξ. εἰ δ' αὖ οἶον ἀποδημησαί ἐστιν ὁ
 θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀληθῆ ἔστι τὰ
 λεγόμενα, ὡς ἄρα ἐκεῖ εἰσιν ἅπαντες οἱ τεθνεῶτες, τί

C. XXXII. — οἶον μὴδὲν εἶναι] *ligesom at være intet*; saaledes tjener οἶον ofte til som et Adverbium at indføre en Sammenligning eller et Exempel; s. nedfr. E. οἶον ἀποδημησαί. — μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε]. Istedetfor Præpos. ἐξ er her sat en objektiv Genitiv ifølge Madv. § 48. Anm. Om ἐνθένδε s. Madv. § 79. b. — καὶ εἴτε] Hertil skulde svare et andet Led med εἴτε, istedetfor hvilket (nedfr. E) følger εἰ δ' αὖ, efterat den første Betingelse er gjentaget ved εἰ οὖν. Smlgn. Madv. § 185. a. Anm. D. 5. — ἐγὼ γὰρ ἂν οἶμαι] Madv. § 173. Anm. 1. Formedelst den længere Periode gjentages først δέοι og dernæst οἶμαι ἂν. De 3 Participier ἐκλεξάμενον, ἀντιπαραθέντα og σκεψάμενον høre alle til det fælles Hovedverbum εἰπεῖν ifølge Madv. § 176. d. — μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά] Madv. § 212 (2). — τὸν μέγαν βασιλέα] Saaledes benævnes hyppigt Perserkongen hos græske Forfattere; undertiden kaldes han blot βασιλεὺς eller ὁ βασιλεὺς. Madv. § 8. E. Anm. 2. b. — αὐτὸν] Madv. § 100. e. Slutn. — οὐδὲν πλείων] Madv. § 27. a. Anm. 2.

μείζον ἀγαθόν τούτου εἶη ἂν, ὡ ἄνδρες δικασταί; εἰ γάρ
 41 τις ἀφικόμενος εἰς Ἄιδου, ἀπαλλαγείς τούτων τῶν φασκόν-
 των δικαστῶν εἶναι, εὐρήσει τοὺς ἀληθῶς δικαστάς, οἵπερ
 καὶ λέγονται ἐκεῖ δικάζειν, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθους
 καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος, καὶ ἄλλοι, ὅσοι τῶν ἡμιθέων
 δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ, ἄρα φαύλη ἂν εἶη
 ἡ ἀποδημία; ἢ αὖ Ὀρφεὶ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ καὶ
 Ἡσιόδῳ καὶ Ὀμήρῳ ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν;
 ἐγὼ μὲν γὰρ πολλακίς ἐθέλω τεθνᾶναι, εἰ ταῦτ' ἐστὶν
 ἀληθῆ· ἐπεὶ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ θανασιῇ ἂν εἶη ἢ διατριβῇ
 B αὐτόθι, ὅποτε ἐντύχομι Παλαμῆδει καὶ Αἴαντι τῷ Τε-

41. εἰς Ἄιδου] Madv. § 47. Anm. 2. — Μίνως τε καὶ Ῥαδά-
 μανθους κ. τ. ἐ.] Disse Nominativer slutte sig ved Apposi-
 tion til Relativet istf. til δικαστάς. Minos var en Søn af
 Zeus og Europa og herskede over Kretenserne, hvem han siges
 at have givet Love. Formedelst sin Viisdom blev han efter sin
 Død sat til Dommer i Underverdenen tilligemed sin Broder *Rhadamanthys*,
 der var bekendt for sin Retsfærdighed og herskede over
 nogle Øer i det ægæiske Hav. Som den tredje Dommer i Under-
 verdenen tilføjede et senere Sagn *Aiakos*, en Søn af Zeus og
 Nymphen Aigina; han herskede paa Æen Aigina og udmærkede
 sig ved sin Fromhed og Retsfærdighed. Han var Fader til Pelcus
 og Telamon. At foruden disse 3 ogsaa *Triptolemos* og andre He-
 roer have beklædt Dommerværdigheden i Underverdenen, omtales
 ikke hos nogen anden Forfatter; det har maaskee været et lokalt
 Sagn i Attika, hvis Velgjører *Triptolemos* blev ved at lære Ind-
 byggerne Agerdyrkningen, hvori Demeter havde underviist ham,
 og derved føre dem til et ordnet af Love beskyttet Samfundsliv.
 Han kaldes alm. en Søn af den eleusinske Konge *Keleus* og siges
 at have stiftet de eleusinske Mysterier. Efter sin Død dyrkedes
 han som Halvgud. Forestillingen om en Mangfoldighed af Dommere
 i Underverdenen stemte desuden godt overeens med Atheniensernes
 Tænkemaade, som i deres Hjem vare vante til at see saa
 mange Dommere fungere paa een Gang. — Om *Orpheus*, *Musaïos*,
Homeros og *Hesiodos* s. Tregd. § 9—26. — ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ'
 ἂν] for hvormeget vilde en af Eder modtage det? ο: hvad vilde I
 give for at opnaae det? Om det dobbelte ἂν s. Madv. § 139. b. —
 B. ἐθέλω τεθνᾶναι] Madv. § 171. Anm. 1; s. ovfr. p. 30 B. — Παλα-
 μῆδει καὶ Αἴαντι] Om *Palamedes*, der ved Odysseus's Had og

λαμῶνος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκεν ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἑμαντοῦ πάθῃ πρὸς τὰ ἐκείνων, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὐκ ἂν ἀηδὲς εἴη. καὶ δὴ τὸ μέγιστον, τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα ὥσπερ τοὺς ἐνταῦθα διάγειν, τίς αὐτῶν σοφός ἐστι καὶ τίς οἴεται μὲν, ἐστὶ δ' οὐ. ἐπὶ πόσῳ δ' ἂν τις, ὃ ἄνδρες δικασταί, δέξαιτο ἐξετάσαι τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Σίσυγον, ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; οἷς ἐκεῖ διαλέγεσθαι καὶ ξυνεῖναι καὶ ἐξετάζειν ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. οὐ δῆπου τοῦτου γε ἔνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι· τὰ τε γὰρ ἄλλα εὐδαιμονέστεροί εἰσιν οἱ ἐκεῖ τῶν ἐνθάδε, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν χρόνον ἀθάνατοὶ εἰσιν, εἴπερ γε τὰ λεγόμενα ἀληθῆ ἐστίν.

XXXIII Ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς χρεῖ, ὃ ἄνδρες δικασταί, εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, καὶ ἐν τῷ τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδὲν οὔτε ζῶντι οὔτε τελευτήσαντι, οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα· οὐδὲ τὰ ἑμὰ νῦν ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου γέγονεν, ἀλλὰ μοι δῆλόν ἐστι τοῦτο, ὅτι ἤδη τεθνήσκει καὶ ἀπηλλάχθαι πραγμάτων βέλλιον ἦν μοι.

Rænker blev anklaget og dømt for Forræderi, smlgn. Virg. Æn. II, 81 ff. — *Aias* dræbte sig selv i Raseri over at den afdøde Achilles's Vaaben ikke bleve tilkjendte ham, men Odysseus. — *ἀντιπαραβάλλοντι*] Madv. § 177. Anm. 5. — *καὶ δὴ τὸ μέγιστον*] Madv. § 197; smlgn. ovfr. p. 18 C. — *Σίσυγον*] Han var en Søn af den thessaliske Konge Æolos og anlagde Korinth, hvor han herskede som Konge. Han var bekendt af sin store Snildhed og paadrog sig ved et Forræderi mod Zeus den bekendte Straf i Underverdenen, som fortælles hos Hom. Od. XI, 593 ff. — *ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι*] istf. *ἢ ἄλλους μυρίους, οὓς ἂν τις εἴποι*, hvilke to Sætninger ere smeltede sammen i een. — *ἀμήχανον εὐδαιμονίας*] Madv. § 49. b.

D. XXXIII. — *ὃ ἄνδρες δικασταί*] Madv. § 87. b. Anm. 2. — *τεθνήσκει καὶ ἀπηλλάχθαι πραγμάτων*] s. ovfr. A. *Πράγματα* beteg-

διὰ τοῦτο καὶ ἐμὲ οὐδαμοῦ ἀπέτρεψε τὸ σημεῖον, καὶ ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου καὶ τοῖς κατηγοροῖς οὐ πᾶν χαλεπαίνω· καίτοι οὐ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ καταψηφίζοντό μου καὶ κατηγοροῦν, ἀλλ' οἰόμενοι βλάπτειν τοῦτο
 E αὐτοῖς ἄξιον μέμψασθαι.

Τοσόνδε μέντοι αὐτῶν δέομαι· τοὺς νείεις μου, ἐπειδὴν ἠβήσωσι, τιμωρήσασθε, ὧ ἄνδρες, ταῦτά ταῦτα λυποῦντες, ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν, ἐὰν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του πρότερον ἐπιμελεῖσθαι ἢ ἀρετῆς· καὶ ἐὰν δοκῶσί τι εἶναι μηδὲν ὄντες, ὀνειδίζετε αὐτοῖς, ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἐπιμελοῦνται ὧν δεῖ, καὶ οἴονται τι εἶναι ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. καὶ ἐὰν ταῦτα
 42 ποιῆτε, δίκαια πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν αὐτός τε καὶ οἱ νείεις.

Ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὦρα ἀπιέναι, ἐμοὶ μὲν ἀποθανομένῳ, ὑμῖν δὲ βιωσομένοις· ὁπότεροι δὲ ἡμῶν ἐρχονται ἐπὶ ἄμεινον πρᾶγμα, ἀδηλον παντὶ πλὴν ἢ τῷ Θεῷ.

ner her Livets Sorger og Besværligheder. — τὸ σημεῖον] s. ovfr. E. p. 31. D. — τοῦτο αὐτοῖς ἄξιον μέμψασθαι] Madv. § 36. a. Anm. 1. — ταῦτά ταῦτα λυποῦντες] undfst. αὐτούς. Om den dobbelte Akkusativ s. ovfr. p. 30 C. — τι εἶναι] s. ovfr. p. 35 A.

Platons
Apologi for Sokrates.

Fra det Græske oversat

ved

Laurits Christian Ditlev Westengaard,
Sognepræst til St. Hans Kirke i Odense.

Tredie Udgag.

Odense.

Forlagt af den Wilofske Boghandel.

Trykt i Chr. Milos Officin.

1860.

Apologi for Sokrates.

1800

som jeg pleier at holde paa Torvet ved Berelsbordene, hvor de Fleste af Eder have hørt mig, og andenseds, at I da hverken ville undre Eder, eller derfor afstedkomme nogen Tummel. Sagen forholder sig nemlig saaledes: Nu staaer jeg første Gang for Retten, mere end 70 Aar gammel, altsaa er jeg ganske fremmed i den her herskende Maade at tale paa. Ligesom I nu, om jeg var en virkelig Fremmed, vist vilde tilgive mig, at jeg talede i det Sprog og paa den Maade, hvori jeg var opdragen, saaledes beder jeg Eder ogsaa nu om dette, som mig synes, Billige, at I et tage Hensyn til min Talebrug — maaske er den flattere, maaskee ogsaa bedre — og kun betragte og lægge Mærke til, om hvad jeg siger er ret eller ikke; thi det er Dommesrens Duellighed, Talerens at sige Sandhed.

2. Først maa jeg vel, I Athenere, forsvare mig mod de første falske Beskyldninger imod mig og mine første Anklagere, dernæst mod de sildigere Beskyldninger og Anklagere. Thi mange Anklagere har jeg haft hos Eder og allerede i mange Aar, og intet Sandt have de sagt, hvilke jeg frygter mere end Anytos og hans Stalbrødre, endssjøndt ogsaa de ere frygtelige. Men hine ere frygteligere, I Mand, der have taget fat paa Eder allerede som Børn, overtalt Eder og usandsfærdigen beskyldt mig, som om der var en vis Sokrates, en viss Mand, der grublede over de himmelske Ting og havde udforsket alt det Underjordiske og gjorde Ret til Uret. Disse, I Athenere, som have udspreidt dette Rygte, ere for mig de frygtelige Anklagere. Thi de, som høre Sligt, mene, at hvo der undersøger saadanne Ting, ei heller troer paa Gudene. Dernæst ere disse Anklagere mange og have i lang Tid gjort Beskyldninger mod mig og allerede talt til Eder i den Alder, da I lettest maatte troe, fordi I vare Børn, nogle vel ogsaa Unglinge, og aabenbart anklagede de en

Sag, hvor Ingen mødte til Forsvar. Men det værste er, at det er hverken muligt at vide eller sige deres Navne, undtagen der nok er en Komediesskriver iblandt dem. De Dørtige, som fulde af Had og Bagvaskelse have ophidset Eder, og som selv overtalte have overtalt Andre, med dem er jeg meest forlegen. Thi hverken kan jeg bringe Nogen af dem hid eller udspørge Nogen, men jeg maa kæmpe aldeles som med en Slygge, forsvare mig og gjendrive, uden at Nogen svarer. Antager derfor ogsaa I, som jeg siger, at jeg har to Slags Anklagere, nogle som nylig, andre som for længe siden have anlagt mig, hvilke sidste jeg mener, og troer tillige, at jeg først bør forsvare mig mod disse. Thi ogsaa I have først taant Dre til disse Anklagere og langt mere end til de sidste.

Velan, forsvare maa jeg mig, Athenerne, og forsøge at betage Eder i saa kort en Tid den ugunstige Mening, I have næret i en lang Tid. Jeg ønskede nu vel, at dette maa skee, naar det saaledes er bedre for mig og for Eder, og at jeg maa udrette Noget med mit Forsvar; men jeg troer, det er vanskeligt, og veed meget vel, hvordan det hermed forholder sig. Dog dette gaae nu, som Gud vil, jeg maa adlyde Loven og forsvare mig!

Lader os altsaa tilbagekalde os fra Begyndelsen hvad det dog er for en Beskyldning, hvoraf mit Vanrygte er opstaaet, paa hvilket ogsaa Melitos stode, da han indgav denne Klage imod mig. Vel da! med hvilke Taler have mine Bagvaskere sværtet mig? Som om de vare Klagere for Retten, maae jeg oplæse deres besvorne Klage: „Sofrates er straffskyldig og syfselsætter sig med Daarstaber, idet han undersøger de underjordiske og himmelske Ting og gjør Ret til Uret og lærer Andre dette.“

Saadan omtrent lyder den; noget Saadant have I ogsaa selv seet i Aristophanes's Komedie, hvor der indføres en Sokrates, som siger, at han kan gaae i Lusten og snakker megen anden Snak, hvoraf jeg hverken forstaaer Meget eller Lidet. Og ikke siger jeg dette, som om jeg vilde nedværdige en saadan Videnskab, hvis Nogen er kyndig i sliige Ting — jeg kunde da faae en ny Proces paa Halsen af Melitos — men, I Athenere, jeg har ingen Deel i alt Saadant. Til Vidner herpaa tager jeg en stor Deel af Eder selv og opfordrer Eder til at underrette og fortælle hinanden, saa Mange af Eder som nogenfinde have hørt mig tale, og Mange af Eder ere i dette Tilfælde. Siger altsaa hinanden om nogen af Eder nogenfinde har hørt mig tale meget eller lidet om deslige Materier, og heraf kunne I indsee, at det forholder sig paa samme Maade med det Dyrige, som Folk

4. fortælle om mig. Men hverken er der noget om det, ei heller er det sandt, hvis I have hørt af Nogen, at jeg giver mig af med at oplære Mennesker og tager Penge derfor. Hvorvel ogsaa det synes mig sjønt, naar Nogen er istand til at at undervise Mennesker som Leontineren Georgias og Keeren Proditos og Eleeren Hippias. Thi Enhver af disse, I Mand, formaaer at drage omkring i alle Byerne og overtale de Unge, som blandt deres egne Borgere uden Betaling kunde holde sig til hjem de vilde, til at forlade hiin Dm-gang, holde sig til dem, give dem Penge derfor og Lak ovenihsjøbet. Ja, der er ogsaa her en anden Mand, en Parier, hvis Ophold jeg tilfældigviis erfarede. Jeg traf nemlig en Mand, som har betalt flere Penge til Sophisterne end alle de Dyrige tilsammen, Kallias, Hipponikos's Søn. Ham spurgte jeg altsaa — thi han har to Sønner — Kallias, sagde jeg, dersom dine Sønner vare Føl eller Kalve, vilde vi vel vide at finde og leie en Oppasser til dem, som

skulde gjøre dem gode og dygtige i den for dem passende Dygtighed; det maatte da blive en Berider eller Landmand. Men nu, da de ere Menneſker, hvilken Oppaſer har Du da ifinde at vælge til dem? Hvo er vel i denne menneſkelige og borgerlige Dygtighed den Sagkyndige? Thi jeg tænker, Du har underſøgt det ſiden Du har Sønner. Gives der Nogen, ſagde jeg, eller ikke? Viſt nok gives der, ſvarede han. Hvo da, gjentog jeg, og hvad Landsmand? og for hvilken Priis undervifer han? Cuenos, ſvarede han, min gode Socrates! en Barter, for fem Miner. Og jeg priſte Cuenos lykkelig, hvis han virkelig beſtoder denne Kunſt og lærer ſaa fortræffelige. Jeg vilde derfor viſt ogſaa roſe mig og gjøre mig til, om jeg forſtod dette, men jeg forſtaaer det ikke, I Athenere! Maafkee nogen af Eder her vilde indvende: Men Socrates, hvad er da din Forretning? hvorfra ere diſſe Bagraffeller mod Dig opkomne? Thi naar Du ikke foretog Dig noget Særdeles fremfor Andre og gjorde noget ganſke Andet end andre Menneſker, havde viſſelig ikke diſſe Rygter og den Snaf fundet Sted. Siig os da hvad det er, at vi ikke ligeledes ſkulle paa egen Haand ſælde Dom om Dig! — Den der ſiger dette, synes mig ikke at tale uden Grund, og jeg vil forſøge at viſe Eder hvad det vel er, der har ſkaffet mig dette Navn og Banrygte. Hører alſaa, og maafkee vil jeg forekomme nogle af Eder at ffjemte, men I maae dog vide, jeg ſiger Eder den rene Sandhed. Jeg har, I Athenere, ved intet Andet end ved en viſ Wiſdom faaet dette Navn. ^{egus} Hvilken er da denne Wiſdom? Juſt en menneſkelig Wiſdom, tænker jeg. Thi virkelig synes jeg at være viſ i denne; men diſſe, ſom jeg nylig omtalte, ere maafkee viſe i en overmenneſkelig Wiſdom, eller jeg veed ei hvad jeg ſkal ſige, thi jeg forſtaaer den ikke, og hvo der ſiger det, han lyver og ſiger det til

min Bagvaskelse. Da, I Athenere, gjører mig ingen Tum-
 mel, selv ikke om jeg skulde synes at sige Eder noget Stort;
 thi ikke er det min Tale, jeg kommer frem med, men jeg vil
 anføre Eder for samme en troværdig Hjemmelsmand. Thi
 for min Viisdom, om jeg har nogen, og hvordan den er,
 vil jeg fremstille Eder som Vidne Guden i Delyphi. I hende
 jo dog Chairephon. Han var fra Ungdommen af min Ven
 og ligesaa en Ven af den største Deel blandt Eder, og han
 flygtede paa denne sidste Flugt med Eder og kom med Eder
 tilbage. Da I vide ligeledes hvordan Chairephon var,
 hvor heftig i Alt, hvad han tog fat paa. Saaledes og,
 da han dengang kom til Delyphi, vovede han herom at ad-
 spørge Draklet — men, som sagt ingen Tummel, I Mand
 — han spurgte da, om Nogen var visere end jeg, og Pythia
 svarede, at Ingen var visere; og herpaa kan hans Broder
 tjene Eder til Vidne, da han selv er død. Betænker nu,
 hvorfor jeg siger dette: jeg vil kun lære Eder, hvorfra Bag-
 vaskelsen imod mig har sin Oprindelse. Thi da jeg havde
 hørt dette, tænkte jeg som saa: Hvad mener dog Guden,
 og hvad antyder han? thi jeg vidste med mig selv, at jeg
 hverken var meget eller lidet viis. Hvad mener han da
 ved at kalde mig den Viseste? thi han lyver jo ikke; det
 kan han ei. Og lang Tid var jeg uvis om hvad han
 meente; siden gav jeg mig heel ugerne omtrent til følgende
 Undersøgelse herover. Jeg gik til En af dem, som stod i
 Rygte for Viisdom, for der, om nogensteds, at gjendrive
 Draklet og betyde dets Udsagn: Denne er vist visere end
 jeg, men Du har nævnet mig. Idet jeg altsaa betragtede
 denne — Navnet gjør Intet til Sagen, men det var en af
 Statsmændene, hos hvem det under min Betragtning gik
 mig saaledes, I Athenere — og idet jeg talede med ham,
 forekom mig denne Mand at være viis i mange andre Men-

neffers Dine og meest i sine egne, men ikke at være det. Derpaa forsøgte jeg at vise ham, at han vel troede at være viis, men ikke var det; og derved blev jeg ham og Mange af de Tilstedeværende forhad. Jeg tænkte altsaa ved mig selv, idet jeg gik bort: visere end denne Mand er jeg nu rigtig nok; Ingen af os veed sagtens noget Stort eller Fortrinligt, men denne troer at vide det, skøndt han ikke veed det; jeg derimod, som jeg ikke veed det, saa troer jeg det ei heller. Jeg synes altsaa just i dette Lidet at være visere end han, at hvad jeg ikke veed, det troer jeg ei heller at vide. Derpaa gik jeg til en Anden af dem, som ansaaes endnu for visere end han, og mig tykkedes just det samme, og der blev jeg ham og mange Andre forhad. Dernæst ⁷ gik jeg efter Raden, mærkende vel og beklagende og frygtende det Had, jeg paadrog mig, men dog syntes det mig nødvendigt at gjøre meest af Gudens Sag og gaae, for at undersøge hvad Draklet meente, til alle dem, som gjaldt for at vide noget. Og ved Hunden! I Athenere — thi jeg maa tale Sandhed til Eder — det gik mig paa følgende Maade: De meest Ansete forekom mig næsten at være de meest stympetragtige, naar jeg efter Gudens Opfordring undersøgte det; andre derimod mindre Bekjendte at være langt bedre stemte for Wiisdommen. Jeg maa da berette Eder min hele Omvandring, med hvilke Arbejder jeg ligesom har piint mig, at Draklet kunde blive mig uigjendrevet.

Fra Statsmændene gik jeg til Digterne, de tragiske og dithyrambiske og de øvrige, for der ligesom paa skiff Gjærning at gribe mig selv i at være mere uvidende end de. Jeg tog altsaa fat paa deres Digte, som syntes mig bedst udarbejdede, og udsurgte dem hvad de vel meente dermed, at jeg paa samme Tid kunde lære noget af dem. Jeg

flammer mig ved at sige Eder Sandheden, I Mænd; dog maa jeg sige den. Thi, saa at sige, næsten alle de Tilstedeværende talte bedre end de selv, over hvad de havde digtet. Jeg indjaae derfor om Digterne i kort Tid dette, at de ei af Wiisdom digte hvad de digte, men ved Naturanlæg og i Begeistring, ligesom Spaamænd og Drakelsangere. Thi disse sige vel mange og skønne Ting, men de vide Intet af hvad de sige, og i saadan en Tilstand, formoder jeg, maae da ogsaa Digterne bestinde sig. Tillige mærkede jeg, at de formedelst deres Poesie meente ogsaa at være saare kloge i andre Ting, hvori de ei vare det. Jeg gif da derfra i den Formening, at jeg overgif dem i det samme som Statsmændene. Til sidst kom jeg ogsaa til Haandværkerne; thi jeg vidste med mig selv, at jeg Intet forstod, reent ud sagt, men disse vidste jeg, at jeg vilde finde kyndige i mange skønne Ting, og deri tog jeg ikke Feil. De forstode hvad jeg ikke forstod, og deri vare de visere end jeg; men, I Athenere, disse gode Mestere syntes mig at have den samme Feil som Digterne. Fordi han havde lært sin Kunst, troede Enhver ogsaa at være saare viis paa de øvrige allervigtigste Gjenstande, og denne deres Taabelighed fordunklede hiin Wiisdom. Saa at jeg spurgte mig selv i Draklets Navn, hvilket jeg skulde ønske, at være saadan som jeg er, hverken viis i nogen Deel af deres Wiisdom, eller uvidende i deres Uvidenhed, eller have det i begge Henseender som de have det. Jeg svarede da mig selv og Draklet, at det var mig bedre at være som jeg er.

9. Af denne Undersøgelse, I Athenere, har jeg paadraget mig mange Fjendskaber, og det de allerfarligste og besværligste, saa at megen Bagvaskelse deraf er opkommen, saavel som det Navn af Wiis. Thi de Tilstedeværende troe hver Gang, at jeg er viis i det, hvori jeg gjør Andre til Skamme,

Men det synes, I Athenere, at Gudn i Sandhed er viis og med dette Drafel at ville sige, at den menneskelige Viisdom er lidet eller intet værd; og han synes ikke at sige dette om Socrates, men at bruge mit Navn og betjene sig af mig til et Exempel, som om han vilde sige: Den af Eder, I Mennesker, er den Viseste, der ligesom Socrates erkjender at han i Grunden er intet værd hvad Viisdom angaaer. Dette'gaaer jeg ogsaa endnu omkring og undersøger og randsager, ifølge Gudens Villie, hos enhver Borger eller Fremmed, som jeg troer at være viis, og naar han ikke synes mig det, hjælper jeg Gudn og viser ham, at han ikke er viis. Da over denne Forretning har jeg hverken havt Tid at udrette Noget i Statens Tjeneste, der er værd at omtale, eller at sørge for mine huuslige Anliggender, men jeg er i tusindfold Armod formedelst denne Gudens Dyrkelse. Der¹⁰ til kommer, at de Ynglinge følge mig af sig selv, som have meest Tid, de rigeste Borgersønner nemlig, og glæde sig over at høre hvorledes Menneskene blive undersøgte; og de estersligne mig ofte selv og prøve paa at undersøge Andre, og derved, tænker jeg, finde de en stor Mængde Mennesker, som troe at vide Noget, men vide Lidet eller Intet. De, som blive undersøgte af dem, vredes da paa mig, ikke paa sig selv, og sige, at Socrates er et ugudeligt Menneske, der forværer Ungdommen. Naar Nogen nu spørger dem, hvad han da gjør og lærer, kunne de Intet sige, fordi de Intet vide; men for at de ei skulle synes at være i Forlegenhed, sige de hvad de altid have paa rede Haand mod alle Philosopher, at han estersforsker det paa Himlen og under Jorden, og ikke troer paa Guderne og gjør Ret til Uret. Thi Sandheden, mener jeg, ville de ikke sige, at man har lært dem at kjende som saadanne, der vel foregive at vide Noget, men Intet vide. Da de nu, troer jeg, ere argjerrige, hestige og

mange, og tale overensstemmende og sandsynligen om mig, have de fylt Ederes Øren med stærke Bagvaskelser, baade tilforn og nu. Af disse har Melitos angrebet mig, og Anytos og Lykon; Melitos harmfuld paa Digternes Begne, Anytos paa Haandværkernes og Statsmændenes, Lykon paa Talernes; saa at, som jeg fra Begyndelsen sagde, det skulde forundre mig, om jeg i saa kort Tid vilde være istand til at betage Eder denne gamle og indgroede Fordom.

Der har I, Athenere, den sande Sammenhæng! og hverken Meget eller Lidet har jeg fordulgt eller fordreiet. Dog veed jeg næsten, at jeg derved bliver forhadet, hvilket ogsaa er et Beviis paa, at dette er mit Banrygte og Grunden dertil. Og hvis I enten nu eller siden ville undersøge Sagen, skulle I finde det saaledes.

// Angaaende det, som mine første Anklagere have klaget over, være dette Forsvar for Eder nu tilstrækkeligt. Mod Melitos, den gode Fædrelandsven, som han kalder sig, og de sildigere, vil jeg dervaa forsøge at forsvare mig. Lader os da atter, da det er andre Anklagere, tage fat paa deres svorne Klage. Den lyder omtrent saaledes: „Sokrates, siger han, er straffskyldig, fordi han fordærver Ungdommen og ikke antager de Guder, som Staten antager, men andre nye Guddomme.“

Saadan er Beskyldningen, og af denne Beskyldning ville vi undersøge hver Deel for sig. Han siger, at jeg er straffskyldig, fordi jeg fordærver Ungdommen; men jeg, I Athenere, siger, at Melitos er straffskyldig, fordi han spøger i en alvorlig Sag og letstindigen kalder Folk for Retten, anstillende sig ivrig og bekymret for de Ting, der ingensinde have ligget ham i mindste Maade paa Hjerte. At dette har sig saaledes, vil jeg forsøge at vise Eder. Frem altsaa, Melitos, og tal! Det er Dig jo saare vigtigt, at unge Mennesker blive

faa gode som muligt? — Naturligviis — Belan, sig da disse,
 hvo der gjør dem bedre; thi det er jo klart, Du veed det,
 saasom det er Dig maagtpaaliggende. Har Du fundet For-
 dærderen, mig nemlig, som Du paaftaaer, og ført ham hid
 og anklaget ham, saa kom da ogsaa frem med Forbedreren
 og fortæl disse hvo det er . . . Seer Du, Melitos, at Du
 tier og Intet har at sige? Synes det Dig dog ikke skam-
 meligt og et tilstræffeligt Beviis paa hvad jeg siger, at det
 aldrig har ligget Dig paa Hjerte? Men tal dog, du Gode,
 hvo gjør dem bedre? — Lovene — Men ^{gjør det} derom sprogte jeg
 ikke, bedste Mand, men hvilket Menneſke, ^{der} rigtignok ogsaa
 kjender Lovene ^{de alle alene, i sig selv, nemlig} forveien — Disse Dommere, Sokrates —
 Hvad siger du Melitos? disse ere istand til at opdrage og
 forbedre Ungdommen? — Visjelig — Mon alle, eller nogle
 af dem, andre ikke? — Alle — Skjønt sagt, ved Hera-
 og en stor Rigdom af Menneſker, der gavne Ungdom-
 men. Men hvad? disse Tilhørere gjøre de dem bedre
 eller ikke? — Ogsaa disse — Og nu Medlemmerne
 af Raadet? — Ogsaa Raadets Medlemmer — Men,
 Melitos, mon ikke de, som forsamle sig i Folkemøderne, for-
 dærde Ungdommen? eller gjøre ogsaa de dem bedre? —
 Ogsaa de — Altsaa, som det synes, alle Athenere gjøre
 dem gode og dygtige, undtagen jeg; jeg alene fordærver
 dem; er det din Mening? — Ja, det er fuldkommen min
 Mening — Der fordømmer Du mig til en stor Ulyksalig-
 hed! Men svar mig: synes det Dig ogsaa at forholde sig
 saaledes med Heste, at alle Menneſker gjøre dem bedre og
 Een alene fordærver dem? Eller er det ganske det Modsatte,
 Een er istand til at forbedre dem, eller saare Jaa, Beris-
 derne; men de Fleste, naar de omgaaes med Heste, gjøre
 dem slettere? Har det sig ikke saaledes, Melitos med Heste og
 alle andre Dyr? . . . Bist nok saa, enten Du eller Anytos

nægter det, eller ei. En stor Lyfsalighed var det rigtig nok med Ungdommen, naar blot Een fordærvede dem, og de Andre gavnede dem. Men, bedste Mand, Du viser tilstræffeligen at Du aldrig har tænkt paa de Unge, og tydeligen rober Du din Egegyldighed, at de Ting aldrig have ligget Dig paa Hjerte, for hvis Skyld Du fører mig hid. Men sitg os dog endnu, ved Zeus! Melitos: Er det bedre at boe iblandt gode Borgere end iblandt flette? . . . Ven, svar! jeg spørger jo ikke om noget Banskelligt; gjør de Onde ikke altid noget Ondt mod dem, der til enhver Tid ere dem nærmest, de Gode noget Godt? — Jo — Er der Nogen som hellere vil skades end gavnes af dem, han omgaaes? . . . Svar du Gode, thi Lovene befaler Dig at svare, er der Nogen, som hellere vil skades? — Nei — Belan da, kalder Du mig da hid som den, der fordærver Ungdommen og forværrer den forsættlig eller uforsættlig? — Forsættlig, mener jeg — Hvorledes, Melitos, Du er i den Alder saa meget visere end jeg i min, at Du har indseet, at de Onde altid tilføie deres Nærmeste noget Ondt, de Gode noget Godt? men jeg er kommen saa vidt i Uforstandighed, at jeg end ikke veed det, at jeg ved at gjøre Nogen, med hvem jeg omgaaes, til et slet Menneſte, staaer Fare for at lide Ondt af ham, saa at jeg med Forsæt bereder mig dette store Onde, som Du siger? Deri troer jeg Dig ikke, Melitos, og neppe vil heller noget andet Menneſte troe Dig. Nei, enten fordærver jeg dem ikke, eller jeg fordærver dem uforsættlig, saa at Du i begge Tilfælde lyver. Men dersom jeg fordærver uforsættlig, saa er det ei ret, for saadanne usfrivillige Forseelser at fordre Nogen hid, men at tage ham for sig, belære ham og formane ham. Thi det er klart, at dersom jeg faaer det at vide, vil jeg høre op at gjøre det uforsættligt. Men at komme til mig og belære mig, det har Du

undgaaet og ikke villet; Du falder mig derimod hid, hvor de kun skulle føres hen, der trænger til Tugtelse, ei til Beslærelse. Men, I Athenere, det er vel allerede aabenbart, *14.* som jeg sagde, at det aldrig har ligget Melitos i mindste Maade paa Hjerte.

Alligevel, sig os, hvorledes Du paaftaaer, Melitos, at jeg fordærver Ungdommen? eller er det indlysende efter den Klage, Du har indgivet, idet jeg lærer dem ikke at troe paa de Guder, som Staten troer, men andre nye Gudomme? Er det ikke din Mening, at jeg fordærver dem med denne Lære? — Tilvisse, just det er min Mening — Bed selve disse Guder, Melitos, om hvilken nu Talen er, forklar Dig endnu tydeligere for mig og disse Mænd; thi jeg kan ikke forstaae, om Du mener, jeg lærer at antage visse Guder — og altsaa antager jeg selv Guder og er ikke aldeles Atheist, ei heller derved straffskyldig — kun ikke dem, som Staten antager, men andre, og det er det, Du beskylder mig for, at det er andre; eller om Du mener, jeg antager overhovedet selv ingen Guder og lærer Andre dette — Det mener jeg, at Du overhovedet ikke antager Guder — O forunderlige Melitos, hvorledes kan Du mene det? Jeg troer altsaa hverken at Solen eller Maanen ere Guder, som andre Mennesker? — Bed Zeus! ingenlunde, I Dommere, thi han siger, at Solen er en Steen og Maanen Jord — Du bilder Dig nok ind at anklage Anaxagoras, Du fjære Melitos, og har meget ringe Tanker om disse, idet Du troer dem saa uhyndige i Literaturen, at de ikke skulde vide, at Anaxagoras den Klazomeniers Bøger ere fulde af saadanne Sætninger. Og altsaa lære de Unge det af mig, som de undertiden, i det høieste for en Drachme, kunne kjøbe i Orchestret og da udlee Socrates, hvis han udgiver det for sit, som desuden er saa urimeligt. Men ved Zeus! fore-

kommer jeg Dig da saa ganske ikke at troe paa nogen Gud? — Nei, ved Zeus! ikke i mindste Maade — Du taler utrolig, Melitos, og det, som mig synes, endog for Dig selv. Thi han forekommer mig, I Athenere, at være ganske overmodig og taad og aldeles at have skrevet denne Klage af ungdommeligt Overmod og Raadhed. Thi det lader som han har forsøgt at udfinde en Gaade, om vel den vise Sokrates vil mærke, at jeg spøger og siger mig selv imod, eller jeg skal narre ham og alle de Dvrige, som høre det. Han synes mig nemlig klarligen at modsig sig selv i Klagen, som om han vilde sige: Sokrates er strafskyldig, fordi han ingen Guder antager, men antager Guder. Det er jo dog at spøge. Men overlægger med mig, I Mand, hvorledes han kommer mig for at sige dette. Svar Du os, Melitos, og erindrer I, som jeg bad Eder fra Begyndelsen, ingen Tummel at oprække, naar jeg paa min sædvanlige Maade forklarer Sagen. Er der noget Menneske, Melitos, som troer, at der gives menneskelige Ting og ikke Mennesker? . . . Lad ham svare, I Mand, og ikke svie saaledes . . . Er der Nogen, som ingen Heste troer, og dog Ting, der angaae Heste? eller ingen Fløitespillere troer, men Ting som angaae Fløitespillere; . . . Nei, der er ikke, bedste Mand, vil Du ikke sige det, saa maa jeg sige Dig og de Dvrige det. Men svar mig paa det Følgende. Er der Nogen, som vel troer dæmoniske Ting og ikke Dæmoner? — Nei der er ikke — Meget forbunden, fordi Du endelig svarede, nødtvungen af disse. Altsaa det Dæmoniske, siger Du, jeg troer og lærer, enten det nu er gammelt eller nyt, men det Dæmoniske troer jeg alligevel efter din Forklaring, og det har Du ogsaa besvoret i din Anklage. Men dersom jeg troer det Dæmoniske, er det jo aldeles nødvendigt, jeg ogsaa maa troe Dæmoner,

ikke saa? . . . Jo saa er det, thi jeg forudsætter at Du samtykker, siden Du ikke svarer. Men Dæmonerne, ansee vi ikke dem for Guder eller Guders Børn? Siger Du ja eller nei? — Ja — Altsaa hvis jeg troer Dæmoner, som Du siger, og Dæmonerne ere selv Guder, saa er det jo som jeg sagde, at Du fremsætter mørke Taler og spøger, da Du paastaar, at jeg, som ikke troer Guder, atter troer Guder, efterdi jeg troer Dæmoner. Men dersom Dæmonerne ere Guders Børn, vægte, enten med Nympher eller Andre, som de ogsaa tillægges, hvilket Menneske kan da troe, at der gives Guders Børn og ikke Guder? Det vilde være ligesaa urimeligt, som naar Een vilde troe, at der var Afkom til af Heste og Æsler, Muulæsler, men ingen Heste eller Æsler. Følgelig, Melitos, er det ikke muligt andet, end at Du enten maa have skrevet denne Klage for at sætte os paa Prøve, eller i Forlegenhed, for hvilken sand Forbrydelse Du skulde beskylde mig. Men hvorledes Du kan faae noget Menneske, som blot har et Gran Fornuft, til at troe, at den samme Mand antager dæmoniske og guddommelige Ting, og atter den samme hverken Dæmoner eller Guder eller Heroer, det er sandelig ikke let at begribe.

Dog, I Athenere, at jeg ikke er straffskyldig efter Melitos's Klage, dertil synes mig intet langt Forsvar nødvendigt, men dette er tilstrækkeligt. Hvad jeg i det Foregaaende sagde, at jeg var meget forhadet hos Mange, det maae I vel vide, er sandt. Og det er det, som skal sælde mig, hvis det sælde mig, ikke Melitos eller Anytos, men Mangdens Bagvaskelse og Had, hvilket har sældet mange andre retskafne Mænd og vil fremdeles sælde, tænker jeg; thi det har ingen Nød, det vil ikke blive staaende ved mig.

Men maaffee kunde Nogen sige: Saa Du flammer Dig ikke, Sokrates, ved at have valgt saadan en Levevei,

hvorved Du nu paadrager Dig Livsfare? Ham vilde jeg imid-
 lertid give det velgrundede Svar: Du taler ikke tilbørligt, Men-
 neske, dersom Du troer, at den Mand, som blot er nogen Agtelse
 værd, skal tage Hensyn til Fare for Liv eller Død, og ikke snarere
 blot see derpaa, om det, han gjør, er retsfærdigt eller uretsfærdigt,
 er en retsskaffen eller en slet Mands Handling. Thi dadel-
 værdige maatte jo efter din Tale alle de Helte være, der
 faldt for Troia, saavel de Andre, som især Thetis's Søn,
 der hellere end udsætte sig for nogen Vanære i den Grad fors-
 agtede Faren, at, endskjøndt Gudinden hans Moder saaledes
 omtrent, som jeg troer, tiltalede ham, da han ønskede at
 dræbe Hektor: Min Søn, om Du vil hævne din Ven Pa-
 troklos's Drab og ihjelslaae Hektor, da skal Du selv døe!
 — thi strax, siger hun, efter Hektor er Døden Dig vis —
 at han alligevel, efter at have hørt dette, ringeagtede Død og
 Fare, og langt mere frygtede for at leve som en Nidding, uden
 at hævne sine Venner — strax, siger han, vil jeg døe, naar
 jeg har taget Straf over Fornærmeren, at jeg ikke skal blive
 her til Latter ved de krumme Stibe, en Byrde for Jorden!
 Troer Du, at han brød sig om Død og Fare? Thi saa-
 ledes forholder det sig, I Athenere, i Sandhed: hvor man
 stiller sig selv i den Tanke, at der er det bedst, eller hvor man
 bliver stillet af sine Foresatte, der bør man, som mig synes,
 blive og møde Farer, uden at tage enten Død eller noget
 Andet i Betragtning, mod Skændsel. Dersom jeg altsaa
 tilforn, I Athenere, da de Befalingsmænd, som I have
 valgt til at befale over mig, baade ved Potidaia, ved
 Amphipolis og ved Delion, anviste mig min Plads, dersom
 jeg den Gang blev, hvor de stillede mig, ligesom en Anden,
 og udsatte mig for Livsfare, saa vilde jeg jo handle slet,
 om jeg, da Guddommen henstillede mig, som jeg troede og
 formodede, for at jeg skulde tilbringe mit Liv med at søge

Wiisdom og prøve mig selv og Andre, af Frygt for Døden eller nogen anden Ting forlod min Post. Slet vilde det jo være, og da kunde man visstelig med Rette føre mig for Domstolen som den der ei troede paa Guderne, saasom jeg var Draklet ulydig, frygtede for Døden og bildte mig ind at være wiis, uden at være det. Thi at frygte for Døden, I gode Mænd, er intet Andet end indbilde sig at være wiis, uden at være det. Det er nemlig at indbilde sig at vide hvad man ikke veed. Thi Ingen veed hvad Døden er, ei heller om den er for Mennesket det største af alle Goder. Men de frygte den som om de bestemt vidste, at den var det største af alle Døder; og er dette ikke just hiin skammelige Usforstand, at indbilde sig at vide hvad man ikke veed? Men jeg, I gode Mænd, overgaaer maaskee her ogsaa i dette Tilfælde Mængden af Mennesker, og skulde jeg sige, at jeg i Noget var visere end Andre, saa blev det deri, at da jeg Intet tilstræffelig veed om det, der er i Underverdenen, troer jeg ei heller at vide det. Men at gjøre Uret og være ulydig mod den Bedre, enten Gud eller Menneske, det veed jeg er ondt og skjændigt. I Sammenligning med onde Ting, som jeg veed at være onde, vil jeg derfor ingenstunde frygte eller flye hvad jeg ikke veed, om det maaskee er godt, saa at, dersom I nu friskjende mig, uden at følge Anytos, der sagde, at jeg enten aldeles ikke burde komme hid, eller efterat jeg var kommen her, nødvendig maatte miste Livet, idet han foreholdt Eder, at hvis jeg slap, vilde Eders Sonner ret ivrig give sig af med hvad Socrates lærer og Alle blive i Bund og Grund fordærvede; dersom I herpaa sagde til mig: Socrates, nu ville vi vel ikke lyde Anytos, men løslade Dig, dog paa den Betingelse, at Du ikke mere tilbringer din Tid med denne Undersøgelse, eller med at forske efter Wiisdom, thi bliver Du endnu eengang

grebet i at gjøre dette, maa Du doe; dersom I altsaa, som sagt, vilde løslade mig paa disse Betingelser, vilde jeg saaledes tale til Eder: Athenere, Eder har jeg vel kjær og er forbunden, men adlyde vil jeg hellere Guden, end Eder, og saalange jeg aander og er istand dertil, vil jeg ikke ophøre at forske efter Wiisdom og at formane og overbevise Eder, hvem jeg saa til enhver Tid træffer af Eder, med min sædvanlige Tale: Min kjære Mand, da Du er en Athenere, fra den største og for sin Wiisdom og Magt navnkundigste By, skammer Du Dig saa ikke ved at sørge for at faae saa mange Penge som muligt, og Ære og Anseelse; men for Indsigt og Sandhed for og din Sjæl, at den kan blive virkelig god, sørger Du eller bekymrer Dig ikke? Og naar Nogen af Eder vil sige imod og forsikrer, at han sørger derfor, vil jeg ei strax slippe ham, ei heller gaae bort, men jeg vil spørge, prøve og gjendrive ham, og dersom han ikke forekommer mig at besidde nogen Dyd, men blot forsikker det, vil jeg lade ham høre, at han gjør mindst af de Ting, som have meest Værd, og høiagter de ringere. Dette vil jeg gjøre baade mod Unge og Ældre, hvem jeg træffer paa, saavel af Fremmede som Borgere, men meest mod Borgere, da I ere mig nærmest beslægtede. Thi dette befaler Guden, maae I vide, og jeg troer, at intet større Gode er vederfaret Staten, end dette mit Arbeide i Gudens Tjeneste. Jeg har nemlig intet Andet for end at jeg gaaer omkring og overtaler Eder, Unge og Gamle, hverken at sørge for Legemet eller for Penge saa tidlig og saa meget som for Sjælen, at den kan blive saa god som muligt, idet jeg forestiller Eder, at Dyd kommer ikke af Formue, men af Dyd kommer Formue og alle øvrige gode Ting for Menneskerne, saavel i det private som offentlige Liv. Dersom jeg nu ved at sige dette fordærver Ungdommen, var dette jo skadeligt, men der-

som Nogen siger, at jeg taler Andet end dette, han lyver. Derfor vilde jeg svare: I Athenere, enten I adlyde Anytos eller ikke, løslade mig eller ikke, jeg kan ei gjøre Andet, om jeg end skulde døe mange Gange.

Gjører ingen Stoi, Athenere, men bliver standhaftig ved det, jeg bad Eder om, ikke at støie over hvad jeg siger, men hører efter, thi, som jeg troer, ville I have Gavn af at høre. Jeg vil nemlig siige Eder adskilligt Andet, hvorved I maaskee ville raabe høit, men gjører det ingenlunde. Thi I maa vel vide, naar I dræbe mig, der er en saadan Mand, som jeg siger, saa ville I ikke skade mig mere end Eder selv. Ei heller vil Melitos eller Anytos i mindste Maade skade mig, thi de kunne det ikke, da jeg mener, det er imod Naturen, at den bedre Mand tilspies Skade af den Slettere. Ihjelslaae mig kan man maaskee alligevel, eller jage mig i Landflygtighed, eller berøve mig min Gred. Dette anseer maaskee vel denne eller mangen Anden for store Ulykker, men jeg anseer det ikke derfor, men langt mere at gjøre det, denne nu gjør, at stræbe efter at omkomme en Anden med Uret. Det er derfor langt fra, I Athenere, at jeg forsvarer mig for min egen Skyld, som En vel kunde troe, men for Eders Skyld, at I ei skulle forsynde Eder mod Gudens Gave til Eder, ved at fordømme mig. Thi dersom I berøve mig Livet, ville I ikke lettelig finde en Anden igjen, der just — om det end lyder latterligt — er af Gudens givet Staden, som en stor og ædel Hest, men der formedelst sin Storhed er noget træg og trængende til at mindes af en Bred, ligesom jeg synes, at Gudens har tillagt Staden mig som en saadan, der vækker og overtaler og irettesætter Eder, Enhver især, idet jeg ikke ophører hele Dagen at sidde hos Eder. En Saadan ville I ei let faae igjen, Borgere; ville I derfor lyde mig, saa skaaner mig. Men I ville maaskee blive fortrydelige, ligesom de der slumre,

naar de vækkes, flaae til mig, følge Anytos og Ietfindigen dræbe mig, derpaa bestandigen sove den øvrige Tid, hvis ikke Guden forbarmer sig over Eder og sender Eder en Anden. Men at jeg er en Saadan, som vel maa være givet Staden af Gudens, kunne I slutte heraf: det synes jo ikke Mennekeligt, at jeg har forsømt alle mine egne Anliggender, og i saa mange Aar taalt, at mit Huusvæsen tilfidesattes, imedens jeg uafslædig giver mig af med Eders Sag, vendende mig til Enhver især, som en Fader eller ældre Broder, med Opmuntring til at stræbe efter Dyd. Og dersom jeg alligevel nød nogen Fordeel deraf, og tog Løn for mine Formaninger, havde jeg endda en Grund; men nu see I jo selv, at mine Anklagere, saa usorkammet de end have befuldt mig for alt Andet, dog ikke turde gaae saa vidt i deres Frækhed at fremstille Bidne paa, at jeg nogenstinde enten har taget eller fordret nogen Betaling: Thi jeg fremstiller, mener jeg, et tilstræffeligt Bidne paa, at jeg farer med Sandhed — min Fattigdom.

Maaskee kunde ogsaa Nogen finde det urimeligt, at jeg for at raade Enkelte dette gaaer omkring og har travlt, men offentlig ikke vover at træde frem for Eders Forsamling og raade Staten; men hertil er Aarsagen den, som I ofte have hørt mig sige ved mange Leiligheder, at der vedersfares mig noget Guddommeligt og Overmennekeligt, hvilket ogsaa Melitos har anført i sin Klage, for at gjøre Aar deraf. Men for mig er dette begyndt fra min Barndom, en Stemme nemlig, som naar den høres, altid afholder mig fra hvad jeg vil gjøre, men aldrig tilskynder mig. Dette er det, som modsætter sig, at jeg ei skal give mig af med Statsanliggender, og med al Grund synes det mig at modsætte sig. Thi I maae vel vide, Athenere, dersom jeg for længe siden havde begyndt at give mig af med Statsanliggender,

var jeg ogsaa for længe siden omkommen og havde hverken gaaet
 net Eder eller mig selv Noget. Bliver blot ikke vrede paa
 mig, naar jeg siger hvad sandt er. Thi det er ikke muligt, at
 noget Menneſke kan holde ſig, ſom ærligen modsætter ſig enten
 Eder eller nogen anden Mængde og forhindrer meget Uret-
 færdigt og Lovſtridigt at finde Sted i Staten; men det er
 nødvendigt, at den, ſom i Sandhed vil kæmpe for Retfær-
 digheden, om han blot en kort Tid vil holde ſig, maa føre
 et privat og intet offentligt Liv i Statens Tjeneste. Bæg-
 tige Beviſer ſkal jeg give Eder herpaa, ikke Ord, men hvad
 I agte høre, Gjerninger. Hører da hvad der er ind-
 truffet med mig, for at I kunne vide, at jeg ikke viger for
 Nogensombhelſt mod Pligten, af Frygt for Døden, ſkjøndt
 jeg ved ikke at vige øieblikkelig udsatte mig for at omkomme.
 Biſtnof er min Fortælling ubehagelig og vidtløftig, men
 ſand. Jeg har nemlig, I Athenere, ingensinde haft nogen
 anden Beſtilling i Staten, end at jeg har været Medlem
 af Raadet, og vor Stamme, den Antiochiſte, havde juſt
 Brytanforretningen, da I beſluttede at dømme under Eet
 alle de ti Hørførere, ſom ikke havde optaget Ligene i Sø-
 ſlaget, aldeles imod Loven, ſom det ogsaa forekom Eder
 Alle ſiden. Da var jeg den Gneſte af Brytanerne, der
 modsatte mig Eder, at I Intet ſkulde gjøre mod Loven, og
 gav min Stemme tværtimod. Og endſkjøndt Talerne vare
 beredte til at anklage mig og føre mig for Dommerne, og I for-
 drede og raabte paa det ſamme, troede jeg dog hellere at burde
 med Lov og Ret gaae Farenimøde, end deeltage med Eder i
 en uretfærdig Beſlutning, af Frygt for Fængſel eller Død.
 Og dette ſete, da Staten endnu havde Folkeregering; men
 da Magten var kommen i Enkeltes Hænder, lode de Tre-
 divede mig hente ſelv femte til Tholos og befalede os at
 bringe fra Salamis Leon den Salaminier til at lide Døds-

straf, som de da ogsaa befalede mange Andre Meget af den Slags, i den Hensigt at indvilde de Fleste muligt i Forbrydelser. Da viste jeg atter ikke i Ord, men i Gjerning, at om Døden bryder jeg mig — hvis I ei finde det for plumpt sagt — ikke saa meget som saa, men intet Uretfærdigt eller Ugudeligt at begaae, derom bryder jeg mig fremfor Alt. Thi mig kunde hiin Regjering, hvor mægtig den end var, ikke saaledes forfærde, at jeg skulde gjøre nogen Uret. Da vi derfor vare komne ud af Tholos, droge de Fire vel til Salamis og førte Leon hid, men jeg gif min Vej hjem, og maastee havde Døden desaaarsag været mig vis, dersom ikke hiin Regjering snart efter var bleven opløst. Og herpaa ville I finde mange Vidner. Troer I da vel, at jeg havde levet saa mange Aar, hvis jeg havde bestyret offentlige Anliggender og under deres Bestyrelse som en brav Mand holdt med hvad Ret er, og, som det sig bør, sat størst Pris herpaa? Langt fra, I Athenere, og ligesaa lidt noget andet Menneſte. Men jeg vil gjennem hele mit Liv, baade naar jeg foretager Noget offentlig og for mig selv vise mig som den, der aldrig har indrømmet Nogen Noget imod Retfærdigheden, hverken Andre, ei heller Nogen af disse, som mine Bagvaskere kalde mine Disciple, thi jeg har aldrig været Nogens Lærer, men naar Nogen attraaer at høre mig tale og udføre mit Raad, enten Ung eller Gammel, har jeg ingensinde formeent det; ei heller underholder jeg mig med Andre, naar jeg saaer Betaling og lader være, naar jeg ingen saaer; men jeg er lige meget til den Fattiges og Riges Tjeneste naar de ville spørge mig, og hvo der vil, kan svare og høre hvad jeg siger. Og om Nogen af disse bliver god eller ikke, derfor kan jeg ikke med Rette bære Skylden, da jeg ingensinde har lovet eller givet Nogen Underviisning heri. Men dersom En siger, at han

nogensinde af mig har lært eller hørt særskilt hvad ikke alle Andre tillige, han maae I vide farer med Usandhed. Men af hvad Grund Nogle nu i lang Tid finde Fornøielse i at opholde sig hos mig, det have I hørt, Athenere; jeg har sagt Eder hele Sandheden, at de fornøie sig over at høre dem prøvede, som indbilde sig at være vise, uden at være det; ei heller er det ubehageligt. Men mig er dette, som jeg siger, vaalagt af Guden at gjøre, baade ved Drakler og ved Drømme og paa enhver Maade, hvorved en guddommelig Styrelse nogenstinde har paalagt et Menneſte at gjøre Noget. Dette, I Athenere, er baade sandt og let at bevise. Thi dersom jeg fordærver Nogle af de Unge og har fordærvet Andre, saa burde jo, naar Nogle af dem bleve ældre og indſaae, at jeg nogenstinde i deres Ungdom havde raadet dem ilde, diſſe selv nu træde frem, for at anklage mig og ſøge Gern over mig. Men dersom de ikke selv vilde, saa maatte Nogle af deres Beſlægtede, Fædre, Brødre eller andre Paarørende nu erindre det og ønske det ſtraffet, om deres Slægtninge nogenstinde havde lidt Ondt af mig. I ethvert Tilfælde ere jo Mange af dem her tilſtede, ſom jeg ſeer: først denne Kriton, min Jernaldrende og Stammebroder, Fader til denne Kritoboulos; dernæst Lysanias den Sphettier, Fader til denne Uſchines; fremdeles Antiphon den Kephifier, Epigenes's Fader. Og ſaa de Dvrige, hvis Brødre have ſøgt min Dmgang, Nikostratos, Theodotides's Søn, Broder til Theodotos — og Theodotos er død, ſaa han kan da ikke gaae i Forbøn for mig — og denne Baralos, Demodotos's Søn, hvis Broder var Theages; denne Adeimantos, Aristons Søn, hvis Broder er denne Platon, og Miantodotos, hvis Broder er denne Apollodoros. Og mange Andre kan jeg nævne Eder, hvoraf Melitos fremfor Alt i ſin Tale burde have anført En ſom Vidne; men har han den

Gang glemt det, da anføre han nu En — jeg har Intet derimod — og sige om han har Noget af den Slags. Men I ville finde lige det Modfatte, Medborgere, Alle beredte til at staae mig bi, mig, der forðarver og virker saa meget Ondt for deres Slægtninge, som Melitos og Anytos sige. Thi de Forførte selv kunde vel have Grund til at staae mig bi; men de Usfordærvede, allerede Mænd til Aarene, hines Slægtninge, hvilken anden Grund have de til at staae mig bi, end den rigtige og reifærdige, at de ride, Melitos lyver og jeg taler Sandhed. Lad nu saa være, I gode Mænd! Hvad jeg havde at sige til mit Forsvar, er omtrent dette og maaskee endeel af samme Slags.

Men maaskee vil En eller Aanden blandt Eder vredes paa mig, naar han tænker paa sig selv, om han ved at udføre en lettere Kamp end denne har bedet og bønsfaldet Dommerne med mange Taarer, og ladet sine Børn samt andre Beslagtede og mange Venner møde med mig, for at opprække den størst mulige Medlidende, men jeg Intet heraf vil gjøre, og det endskjendt jeg, som mig synes, svæver i yderste Fare. Maaskee vil En, ved at betænke dette, være mere haard imod mig, og opbragt herover give sin Stemme i Brede. Dersom Noget af Eder er saaledes fundet — jeg ønsker det vistnok ikke — men dersom han er det, saa mener jeg, det er en rimelig Tale, jeg fører til ham, naar jeg siger: Jeg har ogsaa Slægtninge, bedste Mand; thi, som Homeros siger, jeg er ikke kommen af Stof eller Steen, men af Mennesker, saa jeg har Paarørende og tre Sønner I Athenere, een allerede voksen og to endnu Børn. Men alligevel lader jeg Ingen af dem komme hid, for at bede Eder om Frisindelse! Hvorfor gjør jeg da intet Sligt? Ikke af Hovmod, Athenere, eller af Ringeaagt for Eder; men om jeg er frimodig mod Døden eller ikke, det er en

anden Sag. Dog med Hensyn til min, Eder, og overhovedet Statens Agtelse synes det mig ikke passende, at jeg gjør noget Sligt, især i denne Alder og med den Berømmelse, enten den nu er sand eller falsk, men almindelig Mening er det nu engang, at Socrates udmærker sig i Noget fremfor de fleste Mennesker. Dersom altsaa de af Eder, der udmærke sig ved Viisdom, Manddom eller nogen anden Dyd, ville forholde sig saaledes, var det jo skændigt, som jeg ofte har seet Nogle, der synes at være i Anseelse, see sig ganske forunderligt for Retten, i den Tanke, at der vilde møde dem noget Forfødeligt, om de døde, ligesom de skulde være udødelige, naar I ei berøvede dem Livet. Disse, synes mig, gjøre Staten Skam, saa en Fremmed maae troe, at de der blandt Athenere udmærke sig meest, og som de, selv indbyrdes give Fortrin ved Dyrighedsposter og andre Værdigheder, disse ere ikke bedre end Dvinder. Dette bør selvsagt, Athenere, hverken I gjøre, naar I gjelde for Noget, ei heller tillade os det, om vi vilde gjøre det, men just give Beviis paa, at I langt snarere ville fordømme den, der opfører saadanne Sørgespil og gjør Staten latterlig, end den, der holder sig rolig. Men foruden Gren, Medborgere, tykkes det mig ikke engang rigtigt at bønnefalde Dommeren og ved sine Bønner slippe fri, kun belære og overbevise ham skal man. Thi derfor sidder ikke Dommeren, at han skal bortskjenke Retten, men dømme Ret, og han har svoret ikke at vise sig følelig mod hvem det lystet ham, men at affge Dom efter Lovene. Derfor bør hverken vi vænne Eder til at begaae Meened, eller I lade Eder vænne dertil; thi Ingen af os vilde da handle gudsfrygtigt. I maae altsaa ikke ville, I Athenere at jeg skulde gjøre det mod Eder, som jeg hverken anseer for skönt, retfærdigt eller fromt, især nu, da jeg jo er anlagt for Ugudelighed af denne

Melitos. Thi dersom jeg ved Overtalelse og Bønner nødte Eder til Noget mod Eders Eed, lærte jeg jo aabenbart, at I ei skulde troe paa Gudernes Tilværelse, og ved mit Forsvar vilde jeg ligefrem anklage mig selv, at jeg ingen Guder antog. Men det er langt fra, at det forholder sig saaledes; thi jeg troer paa dem, I Athenere, som Ingen af mine Anklagere, og jeg overlader Eder og Guddommen at dømme om mig som det er bedst for mig og for Eder.

(Efter den første Kjendelse i Sokrates's Sag, da 278 Stemmer friskjendte ham, men 281 dømte, at han var straffskyldig som Statsforbryder, ifølge Melitos's Klage):

At jeg ikke tager fortrydeligt op hvad der er skeet, Athenere, at I have fordømt mig, dertil bidrager, foruden mange andre Grunde, ogsaa dette, at det Indtrusne ei kom mig uventet; men langt mere undrer jeg mig over det Antal af Stemmer, der kom ud paa begge Sider. Thi ikke troede jeg, at saa Lidet, men at meget Mere vilde have gjort Udslaget, men nu, som man seer, hvis tre Stemmer vare faldne anderledes, var jeg sluppen fri. For Melitos slap jeg ogsaa nu, tykkes mig, og ikke alene jeg slap for ham, men Enhver kan see, at dersom ikke Anytos og Lykon vare traadte frem med Beskyldninger imod mig, havde han maattet betale tusende Drachmer, da han ei fik den femte Deel af Stemmerne.

Manden tilkjender mig altsaa Døden. Vel! Men hvad skal jeg derimod tilkjende mig, I Athenere? Dog vist hvad jeg fortjener. Hvad da? Hvad fortjener jeg at lide eller bøde, fordi jeg ikke har holdt mig rolig i Livet, men har tilfidesat hvad de Fleste sætte Priis paa, Binding, Huusvæsen, Felttherreposter, Talerforretninger og andre Bestillinger, Sammensværgelser og Partier, som finde Sted i Staten, da jeg

virkelig ansaae mig for god til at sørge for min Sikkerhed, ved at give mig af med saadanne Ting, hvorfor jeg ikke gif did, hvor jeg hverken kunde være Eder eller mig til nogen Nytte, men gif til Enhver især, for at meddele ham den efter min Mening største Belgjerning, idet jeg forsøgte at overtale Enhver af Eder til ikke at sørge for nogen af sine Anliggender, førend han havde sørget for sig selv, hvorledes han kunde blive saa god og forstandig som muligt; ei heller for Statens Anliggender, førend for Staten selv, og paa samme Maade drage Omsorg ogsaa for andre Ting. Hvad fortjener jeg da at lide, siden jeg er saadan? Noget Godt, I Athenere, dersom I ville bestemme det efter Fortjeneste i Sandhed, og det noget Godt af den Bestaffenhed, der passer sig for mig. Hvad passer sig nu for en fattig Mand, en Belgjører, der trænger til No og Fritid, for at kunne for-
 mane Eder? Der er Intet, som passer sig mere, end at en saadan Mand underholdes i Prytaneet, langt hellere end naar En seiter i de Olympiske Lege til Hest, eller med sin tospændige Vogn, eller et andet Spand. Thi han udretter kun, at I synes lykkelige, men jeg, at I ere det, og han trænger ei til at bespises, men jeg trænger dertil. Skal jeg derfor tilkjende mig hvad jeg med Rette fortjener, saa tilkjender jeg mig dette: Underholdning i Prytaneet.

Maaskee forekommer jeg Eder, ved af sige dette, at tale fast ligesom for om Medhyt og Bønsalden, af trodsigt
 27.
 Hovmod; dog det forholder sig ikke saaledes, Athenere, men snarere paa følgende Maade. Jeg er overbevist om, at jeg aldrig med Forsæt fornærmer noget Menneske, skjøndt Eder overbevise jeg ikke herom, thi vi have kun talt kort Tid sammen. Men jeg mener, dersom I havde en Lov, som man har andetsteds, ikke at afgjøre en Livsag paa een Dag, men paa flere, vare I nok bleve overbeviste. Nu er det

derimod ikke let i faa knap Tid at gjøre sig reen for faa store Bagvaskelser. Men som jeg er overbevist om, at jeg Ingen har forurettet, er det ogsaa langt fra, at jeg vil forurette mig selv og sige mod mig selv, at jeg fortjener noget Ondt, eller tilkjende mig Noget deslige. Hvad skulde jeg frygte? at jeg maatte lide dette, som Melitos tilkjender mig, som jeg paastaar ikke at vide, om det er godt eller ondt — iskedet for dette skulde jeg vælge en af de Ting, som jeg bestemt veed at være onde, og tilkjende mig dem? Mon Fængsel? Dog hvorfor skulde jeg altid leve i Fængsel og lyde den til enhver Tid indsatte Dyrighed, de Elleve? Eller Pengebøder og Slutteriet, indtil jeg faaer betalt dem? Men det vilde løbe ud paa det samme, som hvad jeg nylig omtalte, thi jeg har ingen Penge, hvoraf jeg kunde betale. Men Landsforviisning skal jeg tilkjende mig. Denne Straf vilde I maaskee antage. En stor Livslyst maatte vistnok have betaget mig, Athenere, hvis jeg var faa ufornuftig ikke at kunne slutte, da I mine Medborgere ei have været istand til at taale mine Underholdninger og Tale, men de ere blevne Eder saa besværligen og forhadte, at I onste nu at befries for dem, om de Andre ville kunne taale dem. Langt fra, I Athenere! Det vilde være et smukt Liv for mig i denne Alder at udvandre og leve forjaget, stiftende By med By. Thi det veed jeg vel, hvorhen jeg kommer, ville de Unge høre mig, ligesom her; og dersom jeg jager dem fra mig, ville de selv faae mig fordreven ved de Gamle, men bortjager jeg dem ikke, ville deres Fædre og Slægtninge gjøre det for deres Skyld.

Maaskee vilde Nogen sige: Taus og rolig, Sokrates, vil Du ei være istand til at leve, naar Du udvandrer fra os? Det er rigtignok det vanskeligste af Alt at overbevise Adskillige af Eder om. Thi, siger jeg, at det er at være

Guden ulovdig og derfor umuligt at leve roligere, ville I ei troe mig, men tænke, det er Forstillelse. Og siger jeg atter, at det just er det største Gode for et Menneske hver Dag at tale om Dyden og de andre Gjenstande, over hvilke I høre mig samtale og prøve mig selv og Andre — thi et Liv uden Prøvelse er ei værd at leve for et Menneske — saa ville I endnu mindre troe mig, naar jeg siger dette. Men Tingen forholder sig, som jeg siger, Medborgere, kun at overbevise Andre derom, er ikke let. Tilmed er jeg ikke vant til at ansee mig fortjent til noget Ondt. Havde jeg Penge, vilde jeg tilkjende mig saa stor en Pengestraf, som jeg kunde betale, thi deraf havde jeg ikke videre Skade — men nu har jeg ingen, uden I maaskee ville dømme mig til saa Meget, som jeg kan udrede. Mulig kan jeg udrede en Sølvmine; til saa Meget dømmer jeg mig altsaa. Men denne Platon, I Athenere, og Kriton og Kritoboulos og Apollodoros, byde mig at ansætte mig til tredive Miner, hvorfor de ville indestaae. Hertil ansætter jeg mig altsaa, og disse ville være Eder paalidelige Borgen for Pengene.

(Efter den anden Kjendelse i Sagen, da Fleerheden af Dømmerne havde bestemt, at hans Straf skulde være Døden ved Giftbægeret, slutter den vise Ordning saaledes):

Kun for en kort Tids Skyld, I Athenere, ville I faae Ord for og komme til at høre den Beskyldning af dem, som ville tale ilde om Staden, at I have dræbt Sokrates, den vise Mand. Thi paastaae ville de, at jeg er vis, om end jeg ikke er det, de som ville laste Eder. Havde I nu blot biet end liden Stund, vilde dette indtruffet af sig selv, thi I see min Alder, at jeg er allerede langt henne i Livet og nær Døden. Men jeg siger ikke dette til Eder Alle, men kun til dem, som have fordømt mig til Døden. Og til

disse siger jeg endvidere Følgende: Maaſkee I troe, Athenere, at jeg buffer under, af Mangel paa ſaadanne Ord, hvorved jeg kunne bevæge Eder, dersom jeg troede at burde gjøre og ſige Alt, for at ſlippe fra Klagen. Nei ingenlunde, men jeg buffer under af Mangel, ikke paa Ord, men paa Frækhed og Uforſtammenhed og Lyſt til tale ſaaledes til Eder, ſom I helſt ville høre, naar jeg jamrede og klynkede, ſamt gjorde og ſagde meget Andet, ſom jeg paaftaaer at være mig uværdigt, hvilket I rigtignok ere vante til at høre af Andre. Men hverken den Gang troede jeg at burde for Farenſ Skyld gjøre noget Uædelt, ei heller fortryder jeg nu at have forſvaret mig ſaaledes, thi jeg foretrakker langt heller at døe med dette Forſvar end at leve med hiint. Thi hverken for Retten eller i Krigen bør jeg eller nogen Anden tænke paa, hvorledes man ved at tillade ſig Alt kan undgaae Døden. Og i Kampen er det jo ofte aabenbart, at En kan undflye Døden ved at kaſte Vaabnene og vende ſig med Bønner til ſine Forfølgere, ligesom der er mange andre Midler i enhver Fare til at undgaae Døden, naar man tillader ſig at gjøre og ſige hvad det ſkal være. Men betænk, Athenere, at det har ingen Vanſkelighed at undflye Døden, men Ondſkaben er det langt vanſkeligere at undflye; thi den løber hurtigere end Døden. Derfor er jeg ogſaa, ſom en langſom Olding, fanget af den Langſommere, men mine Anklagere de voldsomme og heftige, af den Hurtigere Ondſkaben. O, nu gaaer jeg bort, af Eder kjendt ſkyldig til Døden, men diſſe af Sandheden kjendte ſkyldig i Nedrighed og Uretſædighed, o jeg bliver ved Dommen, ligesom de. Dette maatte nu vel ſaaledes ſkee og jeg tænker, det er ret godt ſaa.

Til Slutningønſter jeg at ſpaae Eder, I ſom have fordomt mig. Thi jeg ſtaaer nu paa den Punkt, hvor

Mennefkerne ifær spaae, naar de nemlig skulle døe. Jeg forfikkre Eder da, I gode Mænd, I som dømt mig til Døden, at der strax efter min Død, ved Zeus', en lang sværere Straf vil komme over Eder, end den, hvormed I ihjelsloge mig. Thi dette have I nu gjort, i den Tanke, at slippe for at gjøre Regnskab for Eders Liv, men det aldeles Modfatte vil blive Tilfældet for Eder, siger jeg. Der vil blive Flere, som anstille Undersøgelse med Eder, hvilke jeg hidtil har holdt tilbage, men I mærkede det ikke. Og de ville blive des besværligere, jo yngre de ere, og I desmere harmfulde. Thi mene I ved Menneffers Drab at forhindre, at Ingen skal laste Eders urigtige Levnet, da tænke I feil; hverken er denne Maade at blive fri paa mulig eller smuk. Men det er den smukkeste og letteste Maade, ikke at undertrykke Andre, men sørge for, at man selv bliver saa god som muligt. Dette vilde jeg forudsige Eder, som have fordømt mig og nu tage Afsted fra Eder.

Men med dem, som ved deres Stemmer have fritkjendt mig, vilde jeg gjerne tale om den nys indtrufne Begivenhed, imedens Dyrighedspersonerne ere beskæftigede og jeg endnu ei behøver at gaae derhen, hvor jeg skal døe. Bliver da her saalænge Medborgere, thi Intet forhindrer os jo i at tale et Par fortrolige Ord, imedens det er tilladt. Eder vil jeg nemlig, som mine Venner, gjerne vise hvad det, der nu er mødt mig, betyder. Thi mig er, I Dommere — naar jeg kalder Eder Dommere, da kalder jeg Eder saa med Rette — tilskødt noget Forunderligt. Min sædvanlige Advarsel fra Guddommen var i hele Fortiden meget hyppig og modfatte sig mig endog i Smaating, naar jeg vilde gjøre noget Urigtigt. Men nu er det mødt mig, som I selv see, hvad manges En anseer og hvad der jo holdes for det største Onde; alligevel har Guddommens Tegn ikke modsat sig mig, hverken da jeg

gik hjemme fra i Morges, ei heller da jeg traadte frem for Domstolen, eller nogensteds i min Tale, naar jeg vilde sige Noget, endsskjøndt det ved andre Taler ofte har standset mig midt i Talens Lob. Men nu har det ingensteds ved denne Forhandling modskaaet noget af mine Ord eller Gjerninger. Hvad jeg troer at være Grunden hertil, skal jeg sige Eder. Det, som er mødt mig, maa vel være et Gode, og ingeniunde er vor Formodning rigtig, naar vi ansee Døden for et Onde. Et stort Beviis herpaa er mig dette; thi umulig kunde det sædvanlige Tegn andet end have modsat sig, hvis jeg ei var i Begreb med udføre noget Godt.

Lader os tillige saaledes overveie, hvor meget Haab der er for, at det er et Gode. Døden er Et af To, enten saa meget som Intet, saa den Døde aldeles ingen Følelse har af Noget, eller som der siges, en vis Forandring og Forslytning af Sjelen fra dette Opholdssted her til et andet Sted. Og er den nu ingen Følelse, men som en Sovn, naar den Sovende ikke engang har en Drom, da maa jo Døden være en forunderlig Binding. Thi jeg troer, dersom En vilde tage den Nat, i hvilken han har sovet saa fast, at ikke engang et Drommesyn har forstyrret ham, og sammenholde alle sit Livs øvrige Dage og Nætter med denne Nat, samt efter Overlæg sige, hvor mange Dage og Nætter han havde levet bedre og behageligere end denne Nat, da troer jeg, at ikke blot et simpelt Menneſte, men den store Konge selv let vilde finde Tallet paa disse, mod de andre Dage og Nætter. Dersom Døden er af den Besskaffenhed, kalder jeg den en Binding, thi hele den følgende Tid synes jo da ei længere end een Nat. Men er Døden paa den anden Side som en Bortreise herfra til et andet Sted, og det er sandt, hvad man siger, at der ere alle de Døde, hvilket større Gode kan der da gives end dette, I Dommere? Thi

hvis Nogen kommer til Underverdenen, og befriet fra disse faa kaldte Dommere der træffer dem, som i Sandhed ere Dommere, som ogsaa siges der at holde Ret, Minos og Rhadamanthys og Aiafos og Triptolemos, og hvilke andre Halvguder, der i deres Liv have været retfærdige, var det vel en daarlig Reise? Eller videre at omgaaes med Orpheus og Mousaios og Hestodos og Homeros, hvor høit ville I vel anslaae det? Jeg for min Part vil gjerne døe mange Gange, om dette er sandt. For mig især vilde der jo være en herlig Underholdning, naar jeg traf Palamedes og Aias, Telamons Søn, og hvilken Anden af de Gamle, der er død formedelst en uretfærdig Dom; at sammenligne mine Lidelser med deres, vilde, troer jeg, ei være ufornøieligt. Og endnu det Største, at leve undersøgende og prøvende dem der, ligesom Mennefferne her, hvo af dem er viis og hvo der vel troer det, men ikke er det. Hvor høi Priis maatte man sætte, I Dommere, paa at undersøffe ham, der førte den store Hær for Troia, eller Odysseus, eller Sisyphos? Ja utallige Andre kunde man nævne, Mænd og Qvinder, med hvem det vilde være en over al Maade stor Lykkelighed at underholde sig og omgaaes samt prøve dem. Biskof henrette de der Ingen for Sigt. Thi ikke alene i andre Henseender ere de lykkeligere der end her, men ogsaa den øvrige Tid ubødelige, hvis det ellers er sandt, hvad man siger.

Men ogsaa I maae, Dommere, have godt Mod med Hensyn til Døden og beholde denne ene Sandhed i Sindet, at for den reiskafne Mand gives intet Ondt hverken i Liv eller Død, ei heller tilfidesættes hans Anliggender af Guderne. Ogsaa mine ere ei faldne saaledes ud af sig selv, men det er mig klart, at Død og Befrielse fra al Møie allerede er mig tjenligst. Derfor har Tegnet intetsteds afholdt mig, og jeg er ikke syndertlig vred paa dem, der have fordømt

og anslaget mig; endskjøndt de ikke i denne Tanke have
 fremt imod mig og bekslydt mig; men i den Mening at
 skade mig; derfor fortjene de og at dables. Blot om dette
 beder jeg dem: Naar mine Søner blive vorne, da tager
 Eder's Hjern paa dem, I gode Mænd, og plager dem paa
 samme Maade, som jeg har plaget Eder, naar de synes
 Eder at trachte mere efter Penge eller noget Andet, end
 efter Dyden; og dersom de indbilde sig at være Noget, men
 Intet ere, saa bebreider dem, ligesom jeg Eder, at de ei
 sørge for hvad de bør, og have store Tanker om sig, end-
 skjøndt de ere Intet værd. Gjøre I dette, vederfares mig
 Ret af Eder, mig selv og mine Søner. Men det er Lid
 at gaae bort, jeg for at døe, I for at leve, men hvem af
 os der gaaer til den bedre Tilstand, det er skjult for En-
 hver, uden for Gud!

ΠΑΛΑΤΩΝΟΣ

ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΡΙΤΩΝ.

I. ΣΩ. **Τί** τηνικάδε ἀγίζαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρὸ Steph.
ἔτι ἐστίν; T. I
p. 43

KP. Πάνν μὲν οὖν.

ΣΩ. Πηνίκα μάλιστα;

KP. Ὁρθρος βαθύς.

ΣΩ. Θαυμάζω, ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμοιωτηρίου
φύλαξ ὑπακοῦσαι.

KP. Ξυνήθης ἦδη μοί ἐστιν, ὦ Σώκρατες, διὰ τὸ
πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν, καὶ τι καὶ εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ.

ΣΩ. Ἄρι δὲ ἤκεις ἢ πάλαι;

KP. Ἐπιεικῶς πάλαι.

ΣΩ. Εἴτα πῶς οὐκ εὐθὺς ἐπήγειράς με, ἀλλὰ σιγῇ
παρακάθησαι;

KP. Οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σώκρατες, οὐδ' ἂν αὐτὸς
ἠθέλον ἐν τισαύτῃ τε ἀγροπνία καὶ λύπῃ εἶναι. ἀλλὰ

43. I. — Om Anledningen til og Indholdet af denne Dialog s. Indl.

§ 3. — τηνικάδε] Dette Ord bruges hos Attikerne, ligesom πηνίκα, kun om Tiden paa Dagen; ved πηνίκα μάλιστα forlanges en omtrentlig Angivelse af Tiden: hvormange kan vel Klokken paa det nærmeste være? — βαθύς] Ogsaa vi bruge den samme Metaphor, naar vi tale om den dybe Nat og højt op paa Dagen. — καὶ τι καὶ εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ] han har ogsaa modtaget en liden

B. Gave af mig. Om Konstr. s. Madv. § 27. b. — οὐδ' ἂν αὐτὸς ἠθέλον x. τ. ε.] jeg kunde endogsaa ønske mig selv befriet fra den Sønløshed og Sorg, hvori jeg befunder mig, endsige da, at jeg skulde vække dig af din rolige Søvn. — ἐν τισαύτῃ τε] Madv. §

καὶ σοῦ πάλαι θαναμάζω αἰσθανόμενος, ὡς ἠδέως καθεύ-
δει· καὶ ἐπιηφές σε οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς ἥδιστα διάγῃς.
καὶ πολλάκις μὲν δὴ σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ
εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου, πολὺ δὲ μάλιστα ἐν τῇ νῦν
παρεστῶσῃ ξυμφορᾷ, ὡς ἑαδίως αὐτὴν καὶ πρῶτος φέρεις.

ΣΩ. Καὶ γὰρ ἄν, ὦ Κρίτων, πλημμελεῖς εἶη ἀγα-
C νακτεῖν τηλικούτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

ΚΡ. Καὶ ἄλλοι, ὦ Σώκρατες, τηλικούτοι ἐν τοιαύ-
ταις ξυμφοραῖς ἀλίσκονται, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται
ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρουσίῃ τύχῃ.

ΣΩ. Ἔστω ταῦτα. ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρῶ ἀφίξαι;

ΚΡ. Ἄγγελίαν, ὦ Σώκρατες, φέρων χαλεπὴν, οὐ
σοί, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τοῖς σοῖς ἐπιτηδεύουσιν
πᾶσι καὶ χαλεπὴν καὶ βαρεῖαν, ἣν ἐγώ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ,
ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι.

ΣΩ. Τίνα ταύτην; ἢ τὸ πλοῖον ἀφίχεται ἐκ Δήλου,
D οὐ δεῖ ἀφικόμενον τεθνᾶναι με;

ΚΡ. Οὐ τοι δὴ ἀφίχεται, ἀλλὰ δοκεῖ μὲν μοι ἤξειν
τῆμερον ἕξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν ἤκοντές τινες ἀπὸ Σουνίου
καὶ καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό. δῆλον οὖν ἐκ τούτων τῶν
ἀγγέλων, ὅτι ἤξει τῆμερον, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὐριον
ἔσται, ὦ Σώκρατες, τὸν βίον σε τελευτᾶν.

185. a. Anm. 4. — σοῦ πάλαι θαναμάζω] Madv. § 61. b. Anm. 1. Slutn. — ἵνα ὡς ἥδιστα διάγῃς] Madv. § 131. b. — σὲ—εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου] Madv. § 61. b. Τρόπος, Charakter, Maade at tage Verden paa. — ὡς ἑαδίως] Madv. § 198. a. Anm. 2. — C. τηλικούτον ὄντα] Om Sokr.'s Alder s. Apol. p. 17. D. — εἰ δεῖ] Madv. § 194. c. — οὐδὲν—ἐπιλύεται] Madv. § 27. a. Anm. 2. — τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν] Madv. § 156. Anm. 4. — ἐν τοῖς βαρύτατα] Madv. § 96. Anm. 2. — Τίνα ταύτην] Madv. § 100. b. — ἢ τὸ πλοῖον ἀφίχεται] Madv. § 199. a (smign. lat. Sprogl. § 463. D. c.). — τεθνᾶναι] Madv. § 171. Anm. 1. — Om Skibet fra Delos s. Indl. Anm. 6. — δοκεῖ μὲν μοι] Madv. § 188. Anm. 5 (d). — Σουνίου], et Forbjerg paa Attikas Sydspidse.

II. ΣΩ. Ἄλλ', ὦ Κρίτων, τίχῃ ἀγαθῆ. εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. οὐ μέντοι οἶμαι ἤξειν αὐτὸ τήμερον.

44

ΚΡ. Πόθεν τοῦτο τεκμαίρει;

ΣΩ. Ἐγὼ σοι ἔρω. τῇ γὰρ που ὑστεραία δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ἢ ἂν ἔλθῃ τὸ πλοῖον.

ΚΡ. Φασί γέ τοι δὴ οἱ τούτων κύριοι.

ΣΩ. Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἤξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνπνίου, ὃ ἐώρακα ὀλίγον πρότερον ταύτης τῆς νυκτός· καὶ κινδυνεύεις ἐν καιρῷ νῦν οὐκ ἐγείραι με.

ΚΡ. Ἦν δὲ δὴ τί τὸ ἐνπνιον;

ΣΩ. Ἐδοκεῖ τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλὴ καὶ εὐειδής, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με καὶ εἰπεῖν· ὦ Σώκρατες, Ἡματί κεν τριτάτῳ Φθίῃν ἐρίβωλον ἴκοιο.

B

ΚΡ. Ὡς ἄτοπον τὸ ἐνπνιον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Ἐναργές μὲν οὖν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Κρίτων.

II. — τίχῃ ἀγαθῆ], en Formel, hvorved man ønskede sig selv eller andre til Lykke med et Foretagende: *i Guds Navn! quod bene veritat! quod felix faustumque sit!* — τῇ ὑστεραία—ἢ ἢ ἂν ἔλθῃ] Madv. § 92. — οἱ τούτων κύριοι] neml. οἱ ἔνδεκα. Bojes. p. 97. — τῆς ἐπιούσης ἡμέρας] Madv. § 66. a. Her menes den nu tilstundende Dag. — ὀλίγον πρότερον] Madv. § 43. Anm. De B. Drømme, man havde efter Midnat, ansaaes for sande. — ἡματί κεν τριτάτῳ *z. τ. ἐ.*] Verset er taget af Hom. II. IX, 363, hvor Achilleus erklærer de af Agamemnon udsendte Fredsmæglere, at han ikke kan gaae ind paa deres Forslag, men agter at begive sig paa Hjemrejsen og haaber, hvis Vinden er god, paa den tredie Dag at være i sin Fødeby Phthia. Anvendt paa Sokrates vil det sige, at han om 3 Dage vil være i sit rette Fædreland, nemlig det andet Liv. — μὲν οὖν] Disse Partikler bruges, hvor man paa en afsluttende Maade vil udhæve, hvad der i Hovedsagen finder Sted, uanseet hvad der ellers kan siges imod Tingen; de faae derved ofte en rettende Betydning: *imo, imo vero.*

III. ΚΡ. *Μίαν γε, ὡς ἔοικεν. — Ἀλλ', ὃ δαιμόνιε Σώκρατες, ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ πείθου καὶ σώθῃτι· ὡς ἐμοί, εἴαν σὺ ἀποθάνῃς, οὐ μία ξυμφορὰ ἐστίν, ἀλλὰ χωρὶς μὲν σοῦ ἔστερησθαι τοιοῦτου ἐπιτηδείου, οἷον ἐγὼ οὐδένα μὴ ποτε εὐρήσω, ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, οἱ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν, ὡς οἴός τ' ὦν σε σώζειν, εἰ ἤθελον ἀναλίσκεν χρήματα, ἀμελῆσαι. καίτοι τίς ἂν αἰσχίον εἴη ταύτης δόξα ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοὶ, ὡς σὺ αὐτὸς οὐκ ἠθέλησας ἀπιέναι ἐνθ' ἐνδε, ἡμῶν προθυμουμένων.*

ΣΩ. *Ἄλλὰ τί ἡμῖν, ὃ μακάριε Κρίτων, οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; οἱ γὰρ ἐπιεικέστατοι, ὧν μᾶλλον ἄξιον φροντίζειν, ἡγήσονται αὐτὰ οὕτω πεπραχθαι, ὥσπερ ἂν προαχθῆι.*

ΚΡ. *Ἄλλ' ὀρθῶς δὴ, ὅτι ἀνάγκη, ὃ Σώκρατες, καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλειν. αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνί, ὅτι οἰοί τ' εἶσιν οἱ πολλοὶ οὐ τὰ σμικρότατα τῶν κακῶν ἐξεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὰ μέγιστα σχεδόν, εἴαν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾖ.*

III. — *ἔτι καὶ νῦν*] Ved disse Ord tillkjendegiver han, at han allerede för forgjæves havde søgt at bevæge Sokrates til Flugt; smlgn. nedfr. p. 48 E. — *ὡς ἐμοί*] Madv. § 194. d. *) — *ἀλλὰ χωρὶς μὲν σοῦ ἔστερησθαι—ἔτι δὲ καὶ—δόξω*] Efter *οὐ μία ξυμφορὰ ἐστίν* fortsættes, som om der skulde følge to Infinitiver, hørende til *ἐστίν* (*ἀλλὰ χωρὶς μὲν* (dels) *σοῦ ἔστερησθαι—χωρὶς δὲ* (dels) *δοκεῖν*); men det andet Led antager lidt friere en selvstændig Form og tillige *ἔτι δὲ* for *χωρὶς δὲ*. — *οὐδένα μὴ ποτε εὐρήσω*] Madv. § 124. a. Anm. 3. — *ὡς οἴός τ' ὦν*] som den, der var istand til. Madv. § 175. d. — *ταύτης δόξα ἢ δοκεῖν*] Madv. D. § 90. Anm. 2. — *ὅτι ἀνάγκη*] Madv. § 215. — *αὐτὰ δὲ δῆλα τα παρόντα νυνί*] Netop det, som nu skeer, er aabenbart nok, at nemlig Mængden er istand til o. s. v. Om *οἷ* brugt paa denne Maade s. Madv. § 170. a. Anm. Den samme Mening kunde nøjagtigere være udtrykt saaledes: *ἐξ αὐτῶν τῶν παρόντων νυνί δῆλόν ἐστι, ὅτι κ. τ. ξ.*

ΣΩ. Εἰ γὰρ ὄφελον, ὦ Κρίτων, οἰοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἰοί τε ἦσαν αὐτὰ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε. νῦν δὲ οὐδέτερα οἰοί τε· οὔτε γὰρ φρόνιμον οὔτε ἄφρονα δυνατοὶ ποιῆσαι, ποιοῦσι δὲ τοῦτο, ὅ τι ἂν τύχωσιν.

IV. ΚΡ. Ταῦτα μὲν δὴ οὕτως ἐχέτω. τάδε δέ, ὦ Σώκρατες, εἰπέ μοι· ἄρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδεῶν, μή, ἔάν σὺ ἐνθένδε ἐξέλθῃς, οἱ σκοφάνται ἡμῖν πράγματα παρέχωσιν ὡς σε ἐνθένδε ἐκκλέψασι, καὶ ἀναγκασθῶμεν ἢ καὶ πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν ἢ σιγήν ἢ χρήματα, ἢ καὶ ἄλλο τι πρὸς τοῦτοις παθεῖν; εἰ γὰρ τι τοιοῦτον φοβεῖ, ἔασον αὐτὸ χαίρειν· ἡμεῖς γὰρ που δίκαιοι ἔσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον καί, ἔάν δέη, ἔτι τούτου μεῖζο. ἀλλ' ἐμοὶ πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποίει.

ΣΩ. Καὶ ταῦτα προμηθεύμαι, ὦ Κρίτων, καὶ ἄλλα πολλά.

ΚΡ. Μῆτε τοίνυν ταῦτα φοβοῦ· καὶ γὰρ οὐδὲ πολὺ ἀργυρίον ἔστιν, ὃ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαι σε καὶ

εἰ γὰρ ὄφελον] Madv. § 129. Anm. 2. — ἵνα οἰοί τε ἦσαν] Madv. § 131. b. Anm. 3. — δυνατοὶ ποιῆσαι] neml. τινά. — ὅ τι ἂν τύχωσιν] Madv. § 177. b. Anm. 1*). De gjøre hvad der kan træffe sig, d. e. de handle iblinde.

E. IV. -- Ταῦτα—τάδε] s. Anm. til Apol. p. 37. A. — ἄρά γε μὴ] dog vel ikke? — οἱ σκοφάνται] smlgn. Bojes. p. 117 (§ 28). — ἡμῖν πράγματα παρέχωσιν] raaføre os Bryderier, nemlig ved at anklage os for Retten. Om πράγματα smlgn. Apol. p. 41. D. -- ὡς—ἐκκλέψασι] Madv. § 175. d. — πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν] Bojes. p. 116. Om Betydningen af παθεῖν s. Bojes. p. 115; 45. smlgn. nedfr. p. 53 B. — ἔασον αὐτὸ χαίρειν] saa lad den Frygt fare. — δίκαιοι ἔσμεν] Madv. § 165. a. Anm. smlgn. Apol. p. 18. A. — Μῆτε τοίνυν ταῦτα φοβοῦ] Det andet Led, som svarer hertil, følger først længere nede (B): μῆτε, ὃ ἔλεγεσ. κ. τ. ἐ., efterat det første Led formedelst den lange Afbrydelse er gjentaaget ved Ordene ὥστε, ὅπερ λέγω, μῆτε ταῦτα φοβοῦμενος κ. τ. ἐ. — ὃ θέλουσι λαβόντες] Madv. § 176. a og b.

ἐξαγαγεῖν ἐνθρόνδε. ἔπειτα οὐχ ὄρας τούτους τοὺς συγκο-
 φάντας ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολ-
 B λου ἄργυριου; σοὶ δὲ ὑπάρχει μὲν τὰ ἐμὰ χρήματα, ὡς
 ἐγῶμαι, ἱκανά· ἔπειτα καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηθόμενος οὐκ οἶει
 δεῖν ἀναλίσκεν τὰμά, ξένοι οὗτοι ἐνθάδε ἔτοιμοι ἀναλί-
 σκειν. εἰς δὲ κεκόμικεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἄργυριον ἱκανόν,
 Σιμμίας ὁ Θεβαῖος· ἔτοιμος δὲ καὶ Κέβης καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ πάνν. ὥστε, ὅπερ λέγω, μήτε ταῦτα φοβούμενος
 ἀποκάμης σαυτὸν σῶσαι, μήτε ὃ ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ,
 δυσχερές σοι γενέσθω, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοις ἐξελθῶν ὃ τι
 C χρῆσθαι σαυτῷ. πολλαχοῦ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοσε ὅποι ἂν
 ἀφίκη ἀγαπήσουσί σε· ἐὰν δὲ βούλῃ εἰς Θετταλίαν
 ἵεναι, εἰσὶν ἐμοὶ ἐκεῖ ξένοι, οἳ σε περὶ πολλοῦ ποιήσονται
 καὶ ἀσφάλειάν σοι παρέξονται, ὥστε σε μηδένα λυπεῖν
 τῶν κατὰ Θετταλίαν.

V. Ἐπι δέ, ὦ Σώκρατες, οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς
 ἐπιχειρεῖν προᾶγμα, σαυτὸν προδοῦναι, ἐξὸν σωθῆναι·
 καὶ τοιαῦτα σπεύδεις περὶ σεαυτὸν γενέσθαι, ἅπερ ἂν
 καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσαν σὲ δια-
 φθεῖραι βουλόμενοι. πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοὺς νιεῖς τοὺς
 D σαυτοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι, οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέ-

- τούτους τοὺς συγκοφάντας ὡς εὐτελεῖς] Madv. § 191 og § 215. a. Han mener: for hvor ringe en Priismand kan faae dem til at afstaae fra deres
 B. Anklage. Smlgn. Indl. Anm. 7. — Σιμμίας ὁ Θεβαῖος—καὶ Κέβης] Tregd. § 138. Ogsaa Simmias skal have skrevet Dialoger; men ingen af dem er opbevaret. — πολλοὶ πάνν] Madv. § 218. b. — ἀποκάμης σαυτὸν σῶσαι] Madv. § 177. Anm. 3. — ὃ ἔλεγες ἐν τῷ δικαστηρίῳ] s. Apol. p. 37 C. og D. — ὃ τι χρῆσθαι σαυτῷ] Madv. § 27. a. Anm. 1. — ἄλλοσε ὅποι] Ved en Attraktion af ὅποι ἂν ἀφίκη er der sat ἄλλοσε istf. ἀλλαχοῦ; smlgn. Madv. § 79. a.
 C. V. — ἐξόν] Madv. § 182. — ἅπερ ἂν—σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσαν] Den samme Forbindelse af Modi som Apol. p. 40 A. — τοὺς νιεῖς τοὺς σαυτοῦ] s. til Apol. p. 34 D.

ψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι οἰγήσει καταλιπόν, καὶ τὸ σὸν μέρος, ὃ τι ἂν τύχῃσι, τοῦτο πράξουσιν· τεύξονται δέ, ὡς τὸ εἰκός, τοιούτων, οἰάπερ εἴωθε γίνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς. ἢ γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖσθαι παῖδας, ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα· σὺ δέ μοι δοκεῖς τὰ ῥαθυμότατα αἰρεῖσθαι. χρὴ δέ, ἅπερ ἂν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀνδρείος ἔλοιτο, ταῦτα αἰρεῖσθαι, φάσκοντά γε δὴ ἀρετῆς διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐπιμελεῖσθαι· ὡς ἔγωγε καὶ ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἐπιτηδείων αἰσχύνομαι, μὴ δόξη ἅπαν τὸ πρᾶγμα E τὸ περὶ σὲ ἀνανδρία τινὲ τῆ ἡμετέρα πεπραῆχθαι· καὶ ἢ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς εἰσῆλθες, ἔξδὸν μὴ εἰσελθεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο, καὶ τὸ τελευταῖον δὴ τουτί, ὥσπερ κατάγγελως τῆς πράξεως,

- D. οἰγήσει καταλιπόν] s. til Apol. p. 32. D. — τὸ σὸν μέρος] Madv. § 31 c. — ὃ τι ἂν τύχῃσι] s. ovfr. p. 44 D. — τοῦτο πράξουσιν] *saaledes vil det gaae dem*. I denne Betydning forbindes ellers *πράττειν* sædv. med Adverbier f. Ex. εὔ, *κακῶς πράττειν*. — τεύξονται δέ—τοιούτων] Her staaer *τυγχάνω* som selvstændigt Verbum med Gen. ifølge Madv. § 57. a. — οἰάπερ εἴωθε γίνεσθαι κ. τ. ξ.] Han mener vel Mangel og Forsømmelse; thi de Forurettelser og Efterstræbelser, som formuende Myndliger ofte vare udsatte for, kunde her ikke være Tale om, da Sokrates døde fattig. — φάσκοντά γε] *idctmindste naar man siger*. Madv. § 158. a. — ὡς ἔγωγε] s. E. ovfr. p. 44 B. (ὡς ἐμοί). — ἀνανδρία τινὲ τῆ ἡμετέρα] *med en vis Umandighed, den vi have lagt for Dagen*; smlgn. Madv. § 9. a. Anm. 3. — ἢ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τ. δ.] *Sagens Forebringelse for Domstolen*, hvilket nærmere forklares ved de følgende Ord: ὡς εἰσῆλθες, *at du mødte*. Dette var det sædv. Udtryk herom; smlgn. Apol. p. 29 C. — ἔξδὸν μὴ εἰσελθεῖν] Dette sigter rimeligi viis til en Lov, ifølge hvilken det var enhver anklaget tilladt, naar han mistvivlede om sin Sags gode Udfald, at gaac i Landflygtighed, førend Dommen faldt. — αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης] *Selve Sagførelsen for Domstolen*. — ὡς ἐγένετο] *som den gik til*. Han sigter herved til Sokrates's Forsvarstale, der var saa lidet beregnet paa at stemme Dommerne gunstigt for ham; s. Indl. p. 7. — ὥσπερ κατάγγελως τῆς πράξεως] *ligesom det latterlige Udfald af Hand-*

46 κακία τινὶ καὶ ἀνανδρία τῇ ἡμετέρα διαπεφηνεῖναι ἡμᾶς δοκεῖν, οὔτινές σε οὐχὶ ἐσώσαμεν, οὐδὲ σὺ σαντόν, οἶόν τε ὄν καὶ δυνατόν, εἴ τι καὶ σμικρὸν ἡμῶν ὄφελος ἦν. ταῦτ' οὖν, ὦ Σώκρατες, ὄρα, μὴ ἅμα τῷ κακῷ καὶ αἰσχρῷ ἢ σοὶ τε καὶ ἡμῖν· ἀλλὰ βουλευόνου, μᾶλλον δὲ οὐδὲ βουλευέσθαι ἔτι ὦρα, ἀλλὰ βεβουλευῆσθαι. μία δὲ βουλή· τῆς γὰρ ἐπιούσης νυκτὸς ταῦτα πάντα δεῖ πεπράχθαι· εἰ δέ τι περιμενοῦμεν, ἀδύνατον καὶ οὐκέτι οἶόν τε. ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ, ὦ Σώκρατες, πείθου μοι καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιεῖ.

B VI. ΣΩ. Ὡ φίλε Κρίτων, ἡ προθυμία σου πολλοῦ ἀξία, εἰ μετὰ τινος ὀρθότητος εἴη· εἰ δὲ μή, ὅσῳ μείζων, τοσοῦτ' αὖ χαλεπωτέρα. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἡμᾶς, εἴτε ταῦτα πρακτέον εἴτε μή· ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὅς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. τοὺς δὲ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, ἐπειδὴ μοι ἤδε ἡ τύχη γέγονεν, ἀλλὰ σχε-

- lingen. Pariklen ὡσπερ viser, at han taler sammenlignelsesviis; han har formodentlig tænkt paa de 3 Hoveddele, hvoraf et Drama bestaaer: πρότασις, ἐπίτασις og καταστροφή, som her repræsenteres ved ἡ εἴσοδος, ὁ ἀγὼν og τὸ τελευταῖον—τοντι, som i dette Tilfælde var latterligt og derved gav det hele Drama Charakteren 46. af et tragikomisk. — οὔτινές σε] Madv. § 105. d. — οὐδὲ σὺ σαντόν] Disse Ord maae opfattes som en i Parenthes indskudt mild Bebrejdelse imod Sokrates, som Kriton her ikke kan tilbageholde, uagtet den ligger udenfor den Tanke, som han nærmest vil udtrykke. — εἴ τι καὶ σμικρὸν ὄφελος ἦν] s. Apol. p. 28. B. — ἅμα τῷ κακῷ] foruden det, at det er et Onde. — μᾶλλον δέ] eller rettere sagt. — οὐκέτι οἶόν τε] Madv. § 166. c. Anm. 1.
- B. VI. — πολλοῦ ἀξία] undfst. ἐστίν. — εἰ μετὰ τινος—εἴη] Madv. § 135. Anm. 1. b. — τοιοῦτος, οἷος] Madv. § 166. c. — τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ] intet andet af det, som hører mig til, d. e. intet andet hos mig selv. — τῷ λόγῳ] den paa en Fornufts slutning grundede Mening, Fornuftsgrund. — ἐν τῷ ἔμπροσθεν] i mit foregaaende Liv. Madv. § 14. b. Anm. 1. — σχεδόν τι] Madv. § 27.

δόν τι ὅμοιοι φαίνονται μοι, καὶ τοὺς αὐτοὺς πρᾶσβεύω
καὶ τιμῶ, οὐσπερ καὶ πρότερον. ὧν ἕαν μὴ βελτίω ἔχω- C
μεν λέγειν ἐν τῷ παρόντι, εὖ ἴσθι, ὅτι οὐ μὴ σοι ξυγκω-
ρήσω, οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν
δύναμις ὥσπερ παιδάς ἡμᾶς μορμολύττηται, δεσμούς καὶ
θανάτους ἐπιπέμπουσα καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις. Πῶς
οὖν ἂν μετριώτατα σκοποῖμεθα αὐτά; Εἰ πρῶτον μὲν
τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν, ὃν σὺ λέγεις περὶ τῶν
δοξῶν, πότερον καλῶς ἐλέγετο ἐκάστοτε ἢ οὐ, ὅτι ταῖς
μὲν δεῖ τῶν δοξῶν προσέχειν τὸν νοῦν, ταῖς δὲ οὐ ἢ D
πρὶν μὲν ἐμὲ δεῖν ἀποθνήσκειν καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ
κατάδηλος ἄρα ἐγένετο, ὅτι ἄλλως ἔνεκα λόγου ἐλέγετο,
ἣν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς; ἐπιθυμῶ δ' ἐγωγε
ἐπισκέψασθαι, ὧ Κρίτων, κοινῇ μετὰ σοῦ, εἴ τι μοι
ἀλλοιότερος φανεῖται, ἐπειδὴ ὧδε ἔχω, ἢ ὁ αὐτός, καὶ
ἐάσομεν χαίρειν, ἢ πεισόμεθα αὐτῷ. ἐλέγετο δέ πως,
ὡς ἐγὼμαι, ἐκάστοτε ὧδε ὑπὸ τῶν οἰομένων τι λέγειν,
ὥσπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ὅτι τῶν δοξῶν, ἅς οἱ ἀνθρώ-

- a. Anm. 2. Paa denne Maade bruges *τι* til at give Udtrykket en vis Ubestemthed; i Forbindelse med *σχεδὸν* staaer det egtl. pleo-
C. nastisk. — *πρᾶσβεύω καὶ τιμῶ*] *jeg ærer og agter*. *Πρᾶσβεύειν*
bruges meest hos Digterne og betegner egtl. den Agtelse, man
viser en ældre, Pietetsfølelsen og dens Ytringer; *τιμῶν* bet. den
Agtelse, som grunder sig paa Erkjendelsen af virkelige Fortrin. —
οὐ μὴ] *Madv. § 124. a. Anm. 3.* — *πλείω*] *Madv. § 27. b.* — *θανά-*
τους] *Madv. § 18. b.* — *μετριώτατα*] s. til *Apol. p. 39. B.* (*μετριῶς*
ἔχειν). — *εἰ τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν*] *dersom vi atter tage*
det Raisonnement for os og undersøge det. — *ἐκάστοτε*] *til enhver*
Tid i mit tidligere Liv, hvergang vi afhandlede denne Gjenstand. —
D. *ἢ πρὶν μὲν—νῦν δὲ—ἄρα*] *Madv. § 189. a.* Om *ἄρα* s. til *Apol.*
p. 17. B. — *κατάδηλος ἐγένετο, ὅτι*] *Madv. § 177. b. Anm. 2.* —
ἄλλως ἔνεκα λόγου] *Ἄλλως, forgjæves, uden videre Hensigt el.*
Betydning, ἔνεκα λόγου, for Talens Skyld d. e. blot for at sige
noget, *kun for et Skins Skyld* (*dicis causa*). — *ἐπειδὴ ὧδε ἔχω*] *d. c.* *ἐπειδὴ μοι ἦδε ἢ τύχη γέγονεν* (s. ovfr. B.). — *τι λέγειν*] *modts. φλυαρεῖν.*

ποι δοξάζουσι, δέοι τὰς μὲν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, τὰς
 E δὲ μὴ. τοῦτο πρὸς Θεῶν, ὧ Κρίτων, οὐ δοκεῖ καλῶς σοι
 λέγεσθαι; σὺ γάρ, ὅσα γε τὰν θρώπεια, ἐκτὸς εἰ τοῦ μέλ-
 47 λειν ἀποθνήσκειν αὔριον, καὶ οὐκ ἄν σε παρακροῦοι ἢ
 παροῦσα ξυμφορά. σκόπει δὴ οὐχ ἰκανῶς δοκεῖ σοι
 λέγεσθαι, ὅτι οὐ πάσας χρῆ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων
 τιμᾶν, ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ; οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν
 μὲν, τῶν δ' οὐ; τί φήεις; τὰῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται;

KP. Καλῶς.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν, τὰς δὲ πονη-
 ρὰς μὴ;

KP. Ναί.

ΣΩ. Χρηστὰὶ δὲ οὐχ αἱ τῶν φρονίμων, πονηραὶ δὲ
 αἱ τῶν ἀφρόνων;

KP. Πῶς δ' οὐ;

VII. ΣΩ. Φέρε δὴ, πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο;
 B γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πρᾶττων πότερον παντὸς
 ἀνδρὸς ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ καὶ δόξῃ τὸν νοῦν προσέχει, ἢ
 ἐνὸς μόνου ἐκείνου, ὃς ἂν τυγχάνῃ ἰατρὸς ἢ παιδοτρί-
 βης ὢν;

KP. Ἐνὸς μόνου.

ΣΩ. Οὐκοῦν φοβεῖσθαι χρῆ τοὺς ψόγους καὶ ἀσπά-

E. ὅσα γε τὰν θρώπεια] neml. ἐστὶ, saavidt menneskelig Beregning
 47. strækker. — παρακροῦοι] bringe dig ud af Ligevægten; egtl.
 om den, der støder til Vægtskaalen, for at bedrage ved falsk
 Vægt. — Καλῶς—Ναί—Πῶς δ' οὐ;] Madv. § 199. c. Anm. 2. —
 Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾶν] undfst. χρῆ.

VII. — πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα ἐλέγετο] hvorledes ytrede vi os om
 B. saadanne Gjenstande? — τοῦτο πρᾶττων] som fornemmelig be-
 skjæftiger sig dermed (id agens) nemlig for at uddanne sig til
 Athlet. — ἰατρὸς] Lægen nævnes her, fordi Athleterne maatte
 underkaste sig visse diætetiske Forskrifter; hertil sigte nedfr.
 Ordene ἐθεστέον καὶ ποτέον. — παιδοτρίβης] Bojes. p. 145
 (§ 9).

ζεσθαι τοὺς ἐπαίνους τοὺς τοῦ ἐνός ἐκείνου, ἀλλὰ μὴ τοὺς τῶν πολλῶν;

ΚΡ. Δῆλα δῆ.

ΣΩ. Ταύτη ἄρα αὐτῷ πρακτέον καὶ γυμναστέον καὶ ἐδεστέον γε καὶ ποτέον, ἢ ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ τῷ ἐπισιαιῆ καὶ ἐπαίοντι μᾶλλον ἢ ἢ ξύμπασι τοῖς ἄλλοις.

ΚΡ. Ἔστὶ ταῦτα.

ΣΩ. Εἴεν ἀπειθήσας δὲ τῷ ἐνὶ καὶ ἀτιμιάσας αὐτοῦ τὴν δόξαν καὶ τοὺς ἐπαίνους, τιμήσας δὲ τοὺς τῶν C πολλῶν λόγους καὶ μηδὲν ἐπαϊόντων ἄρα οὐδὲν κακὸν πείσεται;

ΚΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. Τί δ' ἔστι τὸ κακὸν τοῦτο; καὶ ποῦ τείνει, καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος;

ΚΡ. Δῆλον, ὅτι εἰς τὸ σῶμα. τοῦτο γὰρ διολλύει.

ΣΩ. Καλῶς λέγεις. οὐκοῦν καὶ τᾶλλα, ὦ Κρίτων, οὕτως, ἵνα μὴ πάντα διΐωμεν· καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν D δικαίων καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχυρῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, περὶ ὧν νῦν ἡ βουλή ἡμῶν ἐστίν, πότερον τῆ τῶν πολλῶν δόξῃ δεῖ ἡμᾶς ἐπεσθαι καὶ φοβεῖσθαι αὐ- τήν, ἢ τῆ τοῦ ἐνός, εἰ τίς ἐστὶν ἐπαίων, ὃν δεῖ καὶ αἰσχύνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἢ ξύμπαντας τοὺς ἄλλους; ὃ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν, διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπόλλυτο. ἢ οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο;

ΚΡ. Οἴμαι ἐγωγε, ὦ Σώκρατες.

VIII. ΣΩ. Φέρε δῆ, εἰὰν τὸ ὑπὸ τοῦ ὑγιεινοῦ μὲν

Δῆλα δῆ] Madv. § 1. b. Anm. 4. — Εἴεν] s. til Apol. p. 18 D. E. — τῷ μὲν δικαίῳ] neutr. — βέλτιον ἐγίγνετο—ἀπόλλυτο] Ved disse Imperfekter betegner han det som noget, de i tidligere Tider havde afhandlet og vare blevne enige om; smlgn. ovfr. πῶς αὐτὰ ταυῦτα ἐλέγετο.

βέλτιον γιγνόμενον, ὑπὸ τοῦ νοσώδους δὲ διαφθειρόμενον
 διολέσωμεν πειθόμενοι μὴ ἢ τῶν ἐπαϊόντων δόξη, ἄρα
 E βιωτὸν ἡμῖν ἔστι, διεφθαρμένου αὐτοῦ; ἔστι δέ που τοῦτο
 τὸ σῶμα ἢ οὐχί;

ΚΡ. Ναί.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἔστι μετὰ μοχθηροῦ καὶ
 διεφθαρμένου σώματος;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἡμῖν βιωτὸν διεφθα-
 ρμένου, ὃ τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν;
 ἢ φανλότερον ἡγούμεθα εἶναι τοῦ σώματος ἐκεῖνο, ὃ τί
 48 ποτ' ἔστι τῶν ἡμετέρων, περὶ ὃ ἢ τε ἀδικία καὶ ἢ δικαιο-
 σύνη ἐστίν;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Ἀλλὰ τιμιώτερον;

ΚΡ. Πολύ γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα, ὃ βέλτιστε, πάνν ἡμῖν οὕτω φροντι-
 στέον, τί ξροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὃ τι ὃ ἐπαίων
 περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων, ὃ εἷς, καὶ αὐτὴ ἢ ἀλήθεια.
 ὥστε πρῶτον μὲν ταύτη οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ, εἰσηγούμενος
 τῆς τῶν πολλῶν δόξης δεῖν ἡμᾶς φροντίξειν περὶ τῶν
 δικαίων καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐναντίων. ἀλλὰ
 μὲν δὴ, φαίη γ' ἂν τις, οἳοί τ' εἶσιν ἡμᾶς οἱ πολλοὶ
 B ἀποκινύνται.

ΚΡ. Δῆλα. δὴ καὶ ταῦτα· φαίη γὰρ ἂν, ὃ Σώκρατες.

E. VIII. — ὃ τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται] Dette Verbum forbindeſ ellers
 sædv. med Akkusativ, i hvilken Kasus Relativet her maa under-
 forstaaes i den anden Sætning ved ὀνίησι. Madv. § 104. a. —
 48. περὶ ὃ—ἐστίν] hvorom—drejer sig, som—angaaer. — τί ξροῦσιν]
 Madv. § 198. b. — ἡμᾶς] Madv. § 25. Anm. 3. — Ἀλλὰ μὲν δὴ]
 Disse Partikler bruges, hvor man fremsætter en andens Indvending,
 for at imødegaae den; s. nedfr. p. 54 A., Apol. p. 37 C.

ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ', ὦ Θαναμάσιε, οὗτός τε ὁ λόγος, ὃν διεληλύθαμεν, ἔμοιγε δοκεῖ ὁμοίος εἶναι τῷ καὶ πρότερον· καὶ τόνδε αὖ σκόπει, εἰ ἔτι μένει ἡμῖν ἢ οὐ, ὅτι οὐ τὸ ζῆν περὶ πλείστου ποιητέον, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν.

ΚΡ. Ἀλλὰ μένει.

ΣΩ. Τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως οὐ ταῦτόν ἐστι, μένει, ἢ οὐ μένει;

ΚΡ. Μένει.

ΙΧ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐκ τῶν ὁμολογουμένων τοῦτο σκεπτόμενον, πότερον δίκαιον ἐμὲ ἐνθένδε πειραῖσθαι ἐξιέναι, μὴ ἀφιέντων Ἀθηναίων, ἢ οὐ δίκαιον· καὶ ἐὰν μὲν φαινεται δίκαιον, πειρώμεθα, εἰ δὲ μή, ἔωμεν. ἄς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε ἀναλώσεως χρημάτων καὶ δόξης καὶ παιδῶν τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα, ὦ Κρίτων, σκέμματα ἢ τῶν ῥαδίως ἀποκιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἄν, εἰ οἶοί τε ἦσαν, οὐδενὶ ζῆν νῶ, τούτων τῶν πολλῶν· ἡμῖν δ', ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως αἴρει, μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενον ἢ ἢ, ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, πότερον δίκαια πράξομεν καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνθένδε ἐξάξουσι καὶ χάριτας, καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε καὶ ἐξαγόμενοι, ἢ τῆ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν ταῦτα πάντα

οὗτός τε ὁ λόγος] Hertil svarer som andet Led καὶ τόνδε αὖ σκόπει. — τῷ καὶ πρότερον] neml. λεχθέντι.

ΙΧ. — ἐκ τῶν ὁμολογουμένων] gaaende ud fra det, som vi nu ere C. epige om. — μὴ ὡς ἀληθῶς] Madv. § 124. a. Anm. 2; s. nedfr. μὴ οὐδὲν ἄλλο og (D) μὴ οὐ δέη. Apol. p. 39. A. — ῥαδίως] s. til Apol. p. 24. C. — ἀποκιννύντων] s. til Apol. p. 29. C. — ἀναβιωσκομένων ἔν] Madv. § 184. Medium staaer her usædvn. D. med aktiv Betydning. — χάριτας] Fra τελοῦντες maa understaaes et Participium af beslægtet Betydning, f. Ex. ἔχοντες el. εἰδότες, smlgn. Madv. § 214. Anm. 4. — καὶ αὐτοὶ ἐξάγοντές τε καὶ ἐξαγόμενοι] og idet vi selv baade bortføre og lade os bortføre. Ved det foregaaende τοῖς ἐμὲ — ἐξάξουσι betegner han de lejede

ποιοῦντες· κὰν φαινόμεθα ἄδικα αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ δέη ὑπολογίζεσθαι οὐτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ παραμέροντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας, οὔτε ἄλλο οὐοῦν πάσχειν πρὸ τοῦ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Καλῶς μὲν μοι δοκεῖς λέγειν, ὦ Σώκρατες· ὄρα δὲ τί δρῶμεν.

ΣΩ. Σκοπῶμεν, ὦ ἄγαθέ, κοινῇ· καὶ εἴ πη ἔχεις ἀντιλέγειν ἐμοῦ λέγοντος, ἀντίλεγε, καὶ σοι πείσομαι· εἰ
 E δὲ μὴ, παῦσαι ἤδη, ὦ μακάριε, πολλάκις μοι λέγων τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς χρὴ ἐνθύνδε ἀκόντων Ἀθηναίων ἐμὲ ἀπιέναι· ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι πείσας σε ταῦτα
 πρᾶττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος. ὄρα δὲ δὴ τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγηται, καὶ πειρῶ ἀποκρίνεσθαι
 49 τὸ ἐρωτώμενον, ἢ ἂν μάλιστα οἴη.

ΚΡ. Ἄλλὰ πειράσομαι.

X. ΣΩ. Οὐδενὶ τρόπῳ φαιμέν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι, ἢ τινὶ μὲν ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δ' οὐ; ἢ οὐδα-

Haandlangere, som skulde være behjælpelige ved Flugten (s. ovfr. p. 45 A.), men tilføjer dernæst en Bemærkning om deres egen personlige (αὐτοὶ) Deltagelse i Handlingen, hvor han da ved ἐξαγοντες sigter til Kriton og hans Venner og ved ἐξαγόμενοι til sig selv. — ἄδικα αὐτὰ ἐργαζόμενοι] Madv. § 100. a. — πρὸ τοῦ ἀδικεῖν] fremfor at handle uretsfærdigt, hellere end at vi skulde E. h. u. smlgn. Apol. p. 28 D. — ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι x. τ. ἔ.] saasom jeg meget ønsker heri at handle med din Billigelse (πέισας σε), ikke mod din Villie og Indsigelse. Ταῦτα πρᾶττειν sigter ikke til Flugten, men til hele Sokrates's Fremgangsmaade i hyad der forestaaer. Ved ἄκοντος maa σοῦ underforstaaes fra det foregaaende σε. Madv. § 181. Anm. 4. a. Modsætningen til σοῦ ἄκοντος er saaledes πέισας σε, hvilket her bliver det samme som σοῦ συναίνουτος el. desl. — τῆς σκέψεως τὴν ἀρχήν] Grundlaget for Undersøgelsen. — ἀποκρίνεσθαι] her transit. at besvare; ellers sædv. ἀποκρίνεσθαι πρὸς τι, s. nedfr. p. 50. A. smlgn. Madv. § 25. Anm. 2.

49. X. — Οὐδενὶ τρόπῳ φαιμέν] Madv. § 199. c. — ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι] Madv. § 85.

μῶς τό γε ἀδικεῖν οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλόν, ὡς πολλάκις
 ἡμῖν καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἀμολογήθη; ὅπερ καὶ
 ἄρτι ἐλέγετο. ἢ πάσαι ἡμῖν ἐκείναι αἱ πρόσθεν ὁμολο-
 γίαι ἐν ταῖςδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί, καὶ
 πάλαι, ὦ Κρίτων, ἄρα τηλικοῖδε γέροντες ἄνδρες πρὸς
 ἀλλήλους σπουδῇ διαλεγόμενοι ἐλάθομεν ἡμᾶς αὐτοὺς B
 παίδων οὐδὲν διαφέροντες; ἢ παντὸς μᾶλλον οὕτως ἔχει,
 ὥσπερ τότε ἐλέγετο ἡμῖν, εἴτε φασὶν οἱ πολλοὶ εἴτε μῆ;
 καὶ εἴτε δεῖ ἡμᾶς ἔτι ἰῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν εἴτε καὶ
 πραότερα, ὅμως τό γε ἀδικεῖν τῷ ἀδικοῦντι καὶ κακὸν
 καὶ αἰσχρὸν τυχάνει ὃν παντὶ τρόπῳ; φαμέν, ἢ οὔ;

ΚΡ. Φαμέν.

ΣΩ. Οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Οὐ δῆτα.

ΣΩ. Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὡς οἱ πολ-
 λοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν.

ΚΡ. Οὐ φαίνεται. C

ΣΩ. Τί δὲ δῆ; κακουργεῖν δεῖ, ὦ Κρίτων, ἢ οὔ;

ΚΡ. Οὐ δεῖ δῆ πον, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τί δέ; ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα, ὡς οἱ
 πολλοὶ φασι, δίκαιον, ἢ οὐ δίκαιον;

ΚΡ. Οὐδαμῶς.

ΣΩ. Τὸ γάρ πον κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπου τοῦ
 ἀδικεῖν οὐδὲν διαφέρει.

ΚΡ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. Οὔτε ἄρα ἀνταδικεῖν δεῖ οὔτε κακῶς ποιεῖν
 οὐδένα ἀνθρώπων, οὐδ' ἂν ὅτιοῦν πάσχη ὑπ' αὐτῶν. καὶ

B. ἐκκεχυμέναι] forspildte. — ἐλάθομεν ἡμᾶς—οὐδὲν διαφέροντες]
 Madv. § 177. b. — παντὸς μᾶλλον] snarere end all d. e.
 under alle Omstændigheder. — ὅμως τό γε ἀδικεῖν—
 C. τυχάνει ὃν] Madv. § 190. — οὐδ' ἂν ὅτιοῦν πάσχη] Madv.
 § 144. Anm. 2.

ὄρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ
 D δόξαν ὁμολογήῃς. οἶδα γάρ, ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ
 δοκεῖ καὶ δόξει. οἷς οὖν οὕτω δέδοκται καὶ οἷς μὴ, τούτοις
 οὐκ ἔστι κοινὴ βουλή, ἀλλ' ἀνάγκη τούτους ἀλλήλων κα-
 ταφρονεῖν, ὀργῶντας τὰ ἀλλήλων βουλευόμενα. σκοπεῖ δὴ
 οὖν καὶ σὺ εὖ μάλα, πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι,
 καὶ ἀρχώμεθα ἐντεῦθεν βουλευόμενοι, ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς
 ἔχοντος οὔτε τοῦ ἀδικεῖν οὔτε τοῦ ἀνταδικεῖν οὔτε κακῶς
 πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντα κακῶς· ἢ ἀφίστασαι καὶ
 E οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς; ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ πάλαι οὕτω
 καὶ νῦν ἔτι δοκεῖ. σοὶ δ' εἴ πη ἄλλη δέδοκται, λέγε καὶ
 δίδασκα. εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς πρόσθεν, τὸ μετὰ τοῦτο
 ἄκουε.

ΚΡ. Ἄλλ' ἐμμένω τε καὶ ξυνδοκεῖ μοι· ἀλλὰ λέγε.

ΣΩ. Λέγω δὴ αὐτὸ μετὰ τοῦτο, μᾶλλον δ' ἐρωτῶ·
 πότερον ἂ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῷ δίκαια ὄντα ποιητέον ἢ
 ἐξαπατητέον;

ΚΡ. Ποιητέον.

XI. ΣΩ. Ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. ἀπιόντες ἐνθῆνδε
 50 ἡμεῖς μὴ πείσαντες τὴν πόλιν πότερον κακῶς τινὰς ποιοῦ-
 μεν, καὶ ταῦτα οὐδ' ἡκιστα δεῖ, ἢ οὐ; καὶ ἐμμένομεν οἷς
 ὁμολογήσαμεν δικαίους οὔσιν, ἢ οὐ;

D. κοινωνεῖς] neml. ταύτης τῆς δόξης. — ἀρχώμεθα ἐντεῦθεν] om vi skulle gaae ud fra den Forudsætning. — ὡς οὐδέποτε ὀρθῶς ἔχοντος] Madv. § 181. a. Anm. 2 Slutn. smlgn. Apol. p. 30 B. —

E. τῆς ἀρχῆς] s. ovfr. p. 48. E. — τοῖς πρόσθεν] undfst. δεδογμένοις. — τὸ μετὰ τοῦτο] mods. ἢ ἀρχή, det som følger deraf, Consequentserne. — ἂ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῷ δίκαια ὄντα] hvad man er bleven enig med en anden om som noget rejsfærdigt.

XI. — Ἐκ τούτων] s. Beg. af Kap. IX. — ἄθρει] neml. τὸ μετὰ 50. τοῦτο. — μὴ πείσαντες τὴν πόλιν] d. e. ἀπόντων Ἀθηναίων el. μὴ ἀφιέντων Ἀθ. s. ovfr. p. 48. B. — καὶ ταῦτα] Madv. § 100. e. Anm.

ΚΡ. Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἀπομαρτυρῆσαι πρὸς ὁ
ἐρωτᾶς· οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΣΩ. Ἄλλ' ὅδε σκόπει, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν ἐνθρόνου
εἶτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο, ἐλθόν-
τες οἱ νόμοι καὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἐπιστάντες ἔροιντο·
„Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, τί ἐν νῶ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ
τούτῳ τῷ ἔργῳ, ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοεῖ τοὺς τε νόμους
ἡμᾶς ἀπολέσαι καὶ ξυμπασαν τὴν πόλιν τὸ σὸν μέρος; B
ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ μὴ
ἀνατετραφῆθαι, ἐν ἣ ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι μὴδὲν ἰσχύω-
σιν, ἀλλ' ὑπὸ ἰδιωτῶν ἄκροί τε γίνωνται καὶ διαφθεί-
ρονται;” Τί ἐροῦμεν, ὦ Κρίτων, πρὸς ταῦτα καὶ ἄλλα
τοιαῦτα; πολλὰ γὰρ ἂν τις ἔχοι, ἄλλως τε καὶ δῆτωρ,
εἰπεῖν ὑπὲρ τούτου τοῦ νόμου ἀπολλυμένου, ὃς τὰς δίκας
τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. ἢ ἐροῦμεν πρὸς
αὐτούς, ὅτι Ἡδίξει γὰρ ἡμᾶς ἢ πόλις καὶ οὐκ ὀρθῶς τὴν C
δικὴν ἔκρινε; Ταῦτα ἢ τί ἐροῦμεν;

ΚΡ. Ταῦτα νῆ Δί', ὦ Σώκρατες.

XII. ΣΩ. Τί οὖν, ἂν εἴπωσιν οἱ νόμοι; „Ἵ Σώκρα-
τες, ἢ καὶ ταῦτα ὁμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί, ἢ ἐμμένειν
ταῖς δίκαις, αἷς ἂν ἢ πόλις δικάζη;” Εἰ οὖν αὐτῶν θαν-
μάζοιμεν λεγόντων, ἴσως ἂν εἴποιεν, ὅτι „Ἵ Σώκρατες,

μέλλουσιν ἡμῖν] Denne Dativ er afhængig af ἐπιστάντες. Om
de to Participier ἐλθόντες—ἐπιστάντες s. Madv. § 176. d.
smlgn. Apol. p. 27. A. — τὸ κοινὸν τῆς πόλεως] Kommunen, det
offentlige. — ἄλλο τι ἢ] Madv. § 199. b. og § 215 b. Anm. —
B. ἀνατετραφῆθαι] Madv. § 171. Anm. 1. — αἱ γενόμεναι δίκαι
C. dede Domme. — ἄλλως τε καὶ] s. til Apol. p. 26. E. — Ἡδίξει
γὰρ] Om den elliptiske Brug af γὰρ smlgn. Apol. p. 38 B.

XII. — Τί οὖν, ἂν εἴπωσιν] Madv. § 125. — ἢ καὶ ταῦτα ὁμολόγητο]
— Ved ταῦτα sigtes til det foregaaende: mon vi ogsaa vare blevne enige
derom, at du skulde ringeagte de sældede Domme, naar de syntes
dig uretfærdige? — αὐτῶν θαναμάζοιμεν λεγόντων] s. ovfr. p. 43 B.

μη θαύμαζε τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀποκρίνον, ἐπειδὴ καὶ εἴωθας χρῆσθαι τῷ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. φέρε
 D γάρ, τί ἐγκαλῶν ἡμῖν καὶ τῇ πόλει ἐπιχειρεῖς ἡμᾶς ἀπολ-
 λύναι; οὐ πρῶτον μὲν σε ἐγεννήσαμεν ἡμεῖς, καὶ δι' ἡμῶν
 ἐλάμβανε τὴν μητέρα σου ὁ πατὴρ καὶ ἐγένευσέ σε; γρά-
 σον οὖν, τούτοις ἡμῶν τοῖς νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους
 μέμφει τι ὡς οὐ καλῶς ἔχουσιν;" Οὐ μέμφομαι, φαίην
 ἄν. „Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ
 παιδείαν, ἐν ἧ καὶ σὺ ἐπαιδεύθης; ἢ οὐ καλῶς προσ-
 ἔτατον ἡμῶν οἱ ἐπὶ τούτοις τεταγμένοι νόμοι, παραγγέλλ-
 οντες τῷ πατρὶ τῷ σὸν σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμνασικῇ
 E παιδεύειν;" Καλῶς, φαίην ἄν. „Εἶεν. ἐπειδὴ δὲ ἐγένου
 τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης, ἔχοις ἄν εἰπεῖν πρῶ-
 τον μὲν, ὡς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα καὶ ἔκγονος καὶ δοῦλος,
 αὐτός τε καὶ οἱ σοὶ πρόγονοι; καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει,
 ἄρ' ἐξ ἴσου οἶε εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν, καὶ αὐτ'
 ἄν ἡμεῖς σε ἐπιχειροῦμεν ποιεῖν, καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιποιεῖν
 οἶε δίκαιον εἶναι; ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοὶ τὸν πατέρα οὐκ
 ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸν δεσπότην, εἰ σοὶ ὦν
 ἐτύγχανεν, ὥστε, ἄπερ πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν,

- D. τί ἐγκαλῶν] Madv. § 176. a og b. — οὐ πρῶτον μὲν] Madv. § 188. Anm. 5. c. Det andet Led følger nedfr.: Ἀλλὰ τοῖς περὶ τὴν—τροφήν. — σε ἐγεννήσαμεν] Dette forklares ved de følgende Ord: δι' ἡμῶν ἐλάμβανε κ. τ. ε. Ved dette Imperfekt antydes lagttagelsen af de forskjellige Lovbestemmelser, som gjaldt for Indgaaelse af Ægteskab; herom s. Bojes. p. 99—100. — τούτοις ἡμῶν τοῖς νόμοις—μέμφει τι] Madv. § 36. a. Anm. 1; smlgn. Apol. p. 41
 E. E. — τροφήν τε καὶ παιδείαν] Bojes. p. 144—46. — Εἶεν] s. Apol. p. 18 E. — ἐξ ἴσου εἶναι]=ἴσον εἶναι; smlgn. Madv. § 87. a. Anm. 2. — ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοὶ κ. τ. ε.] Madv. § 189. a. Om ἄρα s. til Apol. p. 17 B; om Ordstillingen Madv. § 80. a; σοὶ πρὸς τὸν πατέρα=σοὶ καὶ τῷ πατρὶ (ovfr. σοὶ καὶ ἡμῖν). — ὥστε ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν] Da denne Sætning formedelst sin umiddelbare Afhængighed af den foregaaende Benægtelse (οὐκ ἐξ

οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον ἀντι- 51
τύπτειν οὔτε ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ πρὸς δὲ τὴν πατρίδα
ἄρα καὶ τοὺς νόμους ἐξέσται σοι, ὥστε, ἐάν σε ἐπιχειροῦ-
μεν ἡμεῖς ἀπολλύναι δίκαιον ἡγούμενοι εἶναι, καὶ σὺ δὲ
ἡμᾶς τοὺς νόμους καὶ τὴν πατρίδα καθ' ὅσον δύνασαι
ἐπιχειρήσεις ἀναπολλύναι, καὶ φήσεις ταῦτα ποιῶν
δίκαια πράττειν, ὃ τῆ ἀληθείᾳ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος;
ἢ οὔτως εἰ σοφός, ὥστε λέληθῆ σε, ὅτι μητρός τε καὶ
πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερόν
ἐστὶν ἢ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον καὶ ἐν μεί-
ζονι μοῖρα καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς B
νοῦν ἔχουσι, καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπέικειν καὶ
θωπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα, καὶ ἢ πεί-
θειν ἢ ποιεῖν ἂ ἂν κελεύῃ, καὶ πάσχειν, ἐάν τι προς-
τάτη παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα, ἐάν τι τύπτεσθαι ἐάν τι
δεῖσθαι, ἐάν τι εἰς πόλεμον ἄγῃ τρωθησόμενον ἢ ἀπο-
θανούμενον, ποιητέον ταῦτα, καὶ τὸ δίκαιον οὔτως ἔχει,
καὶ οὐχὶ ὑπεικτέον, οὐδὲ ἀναχωρητέον, οὐδὲ λειπτέον τὴν
τάξιν, ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ παν-
ταχοῦ ποιητέον ἂ ἂν κελεύῃ ἢ πόλις καὶ ἢ πατρίς, ἢ C
πείθειν αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε, βιάζεσθαι δ' οὐχ

ἴσον ἢν τὸ δίκαιον) selv bliver af et nægtende Indhold, saa er
Nægtelsen ogsaa udtrykkeligen sat ved de tilføjede Appositioner
ἀντιλέγειν og ἀντιτύπτειν. — κακῶς ἀκούειν] at høre ilde. —
51. καὶ σὺ δὲ] Madv. § 188 Anm. 6; smlgn. Apol. p. 28 E. —
B. τιμιώτερόν ἐστιν ἢ πατρίς] Madv. § 1. b. Anm. 3. — ἐάν τι τύπ-
τεσθαι ἐάν τι δεῖσθαι] Disse Infinitiver ere afhængige af προσ-
C. τάτη. — λειπτέον τὴν τάξιν] Madv. § 84 c. — ἢ πείθειν
αὐτὴν] Da der i det foregaaende Gerundiv (ποιητέον) ligger Be-
grebet af et δεῖ, saa maa Infinitiven tænkes afhængig deraf. —
ἢ τὸ δίκαιον πέφυκε] Meningen er denne: man skal søge at over-
bevisse Staten om, hvorledes det retfærdige er af Naturen d. e.
hvad der i Virkeligheden er retfærdigt i Modsætning til det falske
Skin, som Staten har fulgt.

ὄσιον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα, πολὺ δὲ τούτων ἔτι ἦν τὴν πατρίδα;” Τί φήσομεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἀληθῆ λέγειν τοὺς νόμους, ἢ οὐ;

ΚΡ. Ἐμοιγε δοκεῖ.

XIII. ΣΩ. „Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες — φαίεν ἂν ἴσως οἱ νόμοι — εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δοῦν ἅ νῦν ἐπιχειρεῖς. ἡμεῖς γὰρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες, μεταδόντες
 D ἀπάντων ὧν οἰοί τ’ ἡμεν καλῶν σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι πολίταις, ὅμως προαγορεύομεν τῷ ἔξουσίαν πεποιη-
 κέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ, ἐπειδὴν δοκιμασθῆ καὶ ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα καὶ ἡμᾶς τοὺς νόμους, ᾧ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς, ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὐτοῦ ἀπιέ-
 ναι ὅποι ἂν βούληται. καὶ οὐδεὶς ἡμῶν τῶν νόμων ἐμποδῶν ἔστιν οὐδ’ ἀπαγορεύει, εἰάν τις βούληται ὑμῶν εἰς ἀποικίαν ἵεναι, εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς τε καὶ ἡ πόλις, εἰάν τε μετοικεῖν ἄλλοσέ ποι ἔλθῶν, ἵεναι ἐκεῖσε,
 E ὅποι ἂν βούληται, ἔχοντα τὰ αὐτοῦ. ὃς δ’ ἂν ὑμῶν πα-
 ραμείνῃ, ὄρῶν ὃν τρόπον ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν καὶ ἄλλα τὴν πόλιν διοικοῦμεν, ἥδη φαρμὲν τοῦτον ὁμο-
 λογηκέναι ἔργῳ ἡμῖν ἅ ἂν ἡμεῖς κελεύομεν ποιήσειν ταῦτα, καὶ τὸν μὴ πειθόμενον τριχῆ φαρμὲν ἀδικεῖν, ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσί, καὶ ὅτι ὁμολογήσας ἡμῖν πείθεσθαι οὔτε πείθεται οὔτε

D. XIII. — δίκαια ἡμᾶς — δοῦν] Madv. § 25. Anm. 3. — ὅμως προαγορεύομεν] Heraf afhænger Infinitiven ἐξεῖναι λαβόντα o. s. v. — τῷ ἔξουσίαν πεποιηκέναι — τῷ βουλομένῳ] Disse Ord angive Maaden, hvorpaa Lovene havde givet hin Erklæring, nemlig ved i Gjærningen ikke at forhindre nogen i at gjøre det. — ἐπειδὴν δοκιμασθῆ] Om denne δοκιμασία s. Bojes. p. 77; den angik kun Berettigelsen til at være Borger. — εἰς ἀποικίαν ἵεναι]. Bojes. p. 173 ff. — μετοικεῖν] leve som fremmed i en fremmed Stat. Om E. Metoikerne i Athen s. Bojes. p. 79. — ὁμολογήσας ἡμῖν πείθεσθαι]

πείθει ἡμᾶς, εἰ μὴ καλῶς τι ποιῶμεν, προτιθέντων 52
 ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγριῶς ἐπιτατιόντων ποιεῖν ἃ ἂν κελεύ-
 μεν, ἀλλὰ ἐφιέντων δυοῖν θάτερα, ἢ πείθειν ἡμᾶς ἢ
 ποιεῖν, τούτων οὐδέτερον ποιεῖ.

XIV. Ταύταις δὴ φάμεν καὶ σέ, ὦ Σώκρατες, ταῖς
 αἰτίαις ἐνέξασθαι, εἶπερ ποιήσεις ἃ ἐπινοεῖς, καὶ οὐχ
 ἤκιστα Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα." Εἰ οὖν
 ἐγὼ εἶπομι, διὰ τί δὴ; ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτιοντο,
 λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμο-
 λογηκῶς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. φάειν γὰρ ἂν,
 ὅτι „ὦ Σώκρατες, μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐστιν, B
 ὅτι σοὶ καὶ ἡμεῖς ἠρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ
 ἐπεδήμεις, εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως ἠρεσκε· καὶ οὐτ' ἐπὶ
 θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἄπαξ
 εἰς Ἴσθμόν, οὐτ' ἄλλοσε οὐδαμῶσε, εἰ μὴ ποι στρατευσό-
 μενος, οὔτε ἄλλην ἀποδημίαν ἐτοιήσω πώποτε, ὥσπερ οἱ
 ἄλλοι ἄνθρωποι, οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ'
 ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι, ἀλλὰ ἡμεῖς σοὶ ἱκανοὶ ἤμεν

52. Madv. § 171. a. Anm. 2; s. nedfr. p. 52 C. — προτιθέντων ἡμῶν] skjøndt vi dog kun foreslaae. Herved sigtes til den Maade, hvorpaa Lovene blive til i en fri Stat; smlgn. Bojes. p. 85 og 87. — τούτων οὐδέτερον ποιεῖ] Dette er egtl. en overflødig Gjentagelse af det foregaaende οὐτε πείθεται οὐτε πείθει, foranlediget ved de nærmest foregaaende Ord ἀλλὰ ἐφιέντων, der selv indeholde en Gjentagelse eller yderligere Udvikling af προτιθέντων.

XIV. — ἐνέξασθαι] Madv. § 83. a. — ἐν τοῖς μάλιστα] Madv. § B. 96. Anm. 2. s. ovfr. p. 43. C. — ἀπάντων διαφερόντως] Madv. § 63. c. Anm. 2. — ἐπὶ θεωρίαν] til Beskuelse, nemlig af de store Nationalfester; s. Bojes. p. 151. ff. — ὅτι μὴ] = εἰ μὴ, undtagen. — στρατευσόμενος] s. til Apol. p. 28 E. — ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως — ἔλαβεν εἰδέναι] Madv. § 153. Efter fleres Beretning skal den makedoniske Konge Archelaos have søgt at bevæge Sokrates til et Ophold hos sig; men Sokrates afslog saavel denne Indbydelse som andre lignende fordelagtige Tilbud fra nogle thes-

- C καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις· οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἤροῦ, καὶ ὁμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι, τὰ τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. εἴ τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμῆσασθαι, εἰ ἐβούλου, καὶ ὅπερ νῦν ἀκούσης τῆς πόλεως ἐπιχειρεῖς, τότε ἐκούσης ποιῆσαι. σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπίζου ὡς οὐκ ἀγανακτῶν, εἰ δέοι τεθνᾶναι σε, ἀλλ' ἤροῦ, ὡς εἴρησθα, πρὸ τῆς φυγῆς θάνατον· νῦν δὲ οὐτ' ἐκείνους τοὺς λόγους αἰσχύνει, οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει,
- D ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι, πράττεις τε ἅπερ ἂν δοῦλος φανότατος πράξειεν, ἀποδιδράσκειν ἐπιχειρῶν παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ τὰς ὁμολογίας, καθ' ἃς ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι. πρῶτον μὲν οὖν ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ ἀπόκριναι, εἰ ἀληθῆ λέγομεν, φάσκοντές σε ὁμολογηκέναι πολιτεύεσθαι καθ' ἡμᾶς ἔργω, ἀλλ' οὐ λόγῳ, ἢ οὐκ ἀληθῆ." Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν;

ΚΡ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

- ΣΩ. „Ἄλλο τι οὖν — ἂν φαῖεν — ἢ ξυνθήκας
- E τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ὁμολογίας παραβαίνεις, οὐκ ὑπ' ἀνάγκης ὁμολογήσας, οὐδὲ ἀπατηθεῖς, οὐδὲ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀναγκασθεῖς βουλευσασθαι, ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἐβδομήκοντα, ἐν οἷς ἐξῆν σοι ἀπιέναι, εἰ μὴ ἠρέσκομεν ἡμεῖς μηδὲ δίκαιαι ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογαί εἶναι; σὺ δὲ οὔτε Λακεδαιμόνα προηροῦ οὔτε Κρήτην, ἃς δὴ ἐκάστοτε φῆς εὐνομεῖσθαι, οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων

C. saliske Fyrster. . . ὁμολόγεις—πολιτεύεσθαι] Madv. § 171. Anm.

2. — καὶ παῖδας—ἐποιήσω] istf. καὶ ὅτι παῖδ. ἐποι. smlg. Apol.

D. p. 36 A. — φυγῆς τιμῆσασθαι] s. Apol. p. 36 B og 37 C. — Ἄλλο

E. τι οὖν—ἂν φαῖεν] s. Madv. § 139. b. — ἀλλ' ἐν ἔτεσιν ἐβδομήκοντα]

Madv. § 214. Anm. 4. Her kunde man fra ἀναγκασθεῖς βουλευ-

σασθαι underforstaae θνηθεῖς βουλ. — ἐκάστοτε] s. ovfr. p. 46.

C. — δῆ] s. til Apol. p. 25. E.

πόλεων οὐδὲ τῶν βαρβαρικῶν, ἀλλ' ἐλάτιω ἐξ αὐτῆς 53
ἀπεδῆμησας ἢ οἱ χωλοὶ τε καὶ τυρλοὶ καὶ οἱ ἄλλοι
ἀνέπηροι. οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων
ἤρεσκεν ἢ πόλις τε καὶ οἱ νόμοι ἡμεῖς δῆλον ὅτι· τίμη
γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμμε-
νεῖς τοῖς ὁμολογημένοις; ἐὰν ἡμῖν γε πείθῃ, ὦ Σώκρατες·
καὶ οὐ καταγέλαστός γε ἔσει ἐκ τῆς πόλεως ἐξελεῖθαι.

XV. Σκόπει γὰρ δὴ, ταῦτα παραβὰς καὶ ἐξαμαρτάνων
τι τούτων τί ἀγαθὸν ἐργάσεισαν τὸν ἢ τοὺς ἐπιτηδεῖους
τοὺς σαυτοῦ. ὅτι μὲν γὰρ κινδυνεύουσί γε σοι οἱ ἐπιτή- B
δειοὶ καὶ αὐτοὶ φεύγειν καὶ στερηθῆναι τῆς πόλεως ἢ
τὴν οὐσίαν ἀπολέσαι, σχεδὸν τι δῆλον. αὐτὸς δὲ πρῶτον
μὲν ἐὰν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε
ἢ Μέγαράδε — εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφοτέρω —, πολέμιος
ἦξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ, καὶ ὅσοιπερ κή-
δονται τῶν αὐτῶν πόλεων, ὑποβλέψονται σε διαφθορέα
ἡγούμενοι τῶν νόμων, καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν
δόξαν, ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. ὅστις γὰρ C
νόμον διαφθορεὺς ἔστι, σφόδρα που δόξειεν ἂν νέων γε
καὶ ἀνοήτων ἀνθρώπων διαφθορεὺς εἶναι. πότερον οὖν
φεύξει τάς τε εὐνομουμένας πόλεις καὶ τῶν ἀνδρῶν τοὺς
κοσμιωτάτους; καὶ τοῦτο ποιοῦντι ἄρα ἄξιόν σοι ζῆν ἔσται;
ἢ πλησιάζεις τούτοις καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος —

53. ἐλάτιω] Madv. § 27. a. — δῆλον ὅτι] Madv. § 193. Anm. — ἐὰν
ἡμῖν γε πείθῃ] Med disse Ord svare Lovene selv paa deres
Spørgsmaal.

B. XV. — φεύγειν καὶ στερηθῆναι τῆς πόλεως] smlgn. ovfr. p. 44
E. — βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν] du vil bestyrke den
Mening for Dommerne d. e. du vil bestyrke andre i den Mening om
C. Dommerne. — ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος] Madv. § 177. a;
smlgn. Apol. p. 31 B. Efter disse Ord afbrydes Sætningen, og
Objektet, som egtl. skulde lyde τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὐσπερ
ἐνθάδε, fremføres med Indignation i Form af et Spørgsmaal. —

86 ἴνας λόγους, ὧ Σώκρατες; ἢ οὐσπερ ἐνθάδε, ὡς ἡ ἀρετὴ
 καὶ ἡ δικαιοσύνη πλείστον ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὰ
 νόμιμα καὶ οἱ νόμοι; καὶ οὐκ οἶει ἄσχημον φανεῖσθαι
 D τὸ τοῦ Σωκράτους πράγμα; οἶεσθαι γε χορή. Ἄλλ' ἐκ μὲν
 τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς, ἤξεις δὲ εἰς Θετταλίαν παρὰ
 τοὺς ξένους τοῦ Κρίτωνος· ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείστη ἀταξία
 καὶ ἀκολασία, καὶ ἴσως ἂν ἡδέως σου ἀκούοιεν, ὡς γελοῖως
 ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀπεδίδρασκες, σκευὴν τέ τινα περιθέ-
 11 μενος, ἢ διφθέραν λαβών, ἢ ἄλλα οἷα δὴ εἰδῶσιν
 ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, καὶ τὸ σχῆμα τὸ
 σαντοῦ μεταλλάξας. ὅτι δὲ γέρον ἀνὴρ, σμικροῦ χρόνου
 E τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος, ὡς τὸ εἰκόσ, ἐτόλμησας οὕτω γλί-
 σχρῶς ἐπιθυμῆν ζῆν, νόμους τοὺς μεγίστους παραβάς,
 οὐδεὶς ὃς ἐρεῖ; ἴσως, ἂν μὴ τινα λυπῆς· εἰ δὲ μὴ, ἀκού-
 σεις, ὧ Σώκρατες, πολλὰ καὶ ἀνάξια σαντοῦ ὑπερχόμενος
 δὴ βιώσει πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλεύων· τί ποιῶν;
 ἢ εὐχοούμενος ἐν Θετταλίᾳ, ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον ἀποδεδη-
 12 μηκῶς εἰς Θετταλίαν; λόγοι δὲ ἐκεῖνοι οἱ περὶ δικαιο-
 54 σῆνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρειῆς ποῦ ἡμῖν ἔσονται; Ἄλλὰ
 δὴ τῶν παιδῶν ἔνεκα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς
 καὶ παιδεύῃς; τί δαί; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν
 θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις, ξένους ποιήσας, ἵνα καὶ τοῦτο

D. ἐκεῖ γὰρ δὴ πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολ.] Thessalierne vare paa den
 Tid berygtede for deres udsyvævende Levemaade og deres trolöse
 og letsindige Charakter. — σκευὴν τέ τινα περιθέμενος] Hertil
 svarer som andet Led καὶ τὸ σχῆμα μεταλλάξας. Ved σκευὴν
 περιθέμενος angives det almindelige Begreb, hvorpaa dernæst
 11 anføres Exempler ved ἢ διφθ. λαβ. ἢ ἄλλα. Ved σχῆμα i Mods.
 til σκευὴ betegnes den hele Holdning og Gang. — ἐτόλμησας] s.
 E. til Apol. p. 39 A. — εἰ δὲ μὴ] Fra det foregaaende underforstaaes
 ikke blot Verbet, men ogsaa Nægtelsen, som altsaa ophæves. --
 τί ποιῶν] Madv. § 176. c. — ἢ εὐχοούμενος] Madv. § 199. a.
 54. smlgn. Apol. p. 26 B. — Ἄλλὰ δὴ] s. ovfr. p. 48. A. —

σου ἀπολαύσωσιν; ἢ τοῦτο μὲν οὐ, αὐτοῦ δὲ τρεφόμενοι σου ζῶντος βέλτιον θρέψονται καὶ παιδεύονται, μὴ ξυνόντος σου αὐτοῖς; οἱ γὰρ ἐπιτήδειοι οἱ σοὶ ἐπιμελήσονται αὐτῶν. πάτερον ἐὰν μὲν εἰς Θετιαλίαν ἀποδημήσης, ἐπιμελήσονται, ἐὰν δὲ εἰς Ἴδου ἀποδημήσης, οὐχὶ ἐπιμελήσονται, εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστὶ τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι; οἴεσθαι γε χρή. B

XVI. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, πειθόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεῦσι μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου, ἵνα εἰς Ἴδου ἐλθὼν ἔχῃς ταῦτα πάντα ἀπολογήσασθαι τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν. οὔτε γὰρ ἐνθάδε σοι φαίνεται ταῦτα πράττειν ἄμεινον εἶναι οὐδὲ δικαιοτέρον οὐδὲ ὀσιώτερον, οὐδὲ ἄλλῃ τῶν σῶν οὐδενί, οὔτε ἐκεῖσε ἀφικομένῳ ἄμεινον εἶσται. ἀλλὰ νῦν μὲν ἡδικομένος ἄπει ἐὰν ἀπίης, οὐχ ὑφ' ἡμῶν τῶν νόμων, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων· ἐὰν δὲ ἐξέλθῃς οὕτως C αἰσχρῶς ἀνταδικήσας τε καὶ ἀντικακουργήσας, τὰς σαντοῦ ὁμολογίας τε καὶ ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβὰς καὶ κακὰ ἐργασάμενος τούτους, οὓς ἡκίστα ἔδει, σαντόν τε καὶ φίλους καὶ πατρίδα καὶ ἡμᾶς, ἡμεῖς τέ σοι χαλεπανοῦμεν ζῶντι, καὶ ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί, οἱ ἐν Ἴδου

ἀπολαύσωσιν] ironisk, da den fremmedes Stilling i alle Stater var ringere end Borgerens. — αὐτοῦ δέ] her i Athen. — θρέψονται καὶ παιδεύονται] s. ovfr. Kap. XIV. Beg. (ἐνέξεσθαι). — πότερον ἐὰν μὲν—ἐὰν δέ] Madv. § 189. a. — ὄφελος] s. til B. Apol. p. 28 B.

XVI. — πρὸ τοῦ δικαίου] Madv. § 89. Anm. 1. — τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν] s. til Apol. p. 41. A. — οὔτε γὰρ ἐνθάδε] hverken i dette Liv; hertil svarer οὔτε ἐκεῖσε ἀγικ. Om Forskjellen mellem οὔτε og οὐδὲ s. Madv. § 208. — σοι] Denne Dativ hører til ἄμεινον εἶναι, om hvilken Komparativ s. Madv. § 94. b. (p. 92); smlgn. Apol. p. 19. A. — νῦν μὲν] d. e. hvis du underkaster dig den fældede Dom. — ἄπει] Her menes Bortgangen fra Livet, men C. ved ἐξέλθῃς nedfr. Flugten fra Fængslet. — ἔδει] Madv. § 118. a.

νόμοι, οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέξονται, εἰδότες, ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐπεχειρήσας ἀπολέσαι τὸ σὸν μέρος. ἀλλὰ μὴ σε πείσῃ

D Κρίτων ποιεῖν ἃ λέγει μᾶλλον ἢ ἡμέτες.’

XVII. Ταῦτα, ὦ φίλε εἰαῖρε Κρίτων, εὐ ἴσθι, ὅτι ἐγὼ δοκῶ ἀκούειν, ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες τῶν αὐλῶν δοκοῦσιν ἀκούειν· καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἢ ἡγῆ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τῶν ἄλλων ἀκούειν. ἀλλὰ ἴσθι, ὅσα γε τὰ νῦν ἐμοὶ δοκοῦντα, εἴαν τι λέγῃς παρὰ ταῦτα, μάτην ἐρεῖς. ὅμως μέντοι εἴ τι οἶε πλέον ποιήσειν, λέγε.

KP. Ἄλλ’, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔχω λέγειν.

E ΣΩ. Ἔα τοίνυν, ὦ Κρίτων, καὶ πρᾶττωμεν ταύτη, ἐπειδὴ ταύτη ὁ Θεὸς ὑφηγεῖται.

D. XVII. — ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες] Κορυβαντιῶν siges egtl. om den phrygiske Gudinde Kybeles Præster, Korybanterne, naar de højtideligholde Gudindens Fester med vild Dands og Larm af Vaaben, Bækkener, Haandpauker og Fløjter, hvorved de geraadede i et Slags helligt Raseri, som ogsaa meddelte sig andre. Dernæst synes dette Verbum at være brugt om en sygelig Tilstand, i hvilken man bestandigt synes at høre Lyden af Fløjter, ligesom Korybanterne i deres Begejstring ikke hørte andet end deres egen vilde Musik. Saaledes her. — ὅσα γε—δοκοῦντα] s. ovfr. p. 46 E. — τι—πλέον ποιήσειν] s. til Apol. p. 19. A.

20. 9. 60.

Werselt af Krito i Nytt Theat. Febr. 19de
Bind Side 19 flg.

www.books2ebooks.eu